

James Hadley Chase

ĐAM MÊ & THỪ HẬN

Trần Hương Thư dịch

Trước khi kể cho các bạn nghe câu chuyện về những mối liên hệ của tôi với Eva, thì đầu tiên, tôi cần phải nói chút ít về chính bản thân tôi cũng như những biến cố đã đưa đẩy đến lần gặp gỡ ban đầu của chúng tôi.

Nếu một thay đổi bất thường không xảy ra trong cuộc đời tôi vào thời điểm mà tôi cam tâm chấp nhận cuộc sống tầm thường của một nhân viên văn thư trong một xưởng làm đồ hộp thì hẳn là tôi không bao giờ gặp gỡ Eva, và do vậy, có lẽ tôi đã không bị lôi cuốn vào một cuộc phiêu lưu mà cuối cùng nó đã làm hỏng cuộc đời tôi.

Dẫu rằng hiện tại đã hơn hai năm trời tôi không còn gặp Eva nữa, nhưng chỉ cần nghĩ về nàng là đủ để tôi cảm nhận lại niềm ham muốn khôn nguôi, và cái nhu cầu chế ngự nàng đó đã ràng buộc nàng với tôi trong một thời kỳ mà lẽ ra tôi cần phải dành tất cả sự chú tâm và nghị lực của mình cho công việc.

Nghề nghiệp hiện tại của tôi không mấy quan trọng. Không ai biết tôi ở cái thành phố cảng nhỏ bé bên bờ Thái Bình Dương này, nơi tôi đã đến gần hai năm nay, sau khi cuối cùng đã hiểu ra sự điên rồ và hão huyền của cái ảo tưởng mà tôi từng theo đuổi. Không còn là vấn đề của hiện tại hay tương lai chi cả, chỉ còn là của quá khứ mà thôi.

Dù cho nóng lòng mong muốn giới thiệu Eva cùng các bạn, nhưng như tôi đã nói, cần thiết phải cung cấp cho bạn một vài chi tiết của chính bản thân tôi. Tôi tên là Clive Thurston. Có thể các bạn đã từng nghe nói về tôi. Tôi được xem như là tác giả của vở *Cơn mưa ngập ngừng*, vở kịch này đã gặt hái bao nhiêu là thành công. Và dù cho thật sự tôi không phải là tác giả của nó, tôi vẫn cứ viết thêm ba tiểu thuyết và trong thể tài đó, chúng lại vẫn thành công.

Trước khi vở *Cơn mưa ngập ngừng* xuất hiện trên sân khấu, tôi chẳng là gì cả. Tôi ở một căn nhà cho thuê có sẵn đồ đạc gần xưởng máy nơi tôi làm việc, và cho đến ngày mà John Coulson dời đến ở, tôi đã sống một cuộc đời vô vị và không tham vọng, giống như hàng trăm ngàn người trẻ tuổi sẽ vẫn tiếp tục trong hai mươi năm trời cùng một công việc mà đang làm hôm nay.

Nhưng cho dù cô độc và đơn điệu, tôi vẫn chấp nhận cuộc sống đó với một sự cam chịu vô cảm. Tôi không thấy bất kỳ khả năng nào thoát ra khỏi cái thói quen đã thành nếp khiến tôi thức dậy vào buổi sáng, đi làm việc, dùng những thức ăn rẻ tiền, khiến tôi tự hỏi liệu có thể trả giá thứ này thứ kia hay không, và khiến tôi thỉnh thoảng ghé đến một người đàn bà mỗi khi tôi khăm khá tiền bạc. Như thế cho đến khi tôi gặp John Coulson. Dẫu rằng chỉ sau cái chết của anh tôi mới gặp vận may và đã nắm lấy nó.

John Coulson tự biết mình khó qua khỏi. Từ ba năm nay chống chọi với bệnh lao, sức lực của anh đã cạn kiệt. Như một con thú ẩn mình chờ chết, anh đã đoạn giao với bạn bè và cắt đứt mọi mối liên hệ, và dời đến căn phòng tồi tàn ở Long Beach này. Tôi không rõ lắm điều gì đã hấp dẫn tôi đến với anh, về phần mình, anh tỏ ra khá mong mỏi được chia sẻ tình bạn với tôi. Có thể bởi vì anh viết văn. Thâm tâm tôi từ lâu cũng đã có ý định viết lách, nhưng điều này đòi hỏi rất nhiều nỗ lực mà tôi thì hay thối chí. Tôi tin chắc rằng chỉ cần tôi có thể khởi đầu thôi, thì tài năng mà tôi cảm nhận được trong tôi cũng đáng giá với vinh quang và của cải cho tôi lắm. Có lẽ tôi không phải là cá biệt trong trường hợp này, và như những người cùng loại, tôi thiếu trước nhất là ý chí.

Một hôm, John Coulson thổ lộ với tôi rằng anh đã viết một vở kịch mà anh đánh giá là vở hay nhất anh đã viết. Tôi bao giờ cũng nghe anh với niềm thích thú và thế là tôi hiểu ra vô số những gì có thể mang lại sự thành công cho một vở diễn.

Hai ngày trước khi chết, anh yêu cầu tôi gửi vở kịch này cho người đại diện văn học của anh. Anh đã vượt quá khả năng ngồi dậy và tự mình không thể làm được chuyện gì ra hồn nữa cả.

‘Tôi không còn sống được bao lâu nữa để nhìn thấy nó được diễn,’ anh trầm ngâm nói với tôi trong khi nhìn đăm đăm cửa sổ. ‘Có trời mới biết ai sẽ được lợi từ nó? Cuối cùng thì chỗ đại diện sẽ thu xếp. Điều này có vẻ kỳ cục Thurston à, nhưng tôi không có ai để phó mặc nó ra sao thì ra. Tôi tiếc là không có con cái. Biết công việc lẽ ra đã có ích cho cái gì đó...’

Tôi lơ đãng hỏi anh liệu người đại diện có trông chờ nhận được vở kịch này không.

‘Không,’ anh bảo, ‘không ai ngoài anh ra biết cả đến chuyện tôi đã viết nó.’

Ngày hôm sau là thứ bảy, có nhiều trò bơi thuyền ở Alamitos, và tôi đến bãi biển để nhìn những chiếc

thuyền đua như hàng ngàn người du lịch khác vào ngày nghỉ cuối tuần. Không phải vì tôi ưa thích hòa nhập vào đám đông, nhưng Coulson xuống sắc thấy rõ và tôi cần phải lẩn tránh bầu không khí chết chóc đang tràn vào căn nhà.

Tôi đến bến cảng vào thời điểm các chiếc du thuyền nhỏ đang chuẩn bị bước vào cuộc đua chính thức của ngày, các đấu thủ đang hồi hả. Giữa toàn bộ những chiếc thuyền đó, tôi chú ý đến một chiếc đặc biệt: một chiếc vỏ thuyền nhỏ nhắn xinh đẹp với các cánh buồm màu đỏ và đáng dấp thon mảnh. Có hai người đàn ông trên thuyền: một người mà tôi chỉ liếc sơ qua, một gã thủy thủ nào đó. Nhưng người kia thì rõ ràng là chủ nhân ông. Ông ta mặc bộ y phục bằng ni nhẹ màu trắng không chê vào đâu được, đôi giày bằng da hoẵng và một chiếc đồng hồ đeo tay bằng vàng khiến tôi phải chú ý. Khuôn mặt to nung núc mang dáng vẻ ngạo nghễ chỉ có ở những người giàu sang và quyền thế. Ông ta đứng gần cần lái, một điều xì gà gắn giữa hai hàm răng, đang trông coi gã thủy thủ thực hiện những thao tác chuẩn bị sau cùng. Tôi tự hỏi ông ta là ai và cuối cùng kết luận rằng đó phải là một nhà sản xuất phim ảnh hoặc một ông trùm đầu lửa nào đó. Sau khi quan sát ông ta trong khoảng vài phút, tôi dợm bỏ đi thì nghe có tiếng động rơi ngã và một tiếng kêu cứu khiến tôi quay trở lại. Gã thủy thủ đã trượt chân và ngã sòng soài trên bến cảng với một chân bị gãy.

Tai nạn tâm thường đó lại thay đổi cuộc đời của tôi. Từng có được chút quen biết việc vận hành một con thuyền, tôi xin được đứng ra thay thế người thủy thủ và thế là tôi chia sẻ danh dự cùng với chủ nhân của chiếc du thuyền khi mang về chiếc cúp vàng. Ông ta chỉ tự giới thiệu về mình sau cuộc đua. Và khi ông cho tôi biết tên tuổi, tôi không kịp nhận ra ngay một vận may đã đến với mình. Vào lúc đó, Robert Rowan là một trong những nhân vật có thể lực nhất trong giới sân khấu. Ông ta sở hữu nhiều nhà hát và có một chuỗi dài thướt những thành công trong hoạt động của mình.

Ông ta tỏ ra sung sướng như một đứa trẻ con khi đoạt được cúp. Ông trao danh thiếp cho tôi và trịnh trọng hứa hẹn sẽ làm bất cứ việc gì để giúp đỡ tôi.

Hắn bạn đã bắt đầu thoáng nhận ra sự cảm dỗ diễn ra trong tôi. Khi trở về, tôi bắt gặp Coulson đang trong cơn hôn mê, và ngày hôm sau thì anh qua đời. Vở kịch của anh còn nằm trên bàn viết của tôi, tôi không do dự lâu la gì. Coulson đã từng bảo và cứ lặp đi lặp lại rằng anh không có người thừa kế. Chỉ cần vài phút để thanh toán trọn vẹn lương tâm của mình. Sau đó, tôi mở phong bao ra và đọc kịch bản.

Dù không có mấy kiến thức về kịch nghệ, tôi vẫn hiểu rằng đây là một tác phẩm vào hàng thượng hạng. Tôi ngồi lại rất lâu để cân nhắc về những hiểm nguy nếu bị phát giác, và kết luận là không có lấy một may mắn nào cả. Thế là trước khi đi ngủ, tôi thay đổi trang nhan đề và bìa tác phẩm thay vì là *Gậy ông đập lưng ông* của John Coulson, tôi đề là *Cơn mưa ngập ngừng* của Clive Thurston rồi gởi bản thảo đến Rowan.

Phải trải qua gần một năm trời trước khi '*Cơn mưa ngập ngừng*' xuất hiện trên sân khấu, và khi mọi chuyện rồi cũng sẵn sàng, bản thảo đã phải chịu đựng biết bao thay đổi, vì Rowan luôn áp đặt ý kiến cá nhân lên mọi vở diễn mà ông ta bỏ tiền ra tài trợ. Nhưng tôi cũng dần dà đi đến chỗ xem vở kịch như là của mình, và khi cuối cùng nó được trình diễn và mang lại thành công ngay lập tức, tôi đã thành thực cảm thấy tự hào về tác phẩm của mình.

Thật là một cảm giác phấn khích khi bước vào một gian phòng đầy ắp người, thấy mình ra mắt trước bàng dân thiên hạ và đọc được trên khuôn mặt họ mình không phải là một kẻ không tên, không tuổi. Ít ra đó cũng là điều tôi cảm nhận ra và điều này chỉ có tăng trưởng thêm hơn khi tôi bắt đầu đụng chạm đến những món tiền thật lớn, trong khi cho đến lúc đó, tôi đã phải xoay xở với bốn chục đôla mỗi tuần.

Khi đã chắc chắn rằng vở kịch này là khởi đầu cho một chuỗi các cuộc trình diễn, tôi rời bỏ New York để đến Hollywood. Tôi cho rằng tiếng tăm mới mẻ của tôi sẽ khiến tôi xứng đáng với những lời mời chào hấp dẫn, thậm chí có thể cho phép tôi trở thành một trong những nhà văn hàng đầu chuyên viết kịch bản điện ảnh. Và khi giờ đây, mỗi tuần tôi lĩnh được gần hai ngàn đôla, tôi đã không do dự thuê một căn hộ ở cạnh đại lộ Sunset.

Một khi đã an cư rồi, tôi quyết định tranh thủ thời cơ và sau nhiều phen suy nghĩ và toan tính, tôi bắt tay vào việc viết một quyển tiểu thuyết. Đó là chuyện một người đàn ông đã bị thương trong chiến tranh và không còn khả năng làm tình nữa. Tôi đã biết qua một trường hợp thuộc loại này, nó gây cho tôi ấn tượng hết sức sâu sắc, và tôi đã khá thành công để diễn đạt những tình cảm tôi nghiệm thấy trong tác phẩm của mình. Dĩ nhiên tiếng tăm của tôi đã giúp đỡ tôi, nhưng nói cho cùng, quyển sách không phải là không đạt được kết quả khả quan. Nó bán được chín mươi bảy ngàn bản, và nhu cầu vẫn tiếp tục khi quyển tiểu thuyết thứ hai ra đời. Quyển này không hay bằng những vấn đề bán sạch vèo. Đây là lần đầu tiên tôi sáng tác một tác phẩm của trí tưởng tượng và tôi gặp những khó khăn to lớn. Quyển tiểu thuyết thứ ba dựa trên cuộc sống của một đôi vợ chồng mà tôi đã quen biết mật thiết. Người vợ đã cư xử với một cung cách quá ư là tệ hại, và tôi tham dự vào đoạn kết với những cảm xúc. Tôi chỉ cần ngồi trước máy đánh chữ và quyển tiểu thuyết tự mình nó viết thành lời. Rồi đến khi xuất bản, đó là một thành công.

Sau chuyện này, tôi không còn nghi ngờ gì về tài năng của mình. Tôi tự nhủ rằng mình hoàn toàn có thể thành công ngay cả khi không có vở kịch của John Coulson đi nữa, tôi lấy làm lạ là mình đã có thể ph

phạm bao nhiêu năm tháng của cuộc đời một cách ngu ngốc trong một phòng giấy thay vì viết lách và kiếm được bao nhiêu là tiền bạc như vậy.

Vài tháng sau đó, tôi quyết định viết một vở kịch. Người ta đã ngừng diễn vở *Cơn mưa ngập ngừng* ở New York, hiện tại người ta cho lưu diễn và vẫn tạo được những món thu nhập tuyệt vời. Tuy nhiên, ít lâu trước đó tôi biết rằng chúng sẽ giảm sút mà tôi thì chẳng muốn thu hẹp mức sinh hoạt của mình. Và lại, bạn bè vẫn liên tục hỏi tôi khi nào sẽ viết lại cho sân khấu, và những lời trần tình lập đi lập lại của tôi bắt đầu có vẻ hơi xoàng xĩnh dần.

Khi bắt tay vào việc, tôi không có bất kỳ một ý tưởng nào khả dĩ làm đề tài cho vở kịch. Tôi miệt mài tìm kiếm một đề tài, tôi đề cập về nó với những người chung quanh, nhưng ở Hollywood, lấy ai đưa ra được một ý kiến như cho không. Tôi tiếp tục tìm kiếm và dẫn vật trí não mình, nhưng không vẫn hoàn không, đến nỗi cuối cùng tôi tổng khứ các dự án của mình đi và quyết định viết một quyển tiểu thuyết mới. Tôi chuyên tâm gắn bó cùng nó cho đến lúc kết thúc và gửi tác phẩm đến nhà xuất bản của mình.

Mười lăm ngày sau đó, ông chủ xuất bản mời tôi đến dùng bữa. Ông ta không hề quanh co mà thẳng thừng tuyên bố rằng tác phẩm của tôi chẳng có giá trị gì cả. Ông ta không có chút gì khổ tâm để thuyết phục tôi, và tôi hiểu ý ông ta.

‘Thôi được,’ tôi bảo với ông ta, ‘ta không đề cập đến nó nữa. Tôi đã muốn đi thật nhanh và tôi thường bị vấp, nhưng trong một hoặc hai tháng tới, tôi đưa ông cái khác, nó sẽ khiến ông hài lòng.’

Tôi cần một chỗ để có thể làm việc một cách yên tĩnh. Tôi tự nhủ nếu mình thoát ra được cái đám đông đã làm tiêu hao thời giờ của mình và tìm ra một nơi tĩnh lặng để thư thái thần kinh, tôi sẽ dễ dàng viết một tiểu thuyết khác thành công hoặc thậm chí, một vở kịch hay cho sân khấu nữa. Tôi đã đi đến chỗ tự tin về mình đến nỗi cho rằng chỉ cần một khung cảnh thuận lợi là đủ để làm được một điều gì đó hay ho. Sau một thời gian ngắn, cuối cùng tôi tìm được một nơi chốn theo tôi là lý tưởng xét theo mọi phương diện. Tam Điểm là một ngôi nhà gỗ có độc một tầng gác thật sâu vào khoảng vài trăm mét cách con đường dẫn đến hồ Đại Hùng. Nó có một bao lớn lớn hướng về một quang cảnh tráng lệ trên núi. Ngôi nhà được người ta bày biện xa hoa và được trang bị hoàn hảo không thể tưởng tượng được, trong đó bao gồm cả bộ máy phát điện. Tôi hối hả thuê nó cho cả mùa hè.

Tôi hy vọng một khi yên vị ở Tam Điểm thì coi như tôi đã thoát nạn, nhưng không hề đúng như thế. Tôi thức dậy vào lúc chín giờ, ngồi ở hiên ngoài với một bình cà phê trong tay và máy đánh chữ trước mặt. Tôi ngắm nghía phong cảnh nhưng chẳng có kết quả gì ráo. Tôi qua suốt buổi sáng để hút thuốc, để mơ mộng, tôi viết vài hàng rồi lại xé ngay sau đó. Vào buổi trưa, tôi lấy xe phóng về Los Angeles để đi lang thang trò chuyện với các nhà văn và nhìn ngắm các ngôi sao điện ảnh. Buổi tối, tôi thử viết một lần nữa, thần kinh tôi căng thẳng và tôi kết thúc bằng cách lên giường ngủ.

Chính trong thời điểm này của sự nghiệp tôi, khi mà một ảnh hưởng nhẹ nhàng nhất có thể hiện ra thành một thành công hay thất bại thì Eva bước vào cuộc đời tôi. Sự chi phối của nàng mãnh liệt đến nỗi nàng hấp dẫn tôi như một khối nam châm khổng lồ thu hút một cây kim. Chưa bao giờ nàng hiểu hết phạm vi quyền hạn của mình và nếu có biết được chẳng nữa, có lẽ nàng cũng chỉ bận tâm như đối với một vận hạn đen đui, sự hờ hững khinh khỉnh của nàng là điều mà tôi phải chịu đựng nghiệt ngã nhất. Những lần ở bên cạnh nàng, tôi cảm thấy không tài nào cưỡng được muốn làm cho nàng phải ngả quỵ trước ý chí của tôi, muốn bẻ gãy sức phản kháng của nàng. Cuộc chiến này chả mấy chốc trở thành nỗi ám ảnh thực sự của tôi.

Nhưng đủ rồi. Cảnh trí giờ đây đã được dựng nên, và tôi có thể bắt đầu câu chuyện của mình. Đã từ lâu tôi muốn viết lại nó. Và tôi đã thường xuyên thử thực hiện nhưng không thành công. Có thể lần này tôi sẽ đạt được kết quả. Cũng có thể cuốn sách này - nếu một mai nó xuất hiện được - sẽ lọt vào tay của Eva. Tôi hình dung nàng đang nằm, điều thuốc kẹp giữa các ngón tay, đang đọc những gì tôi đã viết ra. Vì rằng cuộc sống của nàng đã chung đụng với biết bao những người đàn ông không quen biết, và có thể họ chỉ là những cái bóng đối với nàng mà thôi, nên có lẽ nàng đã quên đi phần lớn, nếu không nói là toàn bộ những gì mà chúng tôi đã cùng thực hiện. Điều này biết đâu sẽ khiến cho nàng vui lòng khi sống lại những giai đoạn nào đó trong mối quan hệ của chúng tôi, biết đâu nó chẳng làm tăng thêm lòng kiêu hãnh và niềm tin tưởng nơi chính nàng. Ít ra khi đến rốt cùng, nàng sẽ biết rằng tôi hiểu nàng tường tận hơn là nàng nghĩ và rằng khi bóc ra chút ít vỏ bọc của nàng thì chính tôi cũng bắt đầu trần trụi ra đó.

Và cho đến khi nàng giờ đến trang cuối cùng, tôi nhìn ra nàng thờ ơ quăng đi cuốn sách với một vẻ khinh thị và bướng bỉnh vì rằng đã biết quá nhiều.

Ở trạm xăng San Bernardino, người ta báo trước cho tôi triệu chứng của một cơn bão. Người nhân viên mặc áo blouse trắng đã khuyên tôi nên nghỉ đêm ở San Bernardino nhưng tôi từ chối. Vừa mới đi vào vùng núi, gió đã dừng dậy, tôi sẽ tiếp tục cho xe lăn bánh. Đi thêm một dặm nữa, những vì sao đã biến mất và một trận mưa như trút nước bắt đầu đổ xuống, tạo thành một bức tường sương mù và mưa đúng nghĩa của nó. Xuyên qua khối tam giác được vẽ nên bởi cần gạt nước, tôi chỉ thấy những hạt mưa giạt nẩy lên trên đầu xe và vài mét đường trơn trượt được soi sáng bởi ánh đèn pha. Cùng với tiếng gió thổi và tiếng mưa đập vào thân xe, tôi có cảm giác như bị nhốt vào trong một chiếc trống to tướng mà phía trên, một gã điên khủng đang thích thú gõ liên hồi. Tôi nghe chung quanh tôi tiếng cây cối ngã đổ, những hòn đá trượt dốc và trên tất cả, tiếng động của nước chạm vào bánh xe. Khuôn mặt tôi được chiếu bởi ngọn đèn vàng vọt của bảng lái, phản ánh lên các mặt kính của cửa xe đã biến thành mờ đục vì cơn mưa.

Tôi suýt chệch khỏi đường. Ngọn núi ở bên trái tôi còn bên phải là vực thẳm. Tim tôi đập dồn trong khi tôi bám chặt lấy tay lái và chân tôi tựa trên bộ tăng tốc. Gió thổi mãnh liệt quá đến nỗi chiếc xe tiến lên một cách khó khăn, kim bảng số lắc lư giữa mười và mười lăm dặm một giờ. Đó là tốc lực tối đa mà tôi có thể cho bộ máy vận hành.

Ở chỗ rẽ của một khúc quanh, tôi thoáng thấy hai người đứng ở giữa đường. Họ xách đèn lồng, ánh sáng chiếu lấp loáng trên áo đi mưa. Một người trong họ tiến đến gần và tôi giảm tốc độ để nghe.

‘Ồ, đúng là ông Thurston! Thế ông đang trên đường đến Tam Điểm đấy hả?’

Tôi nhận ra người đang nói với tôi.

‘Chào, Tom. Thế anh nghĩ là tôi sẽ đến đấy ư?’

‘Tôi cho là thế, nhưng sẽ gay go đấy. Có lẽ tốt hơn ông nên quay lại.’

Khuôn mặt anh ta bị mưa và gió quất rất có màu như miếng thịt sống.

‘Tôi muốn cố gắng tiến lên hơn,’ tôi nói trong khi tựa vào bộ khởi động. ‘Con đường có thông hay không?’

‘Một chiếc Packard đã đi qua đây được hai giờ rồi mà không thấy nó quay lại. Con đường có thể đi được, nhưng ông sẽ phải hết sức thận trọng. Trên kia, gió khủng khiếp lắm.’

‘Nếu một chiếc Parkard qua được, tôi cũng có thể làm như nó.’

Thế rồi tôi quay kính xe lên và tiếp tục đi. Tôi vượt qua một khúc quanh tiếp theo và tiến vào đường dốc trong khi cập thạt sát vào sườn núi. Một chốc sau, tôi đến được con đường hẹp dẫn đến hồ Đại Hùng. Khu rừng đột ngột chấm dứt ở cuối con đường này và ngoại trừ một vài tảng đá nằm rải rác, con đường nhỏ hoàn toàn mở ra cho đến tận hồ.

Vừa ra khỏi những khóm cây che chắn, gió đã vồ vập lấy chiếc xe. Tôi có cảm giác mình lắc lư. Mấy chiếc bánh xe bên phải nhảy chồm lên nhiều phân rồi rơi xuống với một tiếng động trầm đục. Tôi lớn tiếng nguyên rủa. Nếu chuyện này xảy ra ở khúc quanh, chắc tôi đã bị hất xuống thung lũng. Tôi nhích lên từng chút và lại giảm tốc độ. Đã hai lần gió thốc làm chiếc xe đứng sừng lại. Mỗi lần như vậy động cơ lại chết dí và tôi phải vận hành thật nhanh để khỏi bị tuột lùi phía sau.

Khi lên được đỉnh dốc, tôi phát bần lên. Tôi không nhìn được con đường khi nghiêng người ra ngoài cửa, và do ngẫu nhiên hơn là khéo léo mà tôi thoát ra được khúc quanh tiếp theo trong khi chiếc xe bị nhồi xốc, bị dựng lên vì các trận cuồng phong như thế. Vượt qua khúc quanh, tôi đã ở chỗ an toàn. Mưa tiếp tục gõ liên hồi lên mũi xe, nhưng tôi yên tâm: Tôi biết rằng bây giờ con đường đã xuống dốc và tránh được gió.

Chỉ còn vài dặm nữa là đến được Tam Điểm và tôi hiểu rằng mình đã qua được lúc gay go nhất. Tuy nhiên, tôi vẫn tiếp tục cho xe lăn bánh một cách thận trọng. Thật là may mắn, bởi vì đột nhiên xuất hiện một chiếc xe đậu trước ánh đèn pha của xe tôi, tôi chỉ tránh được nó bằng một cú đạp thắng dữ dội. Bánh xe trượt dài và trong vài giây, tôi có cảm giác khó chịu khi đi chệch đường, rồi thanh chắn xe của tôi va vào phần sau chiếc xe kia, và tôi bị hất mạnh vào tay lái.

Vừa nguyên rủa kẻ ngu ngốc đã vút đại xe ngay giữa đường không có cả đèn tín hiệu, tôi chồm người lên bực kê chân để lục tìm ngọn đèn để bên trong xe. Nước tuôn xối xả trên người tôi như một chiếc vòi

hoa sen, và trước khi đặt chân xuống đất, tôi chiếu sáng mặt đất để xem mình đã đi đến đâu: nước lên đến trục bánh xe. Chỉ cần liếc nhìn chiếc xe kia là tôi đủ hiểu ra tại sao họ lại bỏ mặc nó ở vị trí đó. Các bánh xe trước khi ngâm trong nước có lẽ đã khiến bộ chế hòa khí bị ngập. Tôi không giải thích được tại sao lại có một cái vũng với độ sâu như thế trên một con đường rỗ rết như vậy. Với sự thận trọng, tôi lội vào nước đã lên đến bắp chân. Một chất bùn nhờn nhớt dính bết vào đôi giày trong mỗi bước đi của tôi. Chiếc mũ của tôi nhào ra vì nước mưa làm lạnh trán. Với một cử chỉ bực dọc tôi cởi và quăng nó ra xa.

Đến chỗ chiếc Packard, tôi liếc nhìn bên trong: nó trống rỗng. Tôi lần theo bực kê chân ra phía trước xe, và dưới ánh sáng của cây đèn, tôi không nhìn thấy con đường nữa: một khối đá, những thân cây và bùn đất làm thành một cái đập chắn ngang. Tôi chỉ còn có nước đi bộ. Tôi trở lại xe mình, vợ với mấy chiếc vali, khóa cửa xe và lội bì bõm ngang qua cái vũng đến chỗ đóng đất đá. Khi đã rời khỏi vũng nước, con đường như người ta có thể cho là vậy, đã trở nên trống trải. Mười phút sau tôi đến được thanh chắn màu trắng của Tam Điểm. Phòng khách đã sáng đèn. Lập tức tôi nghĩ ngay đến người lái xe Parkard và tự hỏi mà không khỏi bực mình là làm thế nào hẳn ta có thể xâm nhập vào ngôi nhà nghỉ này được.

Tôi thận trọng tiến vào, cố tìm cách nhìn thấy người khách trước khi tôi ra mặt. Đến bên dưới bao lơn, tôi đặt va li xuống, cởi áo khoác đã ướt sũng ra vứt ở băng ghế, rồi nhẹ nhàng tiến về phía cửa sổ.

Kẻ chui vào nhà tôi đã thấp sáng ngọn lửa đang cháy giòn giã trong lò sưởi. Căn phòng trống vắng, nhưng khi tôi đang còn đứng ở đó, do dự thì một gã đàn ông bước vào. Hẳn ta từ bếp đi ra và mang một chai whisky loại hảo hạng của tôi cùng với hai chiếc ly và một bình pha.

Tôi quan sát hẳn một cách chăm chú. Hẳn nhỏ người nhưng ngực và vai lại rộng, đôi mắt ti hí màu xanh lơ có vẻ ti tiện và hai cánh tay dài mà tôi chưa từng thấy qua ngoại trừ ở con đười ươi. Hẳn khiến tôi chán ngấy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hắn đứng yên trước ngọn lửa, và sau khi rót tràn trề whisky vào hai ly, hắn đặt một ly lên trên lò sưởi và đưa ly kia lên môi. Hắn ném whisky như một người sành điệu có chút nghi ngờ về một nhãn hiệu còn mới đối với mình. Tôi nhìn thấy hẳn súc miệng bằng ngum đầu tiên, nghiêng đầu xem xét chiếc ly, rồi ra vẻ thỏa mãn, hẳn nốc trọn một mạch. Sau đó, hắn lại rót đầy ly mới và đến ngồi ở chiếc ghế bành gần lò sưởi, trong khi cẩn thận đặt chai rượu trên bàn sao cho vừa với tầm tay của mình.

Gã này chừng hơn bốn mươi tuổi và không có cái vẻ gì thuộc loại người sở hữu nổi một chiếc Parkard cả. Bộ đồ hẳn mặc không được mới, và nếu phán đoán qua chiếc áo sơ mi cùng cà vạt của hắn thì tay này hẳn phải ưa thích những gì có màu sắc lòe loẹt. Tôi không cảm thấy vui thích chút nào cả với ý nghĩ phải sống qua đêm cùng với hắn.

Chiếc ly thứ hai đặt trên lò sưởi kích thích sự tò mò của tôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, điều đó chứng tỏ rằng ông khách của tôi có người đi cùng. Trong giây lát, tôi có ý định ở yên tại chỗ cho đến lúc nhân vật thứ hai xuất hiện, nhưng gió thổi và quần áo tôi sũng ướt khiến tôi thay đổi ý kiến. Tôi nhặt va li lên và đi vòng đến cửa ra vào: nó bị cài chặt bằng khóa. Tôi lấy chùm chìa khóa của mình và mở ra không gây tiếng động rồi bước vào phòng ngoài. Tôi đặt va li xuống và trong khi tôi tự hỏi có nên đi thẳng vào phòng khách để cho họ biết hay bắt đầu bằng cách đi tắm một cái thì người đàn ông xuất hiện ở cửa phòng khách. Hắn nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên và không hài lòng.

‘Ông muốn gì đây?’ Hắn hỏi tôi với một giọng bất nhã và khàn khàn.

‘Xin chào,’ tôi vừa nói vừa nhìn hẳn ta từ đầu đến chân. ‘Hy vọng rằng tôi không quấy rầy ông, nhưng thật ra tôi ở đây là ở nhà tôi.’

Tôi tính là với độc một cú hẳn sẽ co vùi lại, nhưng thay vì vậy, hắn lại càng tỏ ra khiêu khích hơn. Cặp mắt nhỏ ti tiện của hắn ném về phía tôi một cái nhìn độc địa và hai mạch máu phồng lên trên thái dương hẳn.

‘Sao? Ngôi nhà nghỉ này là của ông?’

Tôi gật đầu ra dấu xác nhận.

‘Nhưng ông đừng phiền hà vì tôi. Hãy dùng một thứ gì đi, ông sẽ tìm thấy whisky trong bếp ấy. Tôi đi tắm và trở lại ngay.’

Và không chú ý đến vẻ sừng sờ của hẳn, tôi leo lên phòng mình và khép cửa lại. Tới lúc đó, cơn giận giữ xâm chiếm tôi thực sự.

Sàn nhà bữa bãi quần áo của phụ nữ: một chiếc áo dài bằng lụa đen, đồ lót, bít tất, và hơi xa một chút, trước cánh cửa phòng tắm, một đôi giày bằng da hoẵng màu đen bê bết bùn. Trên giường có một chiếc va li bằng da lợn mở tung, và một đồng áo quần vung vãi, một chiếc áo ngủ màu xanh lơ ngắn tay vắt dài trên ghế trước máy sưởi điện.

Trong một lúc, tôi đứng quan sát cảnh bữa bãi đó, điên tiết lên không diễn tả nổi. Và lúc tôi đang tính vào phòng tắm với ý định mắng cho kẻ xâm lược một mẻ thì cánh cửa phòng vụt mở và người đàn ông bước vào.

Tôi hùng hổ quay về phía hẳn.

‘Mọi chuyện này là thế nào đây?’ tôi vừa hỏi vừa chỉ cho hẳn mở áo quần dưới đáy và chiếc giường

ngón ngang. Ông cho đây là khách sạn chắc?

‘Này ông đừng giận,’ hân vừa nói vừa lấy tay mân mê chiếc cà vạt với vẻ lúng túng. ‘Nhà vắng người và...’

‘Được, được, thế đấy,’ tôi nói mà cố gắng kiềm chế mình. Dù sao cũng đâu phải lý do để làm bấy nhiêu chuyện. Rất có thể tối nay tôi đã không trở về nhà mình thì sao?

‘Dù sao,’ tôi nói tiếp, ‘tôi thấy ông cũng biết hưởng thụ ra trò. Nhưng thôi đừng nói chuyện đó nữa. Tôi đã ướt như chuột lột và đang khó chịu, xin lỗi. Tôi kiếm phòng khác tắm vậy.’

Tôi đi ngang qua mặt hân và hướng về phòng dành cho bạn bè.

‘Tôi đi chuẩn bị cho ông cái gì để uống,’ hân kêu với tôi.

Thế đấy, không dở lắm! Gã lạ mặt này mời tôi bằng chính whisky của tôi! Thật không tệ chút nào cả. Tôi đóng sầm cánh cửa sau lưng mình và cởi bỏ quần áo đầm nước.

Sau khi tắm một chậu nước nóng ngon lành, tôi cảm thấy khá hơn, và trong lúc cạo râu, tôi trở lại trạng thái đủ bình tâm để tự hỏi xem người phụ nữ kia bộ điệu phải như thế nào. Nếu cô ta có chút gì giống với gã đàn ông tử tế ở dưới kia thì viễn cảnh của một buổi tối mới thú vị làm sao!

Tôi mặc bộ đồ bằng vải tuyết màu xám, chải tóc cẩn thận và liếc vào gương. Tôi có vẻ trẻ hơn tuổi bốn mươi. Nhiều người đã cho là tôi không quá ba mươi ba hay ba mươi bốn, và thú thật, điều đó làm tôi vui thích. Tôi ngắm soi chiếc hàm vuông, khuôn mặt mảnh dẻ, cái lỗ hõm trên cằm và tỏ vẻ thỏa mãn. Tôi lớn con, có thể hơi gầy một chút, nhưng bộ y phục lại hợp với tôi tuyệt vời. Tôi hoàn toàn có thể được xem như là một kịch tác gia và một tiểu thuyết gia xuất chúng, dẫu rằng không còn tờ báo nào đề cập về tôi bằng những lời lẽ đó nữa.

Khi đến cửa phòng khách, tôi dừng lại. Giọng nói đàn ông vang đến lộn xộn, nhưng tôi không nghe ra hân nói gì. Thẳng vai lại, tự tạo ra một bộ mặt lạnh lùng và hờ hững mà tôi thường dành cho bọn nhà báo đi săn lùng phỏng vấn, tôi xoay nắm cửa và bước vào.

Người đàn bà mảnh khảnh tóc nâu đang ngồi trên gót chân mình trước ngọn lửa. Nàng ta vận chiếc áo ngủ ngắn tay tôi đã nhìn thấy ở chiếc ghế dựa trên gác. Dù chắc chắn đã biết tôi bước vào, nàng ta vẫn không quay lại. Đôi bàn tay nàng chìa về phía ngọn lửa, và tôi trông thấy có mang nhẵn cười. Tôi cũng để ý đến đôi vai rộng hơn hông của nàng, và đó là điều tôi ưa thích ở một người phụ nữ.

Tôi không màng chuyện nàng ta làm ngơ việc tôi bước vào và tôi cũng coi thường việc nàng có mang nhẵn cười hay không, nhưng với chiếc áo ngủ thì thật không chịu được.

Trước hết, không một người đàn bà nào để nhìn trong bộ cánh kiểu này, và kể đến, ngay cả không biết tôi là ai thì chỉ ít, nàng ta cũng phải ăn mặc đàng hoàng. Ý nghĩ nàng không hề muốn được ưa thích không một thoáng này sinh trong tôi, vì tôi đã xếp nàng bên cạnh những phụ nữ khác tôi đã biết qua. Tất cả bọn họ có lẽ đều thích phô trương thân thể trần truồng gấp ngàn lần hơn là trong một chiếc áo ngủ.

Tôi rất được phụ nữ nuông chiều. Hầu như không thể khác đi được vì lẽ danh tiếng, về người và tiền bạc của tôi. Thoạt đầu, tôi lấy làm hài lòng vì sự quan tâm của họ, cả trong khi biết đứt đuôi là họ đối xử với tôi cũng như đối xử với bất kỳ gã độc thân nào khác có chút địa vị ở Hollywood. Điều hấp dẫn họ, đó chính là túi tiền, là tên tuổi, là những cuộc tiếp tân của tôi. Tóm lại là tất cả, ngoại trừ chính tôi ra.

Hầu như mọi người phụ nữ tôi đều ưa thích, miễn là họ có được một kiểu dáng nào đó. Vì tiếng tăm, tôi cần được bao quanh bởi những cô gái xinh đẹp ăn mặc ra vẻ. Sự hiện diện của họ khích lệ tôi, giải trí cho tôi và mang lại niềm tin ở chính bản thân tôi. Tôi thích họ ở quanh tôi như những người khác thích được bao quanh bởi những bức tranh đẹp. Nhưng từ lúc nào đó, họ đã trở thành gánh nặng đối với tôi. Tôi đã nhận ra những mối liên hệ của chúng tôi thu hẹp lại thành một thứ thủ đoạn chiến lược mà mỗi bên trong hai đối thủ đều tỏ ra láu lỉnh, họ thì muốn đạt được tối đa những trò tiêu khiển, những sự chăm chút và quà cáp, còn tôi thì tìm kiếm những thời khắc nào đó được mê đắm bất kể ngày mai.

Một ngoại lệ duy nhất là Carol. Chúng tôi quen nhau ở New York vào thời kỳ tôi chờ đợi người dựng vở *'Cơn mưa ngập ngừng'* lúc đó nàng là thư ký của Robert Rowan. Tôi đã khiến nàng ưa thích và quả thật nàng cũng được tôi ưa thích như vậy. Chính nàng đã khuyến khích tôi đến Hollywood nơi nàng có một phòng kịch bản cho hãng phim International Picture Co.

Tôi không tin rằng mình có thể yêu được một người đàn bà lâu dài. Có thể thật đáng tiếc. Việc tôi xem là vô vị khi sống bên cạnh một người đàn bà bao giờ cũng là thế thì chắc hẳn ở chỗ khác, nó tỏ ra có nhiều lợi lộc đáng kể. Nếu không tại sao bao nhiêu người đã lấy vợ? Nhưng tôi có cảm tưởng là mình thiết một cái gì đó, bởi không phải bất cứ ai tôi cũng có cùng những tình cảm như vậy.

Có một thời - trước khi tôi đến Hollywood - tôi đã suy nghĩ nghiêm chỉnh việc kết hôn cùng Carol, tôi vui thích khi được nàng bầu bạn và tôi thấy nàng thông minh hơn hết thấy những người khác. Nhưng Carol rất bận bịu trong phim trường và chúng tôi rất hiếm khi gặp nhau trong ngày. Tôi có hàng tá những người đàn bà trong vòng tay, và cả ngày lẫn đêm, thời gian của tôi đã đã rảnh. Carol trêu chọc tôi về chuyện đàn bà nhưng không có vẻ gì quan tâm đến nó. Tuy nhiên có một buổi tối, vì hơi thoáng buồn bã, tôi đã thổ lộ với nàng rằng tôi yêu nàng, và nàng đã tự bộc lộ. Có thể vì nàng cũng có chút buồn phiền, nhưng tôi không tin như vậy. Trong mười lăm ngày, tôi luôn có cảm giác mình hành động như một gã bất lương mỗi khi ra đường với một phụ nữ khác, rồi chẳng bao lâu, tôi cũng chẳng còn nghĩ thế nữa. Chắc chắn là tôi đã quen với ý nghĩ mình được Carol yêu, và tôi tập quen như vậy gần như suốt thời gian dài.

Tôi đã hoài công tìm kiếm nơi những cô bạn gái hay rầy rà, tôi không chấp nhận sự vi phạm nhỏ nhất nhất trong những quy tắc mà tôi đặt ra. Thứ nhất là tất cả những người phụ nữ được mời đến ngôi nhà nghỉ mát phải ăn vận thật hoàn hảo, và cũng thanh lịch trong khả năng có thể được ngay cả khi không tính đến chuyện tiền bạc. Như vậy đã rõ là tôi phật ý biết bao khi nhìn thấy người đàn bà này lại tự băng lòng trong một chiếc áo ngủ.

Trong khi tôi nhìn nàng ta, người đàn ông bận bịu chuẩn bị đồ uống, rồi hẳn đến gần tôi chìa một ly whisky sô đa. Hẳn có vẻ khá ngất ngư ngất ngưỡng và giờ đây, đứng giữa vùng ánh sáng tràn trề, tôi nhận ra hẳn không cạo mặt.

'Tên tôi là Barrow,' hẳn vừa nói vừa phả vào mặt tôi hơi thở nồng nặc. 'Tôi thấy hơi phiền khi vào nhà

ông như thế này, nhưng tôi không làm cách nào khác được.’

Hắn đứng gần tôi, tấm thân thô kệch của hắn che tôi với người đàn bà đang quỳ gối trước ngọn lửa. Tôi chẳng hề lưu ý đến hắn, và giả như hắn lẩn quay ra chết dưới chân tôi thì tôi cũng chẳng hề bận tâm. Tôi lùi lại vài bước để cố nhìn thấy người đàn bà: nàng ta ở đó như không hề biết đến sự hiện diện của tôi, và một điều kỳ lạ là thái độ thờ ơ hững hờ đó lại không làm tôi phật ý.

Barrow phát nhẹ vào cánh tay tôi một cái. Tôi thôi nhìn người phụ nữ và hướng sự chú ý vào hắn. Khi hắn lại giở giọng xin lỗi về vụ xâm nhập gia cư, tôi hơi xẵng giọng bảo hắn đừng nhảm nhăng nữa và rằng ở địa vị hắn, tôi cũng làm như thế thôi. Rồi đến lượt tôi, tôi cũng tự giới thiệu với một giọng thấp để người đàn bà không nghe được. Nếu nàng ta đã muốn màu mè với tôi thì tôi cũng muốn giấu tên mình đi để nhắm nháp nổi tủi hờn một khi hiểu ra người đàn ông nàng ta giả vờ như không biết là người như thế nào.

Tôi buộc phải nhắc lại tên tôi hai lần trước khi hắn nắm được, và cả đến lúc đó, tôi thấy hắn cũng chẳng hiểu được gì ráo, đến nỗi tôi phải thêm vào ‘Thurston tiểu thuyết gia’, nhưng hiển nhiên là hắn chưa bao giờ nghe nói về tôi. Đó là một trong những gã dốt nát ngớ ngẩn không biết gì và không biết ai cả. Từ lúc đó trở đi, mọi chuyện giữa tôi và hắn chấm hết.

‘Thật hân hạnh,’ hắn trang trọng nói trong lúc xiết chặt bàn tay tôi. ‘Ông hết sức lịch sự nên không làm lớn chuyện. Có những kẻ sẵn sàng tống tôi ra cửa bằng những cú giày bốt đấy.’

Không có gì khiến tôi dễ chịu hơn, nhưng tôi giả vờ trả lời bằng chuyện tôi làm hoàn toàn tự nhiên.

‘Này,’ tôi nói thêm mắt hướng về phía lò sưởi, ‘phải chăng vợ ông bị lạnh cóng hay là cảm cúm, hoặc giả đơn giản là bà ta có tính rụt rè?’

Hắn theo dõi ánh mắt tôi, bộ mặt thô lậu đỏ kè của hắn đanh lại.

‘Ông bạn, thế là ông làm tôi hơi kẹt đấy,’ hắn kể tai tôi bảo. ‘Không phải là vợ tôi và cô ta đang nổi sùng. Cô ta bị tắm nước và một con gà mái như thế kia không thích bị ướt nhem đâu.’

‘Ồ đúng đấy!’

Đột nhiên tôi ngẩng lên tận cổ. Tuy nhiên tôi vẫn tiếp tục, ‘Không hề gì, hãy giới thiệu với tôi.’

Và tôi đi đến đứng bên cạnh người đàn bà.

Nàng ta quay lại, nhìn chân tôi rồi bất thành lình ngược nhìn lên tận mặt tôi.

‘Chào!’ tôi mỉm cười nói.

‘Chào!’ nàng đáp, rồi lại quay sang ngắm nhìn ngọn lửa.

Tôi chỉ thoáng thấy khuôn mặt hình trái tim của nàng, một chiếc miệng mím chặt, một chiếc cằm bướng bình và cặp mắt đáng sợ. Nhưng như thế đã đủ. Hơi thở của tôi nghe lại như khi ở trên đỉnh núi cao. Và tôi hiểu điều đó có nghĩa như thế nào. Đẹp chẳng? Không. Nàng gần như còn xấu xí nữa nếu không có cái thứ hấp lực khiến tôi điên đảo kia. Nhưng lại cũng không nữa, đó thậm chí không phải là hấp lực. Theo bản năng tôi cảm nhận thấy đằng sau chiếc mặt nạ kia, nàng che giấu một tính ác trong bản chất, một thứ gì thuộc về thú vật. Chỉ cần nhìn nàng là đủ cảm thấy như bị điện giật. Tôi tự nhủ rút lại buổi tối không báo hiệu điều gì quá tệ. Thậm chí nó còn hứa hẹn cực kỳ thú vị nữa.

‘Cô không muốn uống một chút gì sao?’ tôi hỏi và hy vọng nàng nhìn tôi lần nữa, nhưng nàng vẫn không cựa cựa.

‘Tôi đã có một ly,’ nàng vừa nói vừa lấy ngón tay chỉ vào chiếc ly ở bên cạnh.

Barrow đến gần chúng tôi.

‘Xin giới thiệu với ông Eva... ờ, Eva...’

‘Marlow,’ thiếu phụ kêu lên, một bàn tay co quắp trên đầu gối.

‘Chính thế,’ Barrow nói nhanh. ‘Ông biết đấy, tôi thì những cái tên...’

Hắn nhìn tôi, và tôi hiểu ra hắn đã quên bồng đi tên của tôi. Một gã đàn ông thậm chí không nhớ nổi tên người tình của mình... ta đủ hiểu loại người này.

‘Thế cô đã để bị ướt nhem,’ tôi cười bảo.

Nàng ta ngược mắt nhìn tôi. Tôi không phải loại người tin cậy vào cái ấn tượng đầu tiên, nhưng ngay lập tức tôi đoán ra rằng nàng ta có một tính cách man dại, dữ dằn, bất trị. Bất chấp vẻ mảnh khảnh, toàn bộ con người nàng - đôi mắt, cung cách xử sự, sắc diện đều bộc lộ sức mạnh. Hay nếp nhăn sâu giữa đôi lông mày góp phần tạo cho nàng một vẻ khắc khổ và chứng tỏ một phần quá khứ đầy đau khổ. Tôi cảm thấy một niềm khao khát mãnh liệt được hiểu biết nàng nhiều hơn.

‘Thật sự là tôi đã bị ướt sũng,’ nàng nói và đến lượt mình bật cười.

Nụ cười của nàng khiến tôi ngạc nhiên, nó dễ chịu và dễ truyền qua người khác. Khi cười, khuôn mặt nàng biến đổi, những nếp nhăn biến mất và nàng có vẻ trẻ trung hơn. Thật khó mà đoán được tuổi của nàng, trong khoảng ba mươi lăm hoặc có thể ba mươi tám, hoặc chỉ ba mươi ba, nhưng khi nàng cười, nàng như mới hai mươi lăm tuổi.

Barrow tỏ vẻ khó chịu và nhìn chúng tôi với vẻ ngờ vực. Hắn đã không sai lầm. Trong khi chăm chú lắng nghe, có lẽ hắn đã nghe ra các tuyến nước bọt của tôi đang hoạt động.

‘Tôi cũng thế, tôi đã dầm mưa,’ tôi nói trong khi ngồi xuống một chiếc ghế bành, bên cạnh nàng. ‘Nếu

tôi biết thời tiết vẫn còn xấu, tôi đã nghỉ đêm lại ở San Bernardino. Nhưng giờ này thì tôi không hối tiếc chi cả. Chắc các vị từ xa đến?’

Một lúc yên lặng và Eva lại tiếp tục ngắm nghía ngọn lửa. Barrow xoay xoay chiếc ly trong những ngón tay chuối mắn của hắn, người ta gần như có thể nghe được hắn đang suy nghĩ.

‘Từ Los Angeles, cuối cùng hắn nói.’

‘Ừa? Tôi thường xuyên qua lại Los Angeles,’ tôi hướng về Eva nói. ‘Thế sao chưa bao giờ tôi gặp các vị?’

Nàng nhìn thẳng vào tôi trong một giây, rồi quay ngoắt đi thật nhanh.

‘Tôi không biết,’ nàng bảo.

Cái nhìn đó không có gì là khích lệ cả. Thông thường khi tôi chú tâm đến một phụ nữ, ít ra tôi cũng đạt được một phản ứng nào đó. Nhưng đây không có một máy may. Điều này không khiến tôi chịu yên, trái lại tôi càng muốn tiếp tục, nhưng vẫn luôn không nói mình là ai. Mặt khác, tôi nghĩ rằng điều đó thật quá tầm thường.

Barrow hẳn đã nghi ngờ những ý đồ của tôi, vì lẽ hắn nốc một hơi cạn ly và đặt bàn tay lên vai Eva.

‘Tốt hơn hết là cô nên đi ngủ,’ hắn nói với nàng bằng một giọng ra lệnh.

Tôi tự nhủ: nếu nàng ta như mình nghĩ, hẳn nàng sẽ đuổi cổ hắn đi. Nhưng nàng không làm gì cả. Nàng chỉ nói gọn: Được! rồi chống gối ngồi dậy.

‘Khoan đi ngủ quá sớm,’ tôi nói. ‘Chắc cả hai vị đều đói cả. Trong tủ lạnh còn cái gì đó đang cần được xơi. Thế nào? Các vị nghĩ sao?’

Barrow giám sát Eva bằng con mắt bất an của một chủ nhân ông.

‘Chúng tôi đã dùng bữa trên đường đi, ở Glendora. Cô ấy đi ngủ là tốt hơn. Cô ấy hẳn phải mệt.’

Tôi cười cợt nhìn hắn, nhưng dường như hắn không muốn hiểu gì cả. Hắn ngắm nghía chiếc ly của mình và mạch máu ở thái dương hắn đập dồn. Eva đứng lên: nàng còn nhỏ bé và mỏng manh hơn là tôi tưởng, đầu nàng chỉ ngang đến đúng vai tôi.

‘Tôi sẽ ngủ ở đâu đây?’

‘Cứ giữ lấy phòng các vị đã ở, tôi sẽ ngủ ở phòng dành cho bạn bè. Nhưng nếu thật sự các vị chưa muốn đi nghỉ ngay thì tôi sẽ vui nếu các vị nán lại.’

‘Không, tôi thích lên kia hơn.’ Nàng đã đến gần cửa.

‘Tôi đi xem cô ta có cần gì không,’ tôi nói rồi chạy theo nàng trước khi Barrow có thể động dậy

Nàng ở trong phòng, đứng cạnh máy sưởi điện, hai bàn tay chấp lại sau gáy. Nàng vươn vai, ngáp dài, và khi nhận ra tôi ở cánh cửa, nàng nhếch môi và cặp mắt lộ ra một vẻ xảo quyệt.

‘Cô đã có những gì cần thiết chưa?’ tôi mỉm cười hỏi. ‘Cô thật sự không muốn ăn gì cả so?’

Nàng bật lên cười. Tôi đoán là nàng chế giễu tôi và hoàn toàn biết rõ tại sao tôi lại tỏ ra xằng xái như vậy. Càng hay, và lại những chuyện mờ đầu như vậy lại có thể thuận chèo mát mái hơn.

‘Không, cảm ơn... tôi không cần gì cả.’

‘Được, nhưng trước hết, xin cô cứ tự nhiên. Đây là lần đầu tiên tôi tiếp một người phụ nữ nơi ngôi nhà nghỉ này thế đấy, cô hiểu cho...’

Tôi hiểu ngay tức thì mình đã làm một chuyện đại dột. Nụ cười nàng ta biến mất và thay vào đó là một vẻ lạnh lùng chế giễu.

‘Ồ! Thật ư?’ Nàng đi về giường, rút trong xắc ra một chiếc sơ mi lụa màu hồng và thờ ơ ném nó lên ghế dựa. Nàng biết rằng tôi nói dối và vẻ mặt nàng nói lên khá rõ là nàng không chờ đợi điều gì khác hơn ở tôi. Tôi bị chạm nọc.

‘Có vẻ như cô khó tin chuyện đó nhỉ?’ tôi vừa nói vừa đi vào phòng.

Nàng gom góp áo sớng vung vãi trên giường và dón vào chiếc va li đặt ở dưới đất.

‘Chuyện gì thế?’ Nàng vừa nói vừa đi về phía bàn trang điểm.

‘Việc tôi không bao giờ tiếp phụ nữ ở đây.’

‘Phải chăng ông cho rằng điều đó chỉ dành cho tôi?’

Đương nhiên nàng có lý, nhưng thái độ lạnh nhạt của nàng khiến tôi phát bực.

‘Tất nhiên,’ tôi bảo và ghi nhớ điều đó.

Nàng vuốt tóc với một vẻ hồ hững và chăm chú nhìn vào gương như thể đã quên mất sự có mặt của tôi.

‘Cô đưa quần áo cho tôi nhé? Tôi sẽ hong khô nó ở nhà bếp.’

‘Thôi, không cần đâu.’

Đột nhiên nàng quay mặt khỏi gương và co người lại trong bộ đồ ngủ. Hai nếp nhăn giữa đôi lông mày hắn sâu. Nàng gần như xấu hổ đi nhưng tuy vậy lại hấp dẫn tôi. Tia mắt nàng hướng về cánh cửa rồi về phía tôi, và chỉ đến khi nàng lập lại hai lần kiểu đó, tôi mới hiểu ra là nàng yêu cầu tôi ra ngoài. Với tôi thì điều này mới gặp và tôi khá là khó chịu.

‘Nếu không phiền đến ông thì tôi muốn đi ngủ.’

Không có vấn đề biết ơn, cảm tạ, cũng không một lời xin lỗi vì đã chiếm chỗ trong phòng của tôi. Nàng

lạnh lùng tổng tôi ra khỏi cửa.

‘Thế ư, chúc ngủ ngon.’ Tôi hơi ngạc nhiên khi cảm thấy mình bức dọc và lúng túng. Tôi còn do dự một lúc, nhưng nàng đã bắt đầu chải tóc và, một lần nữa tôi cảm thấy nàng đã quên là có tôi. Thế là tôi đành để mặc nàng. Lúc tôi trở lại phòng khách, Barrow đang tự lo đồ uống cho mình. Hắn bị vấp nặng khi trở lại ghế bành. Khi đã yên vị, hắn nhìn tôi, cặp mắt hấp háy như để trông thấy cho rõ.

‘Đừng toan ve vãn cô ta,’ hắn vừa nói vừa động nắm đấm vào tay ghế. ‘Hãy cố mà ở yên. Hiểu chứ?’

‘Anh nói với tôi đấy ư?’ Tôi nói, phần nộ vì hắn dám táo tợn đến thế.

‘Hãy để cô ta yên,’ hắn lăm lăm. ‘Cô ta thuộc về tôi tối nay. Tôi biết rõ ông tìm kiếm cái gì, tôi nói cho ông nghe điều này... (hắn nghiêng người về phía trước và xia một ngón tay mập ú về phía tôi), tôi đã trả tiền cô ta. Một trăm đôla, ông nghe ra chưa? Tôi đã mua cô ả. Đừng hòng tính chuyện chơi trội tôi.’

Tôi không thể tin được hắn.

‘Này, người ta không mua một người đàn bà như vậy đâu... nhất là với một gã nghèo kiết xác khốn khổ như anh.’

‘Cái gì? Ông nói sao?’ Hắn làm đổ một phần whisky lên thảm. Cặp mắt ti hí bần tiện của hắn kèm nhèm nước mắt.

‘Tôi bảo là anh không mua nổi một phụ nữ như cô ta bởi vì anh chỉ là một gã kiết xác khốn khổ.’

‘Ông sẽ trả giá đắt cho điều này,’ hắn nói và mạch máu ở thái dương hắn bắt đầu đập dồn. ‘Chỉ cần nhìn ông, tôi đã hiểu sẽ có chuyện không hay rồi. Ông không tính hót cô ta trong tay tôi đấy chứ?’

‘Sao lại không? Còn anh không trông mong ngăn cản tôi hay sao?’

‘Nhưng tôi đã bảo là tôi trả tiền rồi, lạy Chúa!’ Hắn la lên và một lần nữa động xuống tay ghế bành. ‘Ông không hiểu điều đó có nghĩa gì hay sao? Cô ta thuộc về tôi đêm nay. Ông không thể xử sự biết điều sao?’

Không bao giờ tôi tin được hắn.

‘Này, hãy gọi cô ta,’ tôi cười vào mặt hắn bảo, ‘Nói cho cùng, một trăm đôla cũng chẳng là bao. Tôi có thể đưa nhiều hơn nữa.’

Hắn rời khỏi ghế. Hắn đã say như, nhưng đôi vai hắn rắn chắc và đầy đặn. Nếu bất ngờ tấn công, hắn có thể gây thiệt hại cho tôi. Tôi lùi lại.

‘Này, đừng hăng tiết lên thế,’ tôi vừa nói vừa cố tránh để hắn tiến đến quá gần. ‘Đừng cực khổ đánh nhau làm gì. Chỉ cần kêu cô ấy đến đây...’

‘Cô ta đã lấy của tôi trăm đôla,’ hắn gầm lên bằng một giọng khàn khàn vì giận dữ. ‘Và tôi đã chờ đợi chuyện này hai tháng nay rồi. Lần đầu khi tôi đề nghị dẫn ả đi, ả đã đồng ý và khi tôi đến tìm, mụ người làm thối tha của cô ả bảo với tôi là ả đã đi mất rồi. Bốn lần cô ả chơi tôi cùng một vỏ và mỗi lần như vậy, tôi biết cô ả đang cười cợt đằng sau cửa sổ. Nhưng tôi thèm cô ta. Tôi là một gã thộn, tôi ấy, ông hiểu chứ? Cứ mỗi lần là tôi lại tăng giá lên. Đến trăm đôla thì cô ả chịu đi và mọi chuyện diễn tiến tốt đẹp cho đến lúc ông tới. Nhưng bây giờ thì không có gì ngăn tôi được nữa, cả ông lẫn bất cứ gã bú dù nào cùng loại với ông.’

Hắn bắt đầu khiến tôi chán ngấy. Tôi chỉ tin một nửa câu chuyện của hắn, nhưng điều mà tôi chắc nịch là hắn phải biến đi. Tôi nhìn hắn khá đủ rồi.

Tôi rút trong ví ra một tờ trăm đôla ném dưới chân hắn. Rồi suy đi nghĩ lại, tôi vứt thêm một tờ mười đôla nữa.

‘A lê hấp,’ tôi bảo, ‘Đó là tiền của anh cộng thêm tiền lời. Hãy cuốn xéo khỏi nhà tôi, cuốn-xéo-đi!’

Hắn nhìn tiền chằm chằm và mặt tái nhợt, rồi khò khè ở cổ họng như bị nghẹt thở. Lúc hắn ngược đầu lên, tôi hiểu ngay là không tránh khỏi trận quyết đấu. Tôi không có chút lòng dạ nào đánh nhau với hắn cả, nhưng nếu điều đó khiến hắn vui lòng thì hắn sẽ được bồi tiếp ngay.

Hắn lê người về phía tôi, những cánh tay to tướng giơ lên trước như muốn tóm tôi, và khi đã ở gần bên tôi, hắn phác một cử chỉ bấu vào tôi. Thay vì tránh né, tôi bước tới và gửi một nắm đấm vào giữa mặt hắn. Chiếc nhẫn to kèn của tôi đeo ở ngón tay út xé rách má hắn. Lúc hắn lùi lại bật lên một tiếng kêu lầm bầm thì tôi lại động ngay vào sống mũi. Hắn khụy xuống trong tư thế bò bằng hai đầu gối và hai tay. Thế là tôi bước tới trước một bước và sầm soi một cách cẩn thận, rồi phóng một đá đúng ngay dưới cằm. Đầu hắn nảy bật ra sau và hắn đổ sập xuống thảm. Hắn say rượu nên thậm chí tôi chả hề đụng tới.

Eva đứng ở ngạch cửa nhìn chúng tôi bằng đôi mắt tròn xoe vì kinh ngạc. Tôi trao cho nàng một nụ cười nhẹ nhàng.

‘Mọi chuyện ổn cả,’ tôi nói trong khi thối những ngón tay. ‘Cô quay về ngủ đi, hắn sẽ đi trong tích tắc thôi.’

‘Ông không cần phải tặng hắn một cú đá,’ nàng lạnh lùng nói.

‘Đúng đấy, có lẽ tôi không nên. Tôi điên mất rồi. Bây giờ, cô hãy ra ngay cho tôi vui lòng.’

Nàng đi ra không nản nì và tôi nghe cánh cửa phòng nàng khép lại.

Barrow chậm chạp gượng dậy, đưa tay lên vuốt mặt và với vế ngờ nghệch, hắn nhắm nhìn máu mình

chảy trên ống tay áo. Ngồi trên mép bàn, tôi quan sát hần.

‘Từ đây đến hồ Đại Hùng, anh có hai dặm để cuốc bộ. Đường thẳng tắp, anh không đi lạc đâu. Anh chỉ có việc đi xuống dốc. Ở đó có một khách sạn trước khi đến hồ một chút, anh có thể ngủ ở đó. Bây giờ thì cút đi.’

Hần làm một việc đáng kinh ngạc: hần lấy hai bàn tay che mặt và bắt đầu nước nỡ. Một gã hèn nhát, vậy đó.

‘Hãy đứng lên và xéo ngay lập tức,’ tôi bảo, ‘anh làm tôi kinh tởm.’

Hần đứng thẳng dậy và đi ra cửa, một tay che trước mắt và khó lè nhè như một đứa bé bị đòn đau. Tôi lượm mấy tờ bạc và nhét vào túi hần.

Bạn hãy tin tôi đi nếu có thể: hần cảm ơn tôi! Quả thật, đó là một hạng người đáng tởm.

Tôi dẫn hần đến tận cửa, nhặt dùm hần chiếc xác còn để ở phòng ngoài và tổng hần ra ngoài mưa.

‘Tôi không ưa những người như loại anh, hãy cố né mặt trên đường tôi đi,’ tôi nói với hần thay cho lời từ biệt.

Tôi dõi theo hần một lúc cho đến khi hần biến đi trong bóng tối.

Tôi khát kinh khủng nhưng dù sao, trước hết có một điều tôi muốn biết rõ. Cứ thế tôi leo thẳng một mạch đến phòng tôi.

Eva đang đứng gần bàn trang điểm, hai tay khoanh lại trước ngực, mắt ngờ vực.

‘Hần đã đi,’ tôi nói mà không bước vào. ‘Tôi đã trả lại hần số trăm đôla cô nợ hần, và thực sự, hần đã cảm ơn tôi.’

Nàng không có một cử động, không nói một tiếng nào. Nàng bất động như một con thú dữ bị sa bẫy.

‘Cô thương hại hần ư?’

Nàng mím chặt môi với một vẻ khinh miệt.

‘Tôi mà thương hại một gã đàn ông? Không đùa đấy chứ!’

Tôi như bị đóng đinh tại chỗ. Thật vô ích để tạo cho mình những ảo tưởng. Giờ này thì tôi biết rằng Barrow nói thực. Ai lại đi sáng tác một câu chuyện như chuyện con mẹ người làm và chuyện mặc cả. Tôi đã cố thuyết phục mình là hần nói láo, nhưng lần này thì tôi chắc chắn rằng hần đã nói sự thật.

Như thế là cô nàng hiến thân cho bất kỳ ai! Ai có thể tin được khi trông thấy nàng? Và nàng lại không chút gì chú ý đến tôi - một người đàn bà như nàng, bị tất cả mọi người khinh bỉ, lại dám táo tợn không thêm để ý đến tôi nữa kia. Đột nhiên tôi thêm được làm cho nàng ta đau đớn như thế tôi chưa bao giờ làm cho ai đau khổ trong cuộc đời của mình.

‘Hần bảo với tôi là đã mua cô đấy,’ tôi nói và bước vào phòng rồi khép cánh cửa sau lưng lại. ‘Cô có biết rằng cô dối trá như cuội không? Tôi đã không tin rằng cô thuộc loại để mặc cả đấy. Này, xem nào, tôi đã chuộc lại cô với giá trăm đôla và cô đừng mơ tưởng là mình sẽ có hơn nữa vì lẽ, đối với tôi, cô không có giá hơn một xu nữa đâu.’

Nàng không động đậy gì cả, mặt nàng như thể bằng gỗ. Chỉ có cặp mắt trở nên đen thẫm hơn và hai cánh mũi nhột nhột đi. Nàng đứng tựa vào bàn trang điểm, bàn tay nhỏ nhắn màu trắng mân mê cái gạt tàn thuốc bằng đồng nặng nề vứt bừa trên đó. Tôi bước lại gần.

‘Nhìn tôi kiểu đó vô ích thôi, cô không khiến tôi sợ đâu, cô biết mà. Nào, hãy đến đây giở ngón chút đỉnh xem cô biết làm cái gì.’

Đúng lúc tôi sắp tóm được nàng, bằng một cử động nhanh như chớp, nàng với lấy cái gạt tàn và đập mạnh vào đầu tôi.

IV

Sự thật hiển nhiên là phần lớn đàn ông đều sống một cuộc đời hai mặt. Một công khai, bình thường, và một kia thường ẩn chứa những điều thâm kín. Tất nhiên là xã hội chỉ có thể phán xét một người theo cuộc sống công khai của anh ta, nhưng khi sự khinh suất đưa đến chỗ bộc lộ cuộc sống thâm kín thì dư luận sẽ lập tức quay lại chống anh ta và thường thì anh ta cảm thấy mình bị xa lánh. Thế nhưng luôn luôn vẫn chỉ là người đàn ông đó, điều duy nhất khác biệt là việc anh ta đã bị lộ sơ hở. Nhiều người đã thành công trong việc lừa gạt mọi người và sống suốt đời như một người bạn dễ thương và đáng kính đơn giản chỉ vì họ biết che giấu những hành vi gian tà của mình.

Vào thời điểm ở trong câu chuyện của tôi, có thể bạn sẽ xem tôi như là một nhân vật hoàn toàn đáng ghét. Hẳn bạn đã cho tôi là vô luân, bất lương, hãnh tiến và ngu dốt. Chính ra kết quả của lòng thành thật tuyệt đối của tôi còn nhiều hơn là bằng cứ cho sự phán xét đó của bạn. Nếu chúng ta gặp gỡ nhau trên đời này, nếu chúng ta kết thành bằng hữu với nhau, bạn sẽ thấy tôi cũng dễ thương như bất kỳ người bạn nào khác của bạn, bởi lẽ tôi cố gắng bộc lộ mình dưới ánh sáng rõ ràng nhất. Sở dĩ tôi nhấn mạnh điểm này để các bạn không phải ngạc nhiên vì sao Carol có thể yêu tôi được. Tôi không muốn các bạn phán xét không hay vì cơ năng yêu tôi. Carol chỉ hiểu biết về tôi trong những gì tôi muốn biểu hiện với nàng. Chỉ đến hồi kết cục những mối quan hệ giữa chúng tôi mà nàng mới nhận ra những thói xấu của tôi, vì lẽ những hoàn cảnh đưa đẩy đến chỗ quá khó khăn khiến tôi không thể nào che giấu lâu hơn được nữa. Nhưng cho đến thời điểm đó, tôi đã lừa dối nàng, hoàn toàn cũng như một số người nào đó trong các bạn đã lừa dối những người yêu mình.

Chính vì Carol lúc nào cũng tỏ ra hết sức hiểu biết và bao dung mà hai ngày sau cuộc gặp gỡ giữa tôi cùng Eva ở Tam Điểm, tôi trở lại Hollywood để ghé thăm nàng.

Ga-ra ở San Bernardino đã chăm chút chiếc xe cầu tôi như đối với bất kỳ một chiếc Parkard nào. Khi đi xuống con dốc dẫn đến hồ Đại Hùng, tôi lọt vào một toán thợ đang sửa đường: người đốc công quen biết tôi đã sai đặt những nhánh cây trên mặt đất nhào nhoét và người ta không phải là không vất vả để trục được chiếc xe đi.

Tôi đến nhà Carol vào lúc bảy giờ. Frances, cô hầu phòng của nàng cho tôi hay nàng mới từ phim trường chờ về và đang thay áo.

‘Nhưng cứ vào đi, ông Thurston ạ,’ cô ta toét miệng cười bảo tôi, “chỉ một chốc là cô Carol sẽ sẵn sàng ngay.”

Cô ta dẫn tôi vào phòng khách, ở đó tôi đi tới đi lui trong khi Frances chuẩn bị cho tôi một cốc whisky-soda. Cô ta lúc nào cũng chăm sóc tôi tỉ mỉ và Carol đoán quyết rằng cô đã dành cho tôi một sự kính mến hết sức đặc biệt. Tôi ngồi xuống để xem xét căn phòng kỹ hơn: nó bày biện rất đẹp, với một chiếc tràng kỷ và mấy chiếc pho tô bọc da màu xám nhạt cùng những tấm màn màu hoa cà.

‘Mỗi lần tôi nhìn căn phòng này là mỗi lúc tôi cảm thấy thích thú hơn thêm,’ tôi nói và cầm lấy chiếc ly Frances đưa cho. “Tôi phải yêu cầu cô Rae giúp ý kiến bày biện chỗ ở của tôi mới được.”

Carol bước vào đúng lúc đó. Nàng mặc một loại y phục trong nhà nhẹ tênh với một chiếc thắt lưng rộng bản màu đỏ, tóc nàng xòa xuống hai vai. Tôi chợt nghĩ rằng nàng thực sự không xấu. Nhưng đó không phải là một nhan sắc, ít ra là dưới ống kính của Hollywood.

Nàng gợi tôi nhớ đến một chút gì của Katherine Hepburn. Cũng đáng đấy đó, cũng loại thân hình mà chính xác là với những đường nét tròn trĩnh khéo phân bố cần thiết. Nước da nàng xanh tái và khuôn mặt xương xương. Điều hay hơn cả nơi nàng, đó là đôi mắt: chúng to, linh động và lấp láy nét thông minh.

‘Ui chà, Clive đấy ư!’ nàng nói bằng một giọng vui vẻ khi băng ngang qua phòng. Nàng giữ ở bàn tay một chiếc đót hút thuốc dài không dưới hai mươi lăm phân. Đó là nét lập dị duy nhất và tôi cần nói rằng nàng đã sử dụng nó hết sức khéo léo để làm tăng giá trị vẻ thanh mảnh của hai bàn tay và cổ tay nàng. “Thời gian sau này anh ở đâu?... Nhưng có chuyện gì xảy ra cho anh đấy?” Nàng nói thêm khi nhận ra vết thương trên trán tôi.

‘Tôi bị một phụ nữ rừng rú đánh,’ tôi trả lời và cầm lấy hai bàn tay nàng với một nụ cười.

‘Điều này không khiến tôi ngạc nhiên.’ Rồi khi nhìn thấy vết xước trên bàn tay tôi gây ra khi đánh

Barrow. “Quả thật, cô ta hẳn phải man rợ lắm.”

‘Cô có thể nói như vậy,’ tôi đáp lời và dặt nạng đến trường kỷ. “Với tính man rợ đó, cô ta không có người tương tự ở khắp đất California này. Tôi cố tình từ Tam Điểm đến đây chính là để kể lại cho cô chuyện đó.”

Carol ngồi lên trường kỷ, hai chân xếp bằng bên dưới.

‘Hãy cho tôi một cốc whisky-soda, Frances nhé. Tôi có cảm tưởng ông Thurston sẽ làm tôi rùng mình đây,’ Nhưng đôi mắt nàng đã mất đi phần nào vẻ vui mừng.

‘Không đời nào,’ tôi nói. ‘Tôi chỉ nghĩ rằng chuyện đó khiến cô thú vị, và chỉ có thể thôi. Hãy cho tôi biết.’ Tôi lại tiếp tục nói trong khi ngồi sát bên và cầm lấy bàn tay nàng. ‘Hôm nay cô làm việc nhiều lắm phải không? Đôi mắt cô hơi thâm quầng đấy. Nhưng như vậy lại hợp với cô, có điều là do nước mắt hay là do mệt mỏi, hoặc giả cô đã quyết lao vào các cuộc ăn chơi chẳng?’

‘Tôi làm việc quá sức,’ Carol đáp với một tiếng thở ra. “Tôi đâu có thì giờ để chơi bởi trác táng và tôi nghĩ rằng mình cũng chẳng biết ăn chơi. Tôi không thể làm những gì mình không thích thú cả.”

‘Bây giờ,’ nàng tiếp tục khi Frances đã để chúng tôi lại với nhau, “anh hãy nói về người đàn bà đã man của anh đi. Anh yêu cô ấy ư?”

‘Vậy cô cho rằng tôi ngã quỵ trước mọi phụ nữ mà tôi đã gặp hay sao? Cô biết rõ người tôi yêu chính là cô đấy mà.’

‘Đúng thế,’ nàng vừa nói vừa vuốt ve bàn tay tôi. “Không phải là tôi quên điều đó, nhưng vì anh đã xa tôi những ba ngày trời, tôi tự hỏi liệu anh có cho tôi rơi hay không. Vậy thực tình anh không yêu cô ta ư?”

‘Hẳn là không, cô đừng nói ra những điều ngu ngốc như vậy,’ tôi trả lời có chút khó chịu. Rồi ngửa người trên nệm, tôi kể lại câu chuyện về trận bão và gặp gỡ Barrow cùng Eva, tuy nhiên không đưa ra toàn bộ chi tiết.

‘Rồi sau đó?’ Carol hỏi khi tôi ngưng ngang để xoa xoa chỗ u. “Cô ta làm gì sau khi đã đập anh? Cô ta băng bó cho anh hay là đã linh đi cùng với chiếc ví tiền của anh đấy?”

‘Cô ta đã linh mất nhưng không lấy ví. Cô ta không lấy gì cả... đó không phải là loại của cô. Cô đừng lầm lẫn điều đó, Carol ạ, đó không phải là một cô gái bình thường đâu.’

‘Tất nhiên,’ nàng lăm bắm với một nụ cười.

‘Chắc là cô ta mặc đồ lại lúc tôi còn bất tỉnh,’ tôi cứ tiếp tục mà không để ý, “và chắc là cô ta đa ra đi giữa cơn bão... Trời mưa như trút nước.”

Carol chăm chú quan sát tôi một lúc.

‘Clive à, anh nên biết là một cô gái thuộc loại đó có thể vẫn có lòng kiêu hãnh, và anh đã cư xử với cô ta một cách khá là kinh tởm. Còn lâu tôi mới tán thành, việc đó sẽ dạy cho anh một bài học... Còn gã kia, theo ý anh thì gã có thể thuộc loại nào?’

‘Tôi không có ý niệm tối thiểu nào về gã. Bộ dạng như một khách đi buôn, tóm lại là loại người nghề ch có thể trả tiền để dẫn một cô gái đi du hí.’

‘Không phải ai cũng có sức quyến rũ như anh,’ Carol ném cho tôi một cái nhìn ranh mãnh, “và gã khốn khổ đó có thể là loại không gây được hứng thú cho phụ nữ. Tôi hy vọng cô người rùng của anh đối xử tử tế với hắn.”

‘Điều này kinh ngạc thật. Đó không phải là loại người của cô ta.’

‘Nhưng chính anh, anh đã chẳng khá thô bạo với hắn sao?’

‘Barrow ư? Hừ! Hắn khiến tôi buồn nôn. Tất cả điều mà tôi mong muốn là hắn phải cút đi. Chỉ vì hắn ta say khướt và còn muốn hành hung tôi nữa.’

Tôi không kể cho Carol nghe chuyện một trăm mười đôla. Cô ta sẽ không hiểu.

‘Vậy chẳng phải trước hết anh muốn tống khứ hắn đi để còn lại mặt đối mặt với người đàn bà kia?’

Tôi cảm thấy bất thần cấu kinh khi mình bị lộ tẩy nhanh như thế.

‘Tôi cam đoan rằng, Carol ạ,’ tôi mau mắn đáp lại, “loại phụ nữ như vậy không khiến tôi một mảy may thú vị. Cô thật là kỳ khôi.”

‘Thế thì tôi xin lỗi vậy,’ nàng vừa nói vừa đi về phía cửa sổ. “A!” Nàng tiếp tục sau một lúc yên lặng. “Peter Tennett chốc nữa sẽ đến. Anh đi ăn tối với chúng tôi chứ?”

‘Thôi, tối nay không được, tôi mắc bận. Cô chờ anh ta?’

Tôi cảm thấy tiếc là đã đề cập đến Eva. Tôi hoàn toàn rảnh rỗi tối nay, nhưng tôi có một kế hoạch và tôi muốn thu xếp cho xong trong buổi tối.

Tôi rất rõ về Peter Tennett. Đó là kẻ duy nhất trong đám bạn bè của Carol mà tôi cảm thấy thua kém khi ở bên cạnh anh ta. Đó là một mẫu cừ khôi và chúng tôi rất am hiểu nhau, anh ta lại có nhiều tính cách hợp với sở thích của tôi. Cùng một lúc là nhà sản xuất, đạo diễn và người viết lời thoại, anh ta luôn luôn thành công trong mọi công trình của mình. Dường như anh ta điều khiển một cây đũa thần. Chỉ cần nghĩ đến những gì anh ta làm được trong năm cũng đủ để tôi cảm thấy chóng mặt.

‘Anh thật sự không thể đi cùng với chúng tôi được sao?’ Carol tiếp tục với một giọng khích lệ. “Anh

nên qua lại nhiều hơn với Peter. Có thể anh ấy có ích cho anh đấy.”

Không biết từ lúc nào, Carol đã không ngớt nói với tôi về những người có thể giúp ích cho tôi. Điều đó khiến tôi bức bối.

‘Anh ta làm được cái quỷ quái gì cho tôi?’ tôi nói với một nụ cười khiên cưỡng. “Tin tôi đi, Carol, tôi tự mình xoay sở cũng ra trò lắm.”

‘Thế thì tôi xin lỗi lần nữa,’ nàng nói mà không quay lại. “Rõ ràng là tối nay tôi không được mát tay.”

‘Đó là lỗi của tôi,’ tôi đến bên nàng bảo, ‘Tôi còn hơi nhức đầu và thần kinh căng thẳng.’

‘Anh sẽ làm gì, Clive?’

‘Tôi à? Tôi cũng đi ăn tối. Giám đốc xuất bản của tôi...’

‘Đó không phải là chuyện tôi muốn nói. Lúc này anh đang làm gì? Đã hai tháng nay anh rút về Tam Điểm. Chuyện gì đã xảy ra?’

Đó là đề tài mà tôi đặc biệt tránh đụng chạm đến với nàng.

‘Ồ! Tôi viết một tiểu thuyết,’ tôi nói với vẻ lơ là. “Bố cục gần hoàn thành và tuần sau là tôi khởi sự một cách nghiêm túc. Đừng giữ vẻ mặt lo âu thế kia.” tôi nói thêm với một nụ cười trấn an.

Nói dối Carol thật vô cùng khó khăn.

‘Anh viết một tiểu thuyết thì tôi vui lắm,’ nàng nhìn tôi ánh mắt phiến muộn, “nhưng tôi thích anh viết một vở kịch hơn. Anh cũng biết, Clive ạ, một quyển tiểu thuyết không có lợi nhiều.”

‘Cái đó còn tùy,’ tôi nói. ‘Còn có quyền tác giả, quyền chuyển thể kịch bản điện ảnh... và cũng có thể tờ Collier’s Magazine sẽ mua của tôi. Họ đã trả năm mươi ngàn đôla cho cuốn sách mới đây của Imgram đấy.’

‘Đúng, nhưng đó là một tuyệt tác.’

‘Quyền của tôi cũng sẽ là tuyệt tác,’ tôi nói - nhưng lời lẽ có vẻ giả tạo, ‘sau đó tôi sẽ viết một vở kịch, tôi đã có một đề tài hay, và tôi không muốn bỏ thí nó đâu.’

Tôi sợ nàng lại hỏi đề tài gì và dĩ nhiên tôi có đầu mà nói với nàng, nhưng đúng lúc đó Peter đã đến và lần này thì tôi biết ơn sự can thiệp của anh ta.

Peter là một trong những người Anh hiếm hoi đã thành công ở Hollywood. Anh ta ăn vận như ở Luân Đôn và kiểu cắt may Áng lê làm nổi rõ đôi vai rộng cùng với hai bên hông thon của mình. Khuôn mặt nâu đậm chiều của anh ta sáng lên khi thấy Carol.

‘Chưa xong sao?’ anh nói và xiết chặt tay Carol. ‘Cô vẫn cứ xinh đẹp ra. Không quá mệt để ra ngoài tối nay chứ?’

‘Không đời nào,’ Carol vừa nói vừa mỉm cười.

Peter quay sang tôi.

‘Anh thế nào, anh bạn? Cô ấy tuyệt vời đấy chứ?’

Tôi trả lời phải và để ý cái nhìn tra vấn của anh ta khi nhận ra cái trán sưng vù của tôi.

‘Anh cho anh ấy uống chút gì trong khi tôi đi thay quần áo nhé,’ Carol bảo tôi.

Rồi quay sang Peter, ‘Anh ấy nhức đầu, anh ấy không muốn đi ăn tối với bọn ta.’

‘Chà! Nhưng phải thế thôi, anh bạn. Cơ hội quá tốt, phải không Carol?’

Nàng lắc đầu như thể bất khả kháng.

‘Anh ấy bảo đi ăn với giám đốc xuất bản... Tôi không tin chút nào cả, nhưng cố tỏ ra tế nhị và làm ra vẻ tin thật. Anh hãy nhìn cục bướu trên trán anh ấy... Anh ta đánh nhau với một cô người rùng đây.’

Nàng quay về phía tôi, ‘Hãy kể cho anh ta nghe đi, Clive... Có thể anh ấy sẽ nghĩ ra một đề tài phim đấy.’

Peter bước trước tôi để mở cửa cho Carol.

‘Cứ thong thả,’ anh ta bảo với nàng, ‘tối nay tôi không vội đâu.’

‘Nhưng tôi thì đói đấy,’ nàng đáp lời. Không nên đến trễ.

Và nàng đi ra như chạy.

Peter đi đến quầy rượu nhỏ nơi tôi đang rót cho mình một ly thứ hai.

‘Thế ra,’ anh ta hỏi tôi, ‘anh đã ấu đã ư? Có vẻ như anh đã lãnh một cú ra trò đấy.’

‘Không sao cả. Anh uống gì?’

‘Một tí whisky.’ Anh ta tựa vào quầy và rút một điều thuốc từ chiếc hộp bằng vàng khối ra. ‘Carol đã báo tin cho anh chưa?’

‘Chưa, tin gì thế?’

Anh ta có vẻ ngạc nhiên.

‘Lạ lùng là các cô gái buồn cười... thật kỳ khôi...’ Và anh ta châm điều thuốc.

Tôi cảm thấy đột nhiên mệt mỏi.

‘Tin gì?’ Tôi lập lại và hai mắt mở to.

‘Người ta giao cho cô ấy chuyển thể tác phẩm thành công nhất trong năm, cuốn sách của Imgram. Điều này đã được quyết định sáng nay.’

Tôi làm đổ một phần rượu lên mặt quầy. Không có gì làm tôi bất mãn hơn là cái tin này. Thực ra, tôi biết tông đi là tôi không có khả năng làm việc này, nó quá sức tôi. Nhưng biết ra rằng người ta đã chọn một tay mơ như Carol... Đó là một đòn đau.

‘Tuyệt quá đi chứ!’ tôi kêu lên trong khi cố làm ra vẻ mừng rỡ. Tôi đã đọc tác phẩm trong tờ Collier’s Magazine, một cuốn lớn đấy. Phải anh sẽ đạo diễn không?

‘Vâng, đây những tình huống độc đáo. Đã từ lâu tôi tìm kiếm một câu chuyện như vậy. Tất nhiên tôi nghĩ đến Carol để chuyển thể kịch bản, nhưng tôi không nghĩ rằng Gold sẽ chấp nhận. Và thế đấy, đúng lúc tôi suy nghĩ cách thuyết phục ông ta, thì được ông ta gọi đến thông báo rằng cô ấy là người ông ta chọn.’

Tôi rời khỏi quầy rượu mang theo ly rượu và đến ngồi ở trường kỷ. Tôi cần được ngồi.

‘Điều này mang lại nhiều thứ chứ?’

Peter nhún vai.

‘Thế này, trước tiên là lương tăng... và rồi có tiền... cuối cùng là chuyện đề cao rầm rộ nếu cô ấy thành công. Nhưng tôi yên tâm, cô ấy sẽ thành công, cô ta có nhiều tài năng lắm.’

Tôi bắt đầu nghĩ rằng tất cả mọi người đều có tài ngoại trừ tôi ra. Peter đến ngồi ở một chiếc ghế bành gần bên tôi. Đường như anh ta đoán ra tôi bồn chồn ở điểm nào.

‘Hiện tại anh đang viết gì?’

‘Một cuốn tiểu thuyết. Không có gì đáng để anh phải quan tâm.’

Anh ta khiến tôi phát bực vì sự ân cần của mình.

‘Rất tiếc, tôi rất thích được quay thành phim một cái gì của anh.’

Anh ta duỗi đôi chân dài ra.

‘Từ lâu tôi muốn nói với anh điều đó. Thế anh không nói gì về công việc với Gold sao? Tôi có thể giới thiệu anh.’

Tôi tự hỏi đó có phải là một ý kiến của Carol chẳng.

‘Để chi vậy, anh bạn! Anh hiểu cho, tôi không thể sáng tác cho người khác. Và theo như Carol đã nói với tôi, thì làm việc ở chỗ các anh đâu có gì là lạ.’

‘Có thể, nhưng được trả giá cao,’ Peter trả lời và cầm lấy chiếc ly tôi đưa cho. ‘Hãy suy nghĩ về điều đó và đừng để quá trễ. Công chúng có ký ức rất kém và Hollywood còn mau quên hơn nữa.’

Anh ta nói vậy nhưng không nhìn tôi, tuy nhiên, tôi có cảm tưởng rằng anh ta có ý định đưa ra một lời cảnh cáo.

Tôi đốt một điếu thuốc để suy nghĩ. Nếu có một chuyện mà ta không kể được với các bạn đồng nghiệp lẫn các nhà làm phim ở Hollywood, đó là chuyện ta đã sức cùng lực kiệt. Bọn họ tự mình vẫn nhận ra được khá nhanh. Tuyệt nhiên tôi hiểu rõ rằng nếu có quay trở lại Tam Điểm thì chính xác cũng giống hết hai ngày trước đây, có nghĩa là tôi chỉ nghĩ về Eva mà thôi. Tóm lại, từ lúc tôi nhận ra mình nằm thẳng căng trên sàn trong ngôi nhà nghỉ vắng vẻ, tôi không ngớt nghĩ về nàng. Tôi đã cố thử tách nàng ra khỏi tâm trí của mình, nhưng hoài công: nàng vẫn ở đó, trong căn phòng của tôi hay bên cạnh tôi dưới hàng hiên. Nàng hiện ra trên trang giấy trắng mà tôi chú ý vào chiếc máy đánh chữ. Chính vì đã đến lúc tôi cần nói về nàng cho một người nào đó và đó là lý do tôi nhận ra mình không thể nào nói với Carol một cách chính xác những gì sâu kín trong trái tim. Cũng không thể nói với Peter. Làm thế nào giải thích điều mà tôi cảm nhận về Eva? Họ sẽ cho tôi là một thằng điên.

Rốt cục, tôi không phải là thế hay sao? Tôi có sự lựa chọn giữa cả hai chục người phụ nữ, đều xinh đẹp và thanh lịch cả, tôi có Carol là người yêu tôi và tôi yêu lại cũng nhiều như thế, vậy mà không đủ đối với tôi! Tôi lại đi phải lòng một ả giang hồ.

Phải lòng cũng không đúng chữ. Tối hôm qua, ngồi trên bao lơn với chai whisky bên cạnh, tôi cố nhìn cho rõ vấn đề. Sự thật là Eva đã kích thích lòng tự ái của tôi. Sự hờ hững lạnh nhạt của nàng là một thách thức đối với tôi. Đường như tôi cảm thấy nàng sống trong một thứ pháo đài mà tôi cần phản tấn công và triệt hạ.

Lúc đạt được cái kết luận đó, tôi đã say như. Tuy nhiên giải pháp đã định, tôi sẽ chinh phục nàng. Hết thấy bọn đàn bà mà tôi nhờn nhờ vui thú cho đến lúc này đều dễ dãi quá thế. Tôi cần phải có một chương ngại vật khác gay góc hơn, và nó chính là Eva. Ý nghĩ nàng không phải là loại dễ dàng như lấy đồ trong túi khiến tôi phấn khích. Đó sẽ là một cuộc quyết chiến mà mọi cách đánh đều được phép. Nàng hoàn toàn không có gì giống với lũ đàn bà ngây thơ bé nhỏ và đáng thương mà tôi có thể rù quẩy như trở bàn tay. Vô tình nàng lại tung ra một thách thức và tôi sẽ trả đũa lại, cái kết quả cuối cùng không một mây may khiến tôi nghi ngờ. Cũng thế, tôi không bận tâm để biết chuyện gì sẽ xảy ra sau khi tôi chinh phục được nàng bằng sức mạnh. Sẽ có thời gian để lo liệu chuyện đó sau này.

Carol bước vào đã nhanh chóng kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Nàng vận một chiếc áo dài buổi tối màu xanh rất nhạt và bên trên, nàng khoát một chiếc măng tô bằng da lông chồn.

‘Sao không nói với tôi gì cả?’ tôi đứng dậy nói. ‘Tôi rất sung sướng và tự hào về cô, Carol thân yêu ạ.’

Nàng nhìn tôi với cặp mắt dò xét.

‘Tuyệt lắm, phải không Clive? Hãy đi ăn với bọn tôi bây giờ nhé?... Phải ăn mừng chuyện này.’

Dễ xiêu lòng lắm, nhưng tôi còn có việc gấp rút hơn để làm.

‘Tôi sẽ cố gắng gặp cô sau. Các vị ăn tối ở đâu?’

‘Ở Brown Derby,’ Peter nói. ‘Mấy giờ anh quay lại?’

‘Không biết nữa, nhưng nếu các vị không thấy tôi thì tôi tìm các vị ở đây, sau bữa ăn. Đồng ý chứ?’

Carol cầm lấy tay tôi.

‘Phải như thế,’ nàng nói, ‘nhưng anh bằng mọi giá cố gặp chúng tôi nhé, phải không nào?’

Peter lên tiếng, ‘Nào, chúng ta đi thôi. Anh có đến cùng chúng tôi không?’

Tôi giải thích là mình có hẹn với ông giám đốc xuất bản vào lúc tám giờ mà giờ thì đã bảy giờ rưỡi.

‘Không phiền gì nếu tôi ở lại đây thêm một chút chứ? Tôi muốn cạ ly và gọi vài cú điện thoại.’

‘Được thôi. Đi đi Peter, công việc là công việc. Thế thì lát nữa nhé? Anh có trở về Tam Điểm ngay tối nay không?’

‘Có thể. Nếu quá muộn thì tôi sẽ đến khách sạn, nhưng tôi muốn bắt tay vào việc vào sáng sớm ngày mai.’

Khi họ đã đi, tôi rót thêm một ly whisky nữa và tra... niên giám điện thoại. Có hàng khối Marlow. Cuối cùng... run lên vì mừng rỡ, tôi tìm ra địa chỉ của cô ta: đường..... Canyon. Con đường quỷ quái này nằm ở đâu nhỉ?

Trong vài giây tôi ở yên, do dự. Rồi tôi cầm ống nghe và quay số. Tôi lắng nghe tiếng ro ro của máy, và khi nghe được tiếng nhắc máy, tôi ngao ngán quá chừng.

Một giọng phụ nữ - không phải của Eva cất lên.

‘Allô.’

‘Cô Marlow?’

‘Ai gọi đó?’ Giọng nói có vẻ ngờ vực.

‘Tên tôi không có nghĩa gì với cô ấy,’ tôi nói với một tiếng cười khẩy.

Im lặng một lúc, rồi người phụ nữ tiếp tục, ‘Cô Marlow hỏi ông muốn gì ở cô ấy?’

‘Hãy bảo cô ấy đừng làm điều làm bộ quá đáng. Có người nhờ tôi chuyển cho cô ấy một tin.’

Lại im lặng, rồi giọng nói của Eva, ‘Allô.’

‘Tôi có thể đến thăm cô được không?’ tôi nói nhưng hạ thấp giọng để đổi tiếng.

‘Bây giờ ư?’

‘Trong vòng nửa giờ.’

‘Hừm... Vâng, nếu ông muốn. Tôi có biết ông chưa?’

Cuộc nói chuyện buồn cười thật! - tôi nghĩ. ‘Cô mới biết tôi không lâu,’ tôi cười bảo.

Nàng cũng cười khẽ - một tiếng cười qua điện thoại nghe dễ chịu. ‘Vậy thì ông hãy đến,’ nàng nói và gác điện thoại.

Không có gì khó khăn hơn việc này.

U

Tôi dừng lại ở góc đường Santa Monica và Melrose để hỏi một viên cảnh sát xem đường Laurel Canyon nằm ở đâu. Sau khi đặt một chân lên bực kê chân và đẩy chiếc mũ lưỡi trai ra sau, anh ta bảo con đường đó theo mình nghĩ phải là một trong những con đường nhỏ nối liền đại lộ Hollywood và đại lộ Sunset, rồi anh ta cho tôi những chỉ dẫn cận kề cách thức đi đến đó. Cuối cùng thì tôi khám phá ra nó sau khi đã lạc vào giữa một mớ bong bóng những cửa hiệu, quán rượu và nhà cửa chi chít.

Đó là một con đường hẹp, một phần được cấu tạo bởi những ngôi nhà gỗ, những mái nhà nhỏ vùng ngoại ô lấp ló sau các hàng rào và bụi rậm. Tôi rà xe chậm chạp cho đến khi nhìn thấy số nhà của Eva trên một hàng rào chắn nhỏ màu trắng. Ở đó tôi dừng lại và xuống xe. Con đường vắng vẻ, ngôi nhà kín đáo, một khi đã vượt qua rào chắn, khách sẽ bị che khuất bởi hàng đậu. Tôi bước theo lối nhỏ dẫn đến cửa ra vào, và đến lượt nó, lối này cũng lẫn mình sau một thứ giống như hàng hiên. Những cánh cửa sổ ở hai bên cửa được che bởi mấy tấm màn bằng vải sa màu kem. Trước khi đến cửa, tôi phải đi xuống nhiều bậc thềm bằng gỗ.

Cái đập cửa là một chiếc vòng lớn tạc thân hình một phụ nữ khoả thân. Tôi nhìn thoáng qua một gian phòng khá xinh xắn trước khi đập cửa. Rồi tôi chờ đợi trong khi trái tim cứ đập dồn. Gần như tức khắc tôi nghe có tiếng ngắt điện và cánh cửa mở ra. Một phụ nữ lớn con lực lưỡng, to gần bằng tôi đứng ở ngạch cửa, chặn lối ra vào. Chị ta ở trong bóng tối trong khi tôi chìm ngập trong ánh sáng của bóng đèn tròn. Tôi cảm thấy chị ta nhìn tôi soi mói, rồi có vẻ an tâm, chị ta nép qua một bên, ‘Chào ông. Ông có hẹn phải không?’

Trong khi đi ngang qua mặt để vào phòng ngoài, tôi quan sát chị ta: người đàn bà khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt đỏ lựng và xương xẩu, cằm nhọn và mũi cũng nhọn nốt, cặp mắt nhỏ lấp loáng. Nụ cười của chị ta chính xác là dấu hiệu cố ý tỏ ra ưu ái và tuân phục.

‘Xin chào. Cô Marlow có ở đây?’

Tôi cảm thấy khó chịu và bực bội ghê gớm. Tôi ghê tởm vì người đàn bà này gặp tôi ở đây và chị ta biết tôi đến đây để làm gì trong căn nhà gớm ghiếc này.

‘Ở đây, thưa ông, xin ông vui lòng.’ Chị ta mở một cánh cửa của phòng ngoài.

Miệng tôi khô khốc và thái dương bùng bùng. Căn phòng nhỏ bé. Trước mặt tôi là một bàn trang điểm với một tấm gương vạt mép, một tấm thảm dày màu trắng lót sàn. Bên trái bàn phấn là một chiếc tủ ngăn nhỏ, trên có đặt rất nhiều con thú nhỏ bằng thuỷ tinh. Phía bên phải, một chiếc tủ đứng rẻ tiền sơn màu trắng. Phần còn lại của mặt bằng bị choáng bởi một chiếc giường kiểu đi vắng được phủ bằng một tấm chăn giường màu hồng.

Eva đang đứng gần chiếc lò sưởi nguội lạnh. Bên cạnh nàng là một chiếc ghế bành nhỏ cùng một bàn ngủ trên có một bóng đèn điện và vài ba quyển sách. Nàng luôn luôn mặc chiếc áo choàng màu xanh lơ ngắn tay kia. Khuôn mặt của nàng như bằng gỗ sau lớp trang điểm đom đóm. Chúng tôi nhìn nhau.

‘Chào,’ tôi mỉm cười.

‘Chào,’ khuôn mặt nàng vẫn tro và nàng không hề cử động. Sự đón tiếp lạnh nhạt và đầy ngờ vực.

Tôi vẫn đứng nhìn nàng, lòng hơi bối rối, ngạc nhiên vì nàng không có vẻ gì bất ngờ khi gặp lại tôi và tôi lại bực dọc với chiếc áo ngủ kia. Nhưng bất chấp hoàn cảnh không thân thiện, máu tôi vẫn chảy dồn dập trong huyết quản.

‘Gặp nhau lại thế này đây!’ tôi nói, không còn cách nào hơn. ‘Cô không có chút gì ngạc nhiên khi gặp lại tôi sao?’

‘Không,’ nàng lắc đầu nói, ‘tôi đã nhận ra giọng nói của ông.’

‘Không phải đâu! Giờn hoài!’

‘Phải đấy! Nàng bấu môi. ‘Và lại, tôi đang chờ ông.’

Có lẽ tôi tỏ ra ngạc nhiên bởi vì đột nhiên nàng phá ra cười. Sự ngượng ngịu của của chúng tôi giảm đi thấy rõ.

‘Sao cô lại chờ tôi?’

‘Điều đó ông thấy thế nào?’ nàng ngoảnh mặt đi nói.

‘Ồ vâng, nó khiến tôi thích thú,’ tôi nói khẩn khoản và đi vòng quanh nàng để đến ngồi ở chiếc ghế bành. Tôi đưa cho nàng bao thuốc lá.

Nàng nhướn lông mày, nhưng vẫn lấy một điếu. ‘Cám ơn.’ Nàng có vẻ hơi ngập ngừng một thoáng, rồi đến ngồi trên giường gần bên tôi. Tôi lấy một điếu, chìa bật lửa ra và trong khi nàng cúi xuống châm lửa, tôi nhắc lại câu hỏi, ‘Hãy cho tôi biết tại sao cô chờ tôi?’

‘Không.’ Nàng thở khói ra hai cánh mũi và nhìn chung quanh với vẻ bất rút. Nàng ở thế phòng ngự, căng thẳng và bất an.

‘Cô trang điểm như thế này thì hỏng bét. Nó không hợp với cô đâu.’

Nàng tức thì đứng dậy và đến ngắm nghía mình ở chiếc gương trên lò sưởi.

‘Sao vậy? Tôi thế này không hay ư?’

‘Chắc chắn là vậy, nhưng cô sẽ đẹp hẳn lên mà không cần phải bôi nhem bôi nhuộm gì cả. Cô làm như vậy ích lợi gì.’

Nàng tiếp tục sẫm soi mình trong gương. ‘Tôi quá xấu xí,’ nàng như nói cho chính mình. Rồi nàng quay về phía tôi, cặp lông mày cau lại.

‘Có ai từng bảo với cô rằng cô là một mẫu người hấp dẫn không?’ tôi nói trước khi nàng có thể lên tiếng. ‘Cô có cá tính hơn phần đông phụ nữ đấy.’

Miệng nàng đan lại và nàng trở về chỗ ngồi. Tôi khiến nàng ngạc nhiên, nhưng nàng đã trở lại thái độ khép kín.

‘Để nói với tôi điều đó mà ông đến đây sao?’

‘Tại sao lại không?’ tôi mỉm cười bảo. ‘Tôi cũng khá thích thú việc ca tụng một phụ nữ đấy chứ.’

Nàng vứt tàn thuốc vào lò sưởi với một cử chỉ bức dọc. Rõ ràng nàng chỉ để ý đề phòng tôi và chừng nào tôi còn có thể kích thích sự tò mò của nàng, tôi vẫn còn chiếm được thế thượng phong.

‘Cô vẫn không có ý định xin lỗi tôi về chuyện này sao?’ tôi nói và chỉ vết tích trên trán.

Câu trả lời của nàng đúng như tôi chờ đợi, ‘Tại sao? Ông mong chờ điều đó ư?’

‘Cũng có thể,’ tôi cười bảo. ‘Lần sau, tôi sẽ thận trọng hơn. Tôi không phạt lòng vì một người đàn bà lại táo tợn như thế. Tôi chỉ tiếc cái cách tôi đã cư xử, nhưng vì tôi muốn xem cô phản ứng ra sao... Chỉ có điều,’ tôi nói thêm và cười luôn miệng, ‘tôi không nghĩ là phải chịu đựng nó ác nghiệt như vậy.’

Nàng nhìn tôi với một vẻ hồ nghi, rồi mỉm cười.

‘Quả thật là có nhiều lúc tôi trở nên dăm man... nhưng ông cũng đáng được như vậy.’

‘Phải đó là cách đối xử quen thuộc của cô với bọn đàn ông?’

‘Cách nào?’

‘Đập vỡ sọ họ ấy.’

‘Đôi khi,’ nàng trả lời và phá lên cười.

‘Mà không thù hận ư?’

‘Không thù hận.’

Tôi quan sát nàng uể oải ngồi đó, đầu nghiêng về phía trước và hai vai nhô lên. Một lần nữa nàng giật nẩy mình khi cảm thấy tia nhìn của tôi.

‘Đừng ở đó mà nhìn tôi như thế,’ nàng nói giọng nóng nảy. ‘Ông đến đây làm gì?’

‘Nhìn cô tôi thấy thích thú,’ tôi trả lời và đuổi người thoải mái trên ghế bành. ‘Ta không thể trò chuyện được hay sao? Điều này làm cô ngạc nhiên ư?’

Nàng cau đôi lông mày. Hiển nhiên nàng đang tự hỏi có phải tôi đang làm nàng mất thì giờ hay tôi đến đây với danh nghĩa khách hàng. Rõ ràng là nàng đang cố dẫn lòng.

‘Vậy để nói chuyện chơi mà ông đến đây sao?’ nàng nói với cái nhìn kín đáo. ‘Dường như ông làm mất thì giờ của tôi đấy.’

‘Hoàn toàn không phải. Cô khiến tôi thú vị và tôi thích được tán gẫu với một phụ nữ xinh đẹp.’

Nàng ngước mắt nhìn trần nhà giống như bị quấy rầy.

‘Ồ! Họ chỉ nói có mỗi một thứ chuyện!’ nàng bảo, giọng bức tức.

Ý nghĩ đó khiến tôi phạt lòng.

‘Nếu không phiền gì cô, tôi muốn mình không bị lẫn lộn với đám đông,’ tôi nói khá khô khan

Nàng tỏ vẻ ngạc nhiên.

‘Có vẻ như ông không tự coi mình như bất cứ một người nào khác?’

‘Vậy thì sao? Ai sẽ đánh giá tốt về tôi nếu tôi không chứng minh?’ đến lượt tôi cảm thấy bị chạm tự ái.

‘Tôi thì kính trọng bọn người kiêu căng.’

‘Cô có chắc là mình không có chút hợm mình sao?’

‘Làm sao tôi có thể như thế được nhỉ?’ nàng nhún vai nói.

‘Phải chăng vì ngẫu nhiên cô trở thành một trong những phụ nữ phải mang cái mặc cảm tự ty?’

‘Ông biết rõ điều đó nhỉ?’

‘Không tôi lắm. Đó có phải là trường hợp của cô không?’

Nàng bắt đầu nhìn đắm đắm vào lò sưởi với một vẻ mơ màng.

‘Có thể lắm.’ Đoạn với một cái nhìn nghi hoặc. ‘Điều đó khiến ông ngạc nhiên?’

‘Đúng thế, bởi vì cô không có bất kỳ lý do nào cả.’

‘Ông biết chắc như vậy?’

Lúc đó, tôi thấy nàng có vẻ hiếu kỳ: nàng muốn biết tôi nghĩ về nàng ra sao.

‘Cô sẽ biết rõ điều đó hơn bất cứ người nào khác nếu cô thành thật với chính mình. Về phần tôi, cái ấn tượng đầu tiên mà cô gây nên cho tôi... và rồi, thôi, tôi sẽ không đề cập về nó.’

‘Nói chứ, tôi muốn biết. Ông hãy nói đi.’

Tôi sẫm soi nàng như để đánh giá một cách chính xác những phẩm chất và khiếm khuyết của nàng. Nàng nhìn tôi, vẻ khó chịu nhưng tò mò. Tôi đã suy nghĩ về nàng khá nhiều đến nỗi ấn tượng ban đầu về nàng đã trở nên mờ nhạt.

‘Này.’ tôi nói như hối tiếc, nếu cô hiểu được... nhưng cô sẽ không tin tôi...

‘Chà! Đừng vớ vẩn lắm thế. Nào, hãy nói đi.’

‘Vậy thì đây này. Tôi nghĩ cô làm một phụ nữ có cá tính mạnh, cực kỳ độc lập, có bản chất mãnh liệt và ý chí vững vàng, nhiều say mê và, một điều lạ lùng là cả một sự tinh tế rất mực về tình cảm.’

Nàng ném cho tôi một cái nhìn hoài nghi. ‘Ông đã nói thế với bao nhiêu người đàn bà rồi?’ Nhưng kỳ thực nàng cảm thấy được vượt ve tự ái.

‘Với rất ít, thậm chí không nói với ai cả. Trừ cô ra, tôi chưa từng gặp được một người phụ nữ có được nhiều tính cách đến thế. Quả thật tôi hiểu cô còn quá ít và hoàn toàn tôi có thể lầm lẫn... đó chỉ là một ấn tượng ban đầu mà thôi.’

‘Ông thấy tôi như thế thật ư?’ Lần này, nàng không đùa cợt nữa.

‘Hẳn nhiên. Bằng không thì tôi đến đây làm chi?’

‘Nhưng tôi đâu có đẹp?’ Nàng quay nhìn vào gương. ‘Tôi thấy tôi xấu xí quá.’

‘Không phải đâu, cô có cá tính, điều đó có giá trị bội phần so với một sắc đẹp bình thường vô vị. Ở cô có một cái gì đó khác thường, một thứ hấp lực...’

Nàng bắt chéo hai tay trên chiếc ngực nhỏ phẳng phiu.

‘Còn tôi thì cho rằng ông chỉ là một gã dối trá khả ố,’ nàng nói với cái nhìn căm ghét. ‘Ông không nghĩ rằng tôi lạc vào trong những lời phỉnh phờ của ông chứ? Ông muốn tìm kiếm cái gì? Tôi không có thói quen để người ta giễu cợt đâu.’

‘Nào, hãy bình tĩnh,’ tôi cười nói. ‘Thật tình tôi phàn nàn cho cô. Đó là vì cái mặc cảm tự ti mà cô đeo đẳng. Ta đừng nói đến nó nữa... Nhưng có lẽ sẽ đến một ngày nào đó cô tin tôi.’

Tôi cúi xuống để xem xét những quyển sách để ngổn ngang trên chiếc bàn ngủ: vài số ‘Nhà trình thám’, một quyển ‘có hay không có’ của Hemingway đã khá sứt xố và ‘Cuộc sống về đêm của các vị thần’ của Thorne Smith - một mớ hồ lộn lạo.

‘Cô đọc nhiều nhì?’ tôi hỏi để lái sang đề tài khác.

‘Khi tôi tìm được một quyển sách hay.’

‘Cô có đọc ‘Những thiên thần trong áo khoát bằng lông thú’ không?’ Đây là tựa đề quyển tiểu thuyết đầu tay của tôi.

‘Có...,’ nàng vừa đi về phía bàn trang điểm vừa nói, ‘quyển đó không thích lắm.’

‘Chà!’ tôi thất vọng nói. ‘Nhưng tại sao vậy?’

‘Tôi không biết... nhưng nó không làm tôi thích thú.’

Nàng đặt bông phấn trở lại chỗ cũ sau khi đã đánh mặt, ngẩng nhìn trong gương và trở lại cạnh lò sưởi. Nàng bồn chồn, nóng nảy và bắt đầu tỏ vẻ chán nản.

‘Nhưng rốt cuộc phải có một lý do. Phải chăng nó nhạt phèo?’

‘Tôi không nhớ ra nữa. Tôi đọc nhanh đến độ không bao giờ tôi nhớ những gì mình đã đọc cả.’

‘Chà! đúng... Tóm lại, nó không nghĩa lý gì với cô cả.’ Tôi bực bội vì nàng quên bồng quyển sách của tôi. Cả khi nàng không thích nó, tôi vẫn dễ chịu đề cập về nó với nàng và cũng để biết ý kiến nàng ra sao. Tôi bắt đầu hiểu ra thật khó mà cùng nàng đàm thoại một cách bình thường: sự lựa chọn đề tài rất hạn chế chừng nào mà chúng tôi không trở nên mật thiết với nhau, mà điều này thì không nên để chậm trễ. Cho đến lúc này, cần phải bằng lòng với những cái đại thể.

Trong một lúc, nàng nhìn tôi với vẻ ngần ngại, đoạn nàng đến ngồi lên giường.

‘Này, thế nào?’ đột nhiên nàng hỏi. ‘Ta làm gì đây?’

‘Hãy nói với tôi chút ít về cô đi.’

Nàng nhún vai và hơi nhăn mặt.

‘Chà có gì để kể kể cả.’

‘Có chứ, chắc chắn,’ tôi nghiêng người để nắm lấy bàn tay nàng. ‘Cô đã lấy chồng hay chỉ để màu mè bên ngoài?’ tôi vừa hỏi vừa xoay chiếc nhẫn trên ngón tay nàng.

‘Tôi đã có chồng.’

‘Anh ta thế nào? Tử tế không?’ tôi nói có chút ngạc nhiên.

‘Hừm... ừm,’ nàng kêu lên rút bàn tay lại.

‘Rất tử tế?’

‘Vâng... rất tử tế.’ Nàng quay mắt đi.

‘Vậy anh ta ở đâu?’

‘Điều này không dính dáng gì tới ông.’

‘Đúng, đúng, cô đừng giận,’ tôi cười nói. ‘Thật sự là cô rất gợi cảm khi nổi nóng. Tại sao cô lại có hai nếp nhăn phía mũi thế?’

Nàng chồm dậy đến trước gương.

‘Gớm ghê quá, phải không?’ nàng vừa nói vừa cố xoa nó bằng đầu ngón tay.

Tôi nhìn chiếc đồng hồ quả lắc treo trên lò sưởi: đã đúng một khắc kể từ lúc tôi có mặt ở đây.

‘Cô không nên lúc nào cũng cau mày,’ tôi nói và đứng dậy. ‘Hãy cố gắng thư giãn một chút.’

Tôi đi về phía nàng. Tia mắt nàng nãy giờ vẫn lộ vẻ bối rối và lo ngại, lúc này đã có vẻ yên tâm và hơi nhạo báng. Nàng cởi thắt lưng chiếc áo ngủ và những ngón tay mảnh dẻ của nàng lần đến chiếc nút độc nhất giữ chiếc áo khép lại.

‘Tôi phải đi thôi,’ tôi nói và liếc mắt nhìn đồng hồ quả lắc.

Sự lo ngại xuất hiện trong đôi mắt nàng, hai bàn tay nàng rơi thông xuống. Tôi tự ca ngợi thủ thuật của mình: chừng nào tôi cư xử khác với bọn đàn ông vẫn ghé tìm nàng, tôi chắc hẳn sẽ còn kêu gợi sự tò mò và hấp dẫn được sự chú ý của nàng.

‘Tôi thích tiếp tục nói về cô lúc nào cô có thì giờ,’ tôi mỉm cười bảo, ‘có thể tôi sẽ giúp được cô chế ngự cái mặc cảm trừu danh của cô chăng.’

Trong khi đi qua chiếc tủ ngăn, tôi chuôi nhẹ hai tờ mười đôla vào giữa những con thú nhỏ bằng thủy tinh. Tôi thấy nàng liếc nhanh về mấy tờ giấy bạc rồi quay đầu tức thì. Nàng không còn cái vẻ âm u cáu kỉnh nữa.

‘Có thể được nhìn cô khác hơn là với chiếc áo ngủ này chăng?’ Tôi hỏi trong lúc ở ngưỡng cửa.

‘Có thể. Có lúc tôi ăn mặc khác đi.’

‘Này, hãy cho tôi cái thú đó vào một ngày nào đó của cô. Nhất là trong lần tôi sắp tới, cô đừng trang điểm như thế này nhé. Nó không hợp với cô đâu. Thôi, tạm biệt.’

Nàng đến gần tôi.

‘Cám ơn về... món quà,’ nàng mỉm cười nói.

‘Tự nhiên cả mà. À này, tôi tên là Clive. Tôi có thể điện thoại cho cô trong nay mai không?’

‘Clive ư? Tôi có biết một người tên đó.’

Mười lăm phút đồng hồ nãy giờ, tôi quên bằng nàng là loại người thuộc về những ai cần đến và ý nghĩ này khiến tôi bị sốc.

‘Này, mặc kệ nó. Biết làm sao đây, đó là tên tôi. Làm sao sửa lại được?’

Nàng nhận ra sự tức tối của tôi.

‘Tôi cần biết ai đến thăm tôi,’ nàng nói như thể xin lỗi tôi.

‘Điều đó tự nó đã rõ,’ tôi nói giọng cay độc. ‘Cô thích Clarence hơn, hay Lancelot, hoặc giả Archibald?’

Nàng bật lên tiếng cười nhẹ và quan sát tôi với sự chăm chú.

‘Thôi, tôi nhận ra giọng nói của ông. Tạm biệt Clive.’

‘Đồng ý, nay mai sẽ gặp lại.’

Nàng gọi, ‘Marty!’

Người đàn bà cao lớn xương xẩu từ phòng bên cạnh xuất hiện. Chị ta đứng đó, hai tay khoanh lại và môi phảng phất một nụ cười mơ hồ.

‘Tôi sẽ sớm điện thoại cho cô,’ tôi nói và đi theo người đàn bà vào phòng ngoài.

Khi ra đến xe, tôi quay lại nhìn ngôi nhà. Đèn đã hoàn toàn tắt ngấm. Trong màn đêm buông phủ, nó giống như mọi ngôi nhà nhỏ khác rải đầy các con phố nhỏ của Hollywood.

Tôi mở máy và lái về hướng một quán rượu ở bên cạnh Vine Street, chỉ cách Brown Derby vài bước. Tôi bất thần cảm thấy mình mệt mỏi, cần phải uống một chút gì đó. Người phục vụ da đen toét miệng cười đón tiếp tôi, dưới ánh đèn điện, hàm răng anh ta lấp lánh như những phím đàn dương cầm.

‘Chào ông,’ anh ta nói và duỗi những cánh tay hộ pháp lên quầy rượu. ‘Tôi nay ông dùng gì đây?’

Tôi yêu cầu một ly whisky khan và mang đến một bàn hơi xa. Tôi duỗi dài trong chiếc ghế bành, nhắm nháp ly whisky và châm thuốc hút.

Kể ra tôi vừa trải qua một phần tư giờ thú vị đầu rằng có hơi đắt một chút. Tôi đã thắng được một ván: Eva đã bị kêu gợi và chắc rằng nàng hứng thú. Giá tôi thích được nghe những gì nàng nói với Marty sau khi tôi ra đi. Nàng khá tinh tế để đoán ra tôi bày trò chơi, nhưng tôi đã không để sống mất những gì có thể soi nàng rõ hơn cả. Trong khi nói với nàng về nàng, thay vì nói về tôi, tôi đã kích thích sự tò mò của nàng,

điều này có thể thay đổi nhận thức nàng có từ những người đàn ông khác... gây chú ý về cái mặc cảm tự ti ấy... Có thể là nỗi lo sợ về tương lai... Nếu nàng phải trông cậy vào nghề nghiệp của mình để sống, điều đó giải thích mối ưu tư về nhan sắc của mình. Hẳn là nàng không còn trẻ nữa, nhưng chắc chắn chưa phải là già. Tuy nhiên, giả thiết rằng nàng ba mươi ba tuổi - và theo ý tôi, có thể còn hơn nữa - thì với cái tuổi ấy và trong nghề nghiệp như thế, một phụ nữ hẳn phải bắt đầu lo ngay ngáy.

Tôi cạn ly và châm một điếu thuốc khác. Cử động này làm đứt đoạn chuỗi tư tưởng và gần như đặt tôi ra khỏi bản thân tôi để thực hiện khảo sát về ý thức.

Hết sức hiển nhiên là một thay đổi đã diễn ra trong tôi. Mấy ngày trước đây, tôi đã xem là vô lý cái ý nghĩ duy nhất là qua lại với một cô gái giang hồ. Tôi luôn khinh thường bọn đàn ông làm như thế. Mọi chuyện bùa chú loại này khiến tôi ghê tởm. Rồi bây giờ, tôi vừa trải qua mười lăm phút với một trong những cô gái ấy, và lại đối xử với nàng ta đích thực như là một trong những người bạn gái tuyệt vời nhất của mình. Thậm chí tôi đã để chiếc xe của mình đậu trước ngôi nhà mà cả khu phố ai cũng đều biết rõ, rồi cuối cùng tôi cũng tốn tiền để đạt được cái gì? cái đặc ân của một cuộc trò chuyện chẳng mang đến lợi lộc gì ráo!

Bây giờ khi đã ở xa nàng, với tôi cuộc phiêu lưu có vẻ như hết sức kỳ cục đến độ tôi buộc phải tự tìm cho ra một lời trần tình. Tôi khẳng định rằng Eva khác hẳn những á giang hồ mà tôi từng quen biết. Nàng không có cái điệu bộ cùng một lúc vừa xin xỏ, vừa gai góc, vừa phàm ăn lại không ngại trâng tráo của những cô gái làng chơi. Ngược lại, về nhan sắc và học vấn, nàng không có gì cả để so sánh với những phụ nữ mà tôi quen biết. Tôi những muốn thừa nhận rằng nàng hấp dẫn tôi ở chỗ tính khí tai ác trong nàng, nhưng nó không phải là một lý do để mạo hiểm vị thế xã hội của tôi. Phải có cái gì đó sâu xa hơn. Sự thật, chính là cái mặc cảm tự ti riêng của tôi đã tác động. Mặc dù những thành công đã qua, tôi biết rằng tôi sẽ đi đến kết cục thất bại. Tôi đã khô cạn tài năng, đã hụt hơi rồi. Tôi hoài công tự bào chữa với chính mình, điều thâm kín nhứt nhối đó đã kết thúc bằng việc gặm mòn lòng tự tin trong tôi, đến mức là có những lúc nào đó, tôi bị dẫn dắt bởi cái cảm giác nặng trĩu về sự bất lực của mình. Với nỗi bất hạnh đó, tôi thấy mình lẫn lộn trong đám người tài năng và tôi biết rằng ở bên cạnh họ, tôi chỉ là hạt bụi thôi. Eva, kẻ không bao giờ biết đến thành công, không được phú bẩm bất kỳ tài năng nào, kẻ đứng bên lề xã hội, nàng là người đàn bà duy nhất mà tôi có thể thống trị một cách không e sợ. Bất chấp quyền lực của nàng đối với bọn đàn ông, bất chấp sức mạnh ý chí của nàng, bất chấp thái độ hờ hững băng giá, nàng là để mua bán. Chừng nào tôi còn tiền thì tôi còn là ông chủ của nàng. Đó là lý do tại sao tôi cần một người đàn bà cũng thấp kém về mặt tinh thần và xã hội như tôi nếu tôi muốn cứu vãn cái gì còn lại của lòng tự tin ở chính mình. Càng suy nghĩ về mọi chuyện đó, tôi càng thấy một cách rõ rệt là mình phải rời bỏ Tam Điểm. Tôi cần phải gặp Eva thường xuyên và khoảng cách xa xôi sẽ làm rắc rối nhiều việc. Vậy là tôi cần thanh lý ngôi nhà nghỉ.

Tôi dúi nát đầu mẫu thuốc và đi vào ca bin điện thoại gọi về căn hộ của tôi. Giọng của Thurston.

‘Đây, nhà của ông Thurston.’

Tôi nói với anh ta là về trễ và tôi sẽ ngủ đằng nhà, anh ta không biểu hiện sự ngạc nhiên gì cả. Dù anh ta chưa từng làm hầu phòng trước khi vào làm việc cho tôi, anh ta đã tuyệt vời nắm bắt cực nhanh cái phong thái và cung cách của những người xuất thân từ các gia đình bề thế. Carol đoán quyết rằng đó là do anh ta cố gắng quan sát các tay quản gia diễn xuất trên màn ảnh. Dù sao đi nữa, Russell đã trở thành niềm mơ ước của đa số bạn bè tôi và chỉ ít cũng đã có người toan phỏng anh ta trên tay tôi.

‘Tôi không biết mấy giờ sẽ về,’ tôi bảo với anh ta, ‘nhưng có một việc tôi muốn anh làm dùm. Anh tìm ở đâu có một quyển *Những bông hoa cho quý bà* của tôi. Hãy chuyển ngay tức khắc đến cho cô Marlow. Không danh thiếp cũng chẳng có gì có thể cho biết nguồn gốc từ đâu đến. Hãy ghi lấy địa chỉ. Tôi tin ở anh được chứ?’

Anh ta cam đoan là điều đó sẽ được thực hiện và dường như tôi nhận ra trong giọng nói của anh ta có hàm ý chê trách. Anh ta rất mến Carol và tỏ ra thù địch với mọi mối liên hệ khác đối với phái nữ của tôi. Tôi gác điện thoại trước khi anh ta có thể diễn đạt một ý kiến.

Đoạn, tôi rời quán rượu và đi bộ về hướng Brown Derby.

VI

Tôi bắt gặp Carol và Peter ngồi ở một bàn khá xa với dàn nhạc. Cùng ngồi với họ là một người đàn ông to lớn đáng rất khỏe mạnh vận một bộ smocking không chêm vào đâu được. Ông ta có khuôn mặt dài sắc vàng với chiếc mũi tẹt, môi dưới đầy, trề ra và mái tóc màu xám sắt tạo nên ấn tượng một cái bờm, như thể là một con sư tử.

Peter nhận ra tôi khi tôi len lỏi giữa các bàn và anh ta đứng lên ra dấu cho tôi.

‘Chào,’ anh nói với một vẻ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, ‘vậy là anh đây rồi! Carol, nhìn anh ta đến kìa. Anh đã ăn tối chưa?’

‘Chưa,’ tôi mỉm cười bảo, ‘Tôi có thể nhập bọn chứ?’

‘Sao thế? Rất vui vì có anh.’

Peter khều tay tôi. ‘Tôi nghĩ rằng anh chưa biết Rex Gold,’ anh nói.

Anh quay về phía người sư tử đang không rời mắt khỏi chiếc đĩa của mình, ‘Giới thiệu với anh, Clive Thurston, nhà văn.’

Thế đây là ngài Rex Gold trứ danh. Như tất cả mọi người ở Hollywood, tôi nghe nói rất nhiều về ông ta và tôi biết rằng đây là tay trùm điện ảnh vào bậc nhất.

‘Thật vui mừng được biết ông, ông Gold ạ.’

Giống như miễn cưỡng, ông ta dừng lại món súp đang ăn và hơi nhồm dậy để chìa bàn tay mềm nhũn cho tôi.

‘Ngồi xuống đi, ông Thurston,’ vừa nói ông ta vừa tưởng thưởng cho tôi một tia nhìn bén ngót từ cặp mắt vàng hung của mình. ‘Tôi nghĩ rằng ông hẳn phải thích món sốt tôm hùm này. Bồi! mang đến cho ông đây một đĩa!’

Trong lúc gã bồi bàn mang ghế đến cho tôi, tôi nháy mắt với Carol.

‘Cô thấy rõ là tôi không thể không cần đến cô được,’ tôi nhỏ giọng nói với nàng.

‘Ông giám đốc xuất bản của anh không đến ư?’

‘Tôi thích gọi điện thoại cho ông ta hơn: không có gì gấp gáp cả và để hoãn lại ngày mai. Tôi rất muốn ăn mừng thành công của cô,’ tôi nói và xiết chặt bàn tay nàng dưới gầm bàn.

Gold, cặp mắt lại dính chặt vào đĩa súp, tiếp tục lừa hết muỗng này đến muỗng khác. Hiển nhiên là ông ta không thích cùng một lúc vừa ăn vừa nói.

‘Tôi đã tự hỏi liệu anh có đến viếng cô người rùng của anh hay không và liệu có phải vì cô ta mà anh bỏ rơi tôi hay không đấy.’ Carol cũng bảo nhỏ tôi với một tia mắt chế giễu.

‘Cô biết rõ là cô hơn hết thấy mọi người mà,’ tôi trả lời và cố gắng biểu lộ vẻ thành thật. Carol thật sự có thủ thuật gây hoang mang để đoán ra những gì liên quan đến tôi.

‘Cả hai người thăm thì chuyện gì đó?’ Peter hỏi.

‘Một chuyện bí mật,’ Carol nhanh miệng đáp. ‘Đừng thiếu tế nhị thế.’

Gold đã kết thúc đĩa súp và đột ngột đặt muỗng xuống, đoạn ông ta quay lại với một vẻ thô lỗ, ‘Này, món súp của ông Thurston đâu rồi? Và sau nữa là gì?’ ông ta kêu gã hầu bàn đang chạy tới.

Khi đã yên tâm là người ta không quên mình, ông ta quay về phía Carol, ‘Tối nay cô đến Câu lạc bộ chứ?’

‘Tôi sẽ tạt qua đó một chút,’ nàng nói, ‘nhưng tôi sẽ không ở lại lâu. Tôi có nhiều việc để làm ngày mai.’

Gã bồi bàn mang đến đĩa súp của tôi.

‘Đừng bao giờ nghĩ về ngày mai.’ Gold nói và nhìn đĩa của tôi chăm chú đến nỗi tưởng chừng như ông ta sắp vớ lấy nó và nuốt gọn. ‘Cần phải biết cách cùng một lúc vừa làm việc vừa giải trí.’

‘Tôi cần một giấc ngủ bây giờ đồng hồ, nhất là trong thời điểm này,’ Carol bảo.

‘Điều này khiến tôi nhớ ra,’ Gold nói với Peter trong khi mím chặt đôi môi thô đầy của ông ta, ‘là Imgram sẽ đến gặp tôi ở văn phòng sáng ngày mai và tôi muốn anh gặp anh ta.’

‘Đồng ý,’ Peter nói. ‘Anh ta muốn tham gia đạo diễn?’

‘Không. Nếu anh ta lôi thôi chuyện gì, hãy báo cho tôi.’ Đột nhiên Gold quay sang tôi. ‘Ông đã làm

cho bên điện ảnh rồi chứ, ông Thurston?’

‘Kh... ông, chưa đâu,’ tôi trả lời. ‘Nhưng tôi có nhiều ý mà tôi định hoàn chỉnh nó khi có thời giờ.’

‘Những ý hả? Cái gì thế?’ Ông ta chống khuỷu tay lên bàn, đầu chồm lên phía trước... ‘Có cái gì tôi sử dụng được không?’

Tôi tuyệt vọng moi móc trong trí nhớ mình mong tìm cho ra một đề tài cũ, hầu như bày với ông ta, nhưng chẳng được gì. Tôi thử lờ ông ta, ‘Rất có thể, nếu nó khiến ông quan tâm, tôi sẽ giới thiệu với ông đôi điều.’

‘Ông giới thiệu cái gì?’

‘Những ghi chép... những phác thảo...’ Tôi cảm thấy bực dọc và máu dồn lên đầu.

Ông ta nhìn Carol với cặp mắt trống rỗng. Nàng lờ đờ xé vụn mẩu bánh mì và không ngẩng đầu lên.

‘Những phác thảo?’ ông ta lặp lại. ‘Thế ông muốn tôi làm gì với chúng? Điều cần cho tôi, đó là một đề tài, một câu chuyện. Ông là nhà văn, đó là nghề nghiệp của ông. Điều mà tôi yêu cầu ở ông, đó là kể cho tôi nghe một đề tài ngay bây giờ, tức khắc. Bởi vì ông bảo là ông có những ý tứ, vậy thì, hãy kể đi.’

Tôi hối tiếc là đã ngồi vào bàn này. Tôi cảm thấy Peter đang nhìn tôi một cách chăm chú. Carol vẫn tiếp tục xé vụn mẩu bánh mì, nhưng mặt nàng hơi đỏ lên. Gold không rời mắt khỏi tôi trong khi bàn tay mềm nhũn của ông ta xoa xoa chiếc hàm to béo của mình.

‘Không, không phải ở đây,’ tôi nói. ‘Nếu ông thích, tôi sẽ đến gặp ông...’

Đúng lúc đó, một đội quân bồi bàn ào tới để phục vụ món ăn tiếp theo. Gold thôi không chăm sóc tôi nữa và bắt đầu quát mắng bọn chúng. Ông ta yêu cầu mọi thứ đều hoàn hảo và đến độ phải thẩm tra lại nhiệt độ các thức ăn. Trong nhiều phút, chung quanh bàn ồn ào cả lên. Cuối cùng, Gold đạt được mong muốn và ông ta bắt đầu ăn vô vấp, như thể ông ta đã nhịn ăn trong nhiều ngày liền.

Peter bắt gặp cái nhìn ngơ ngác của tôi và cười nhẹ. Dường như hoàn toàn vô ích khi cố nói chuyện trong lúc Gold đang ăn. Cả Carol lẫn Peter đều không buồn gợi lại câu chuyện và tôi đành theo gương họ. Bữa ăn tiếp tục trong im lặng. Có điều gì đó khiến tôi nghĩ rằng Gold sẽ không đề cập đến chuyện đề tài nữa và tôi để sẩy mất cơ hội, nhưng bởi vì tôi không có gì để kể về ông ta cả, tôi nên tự coi như may mắn bị cắt ngang là hơn. Ngay khi vừa kết thúc, Gold gạt chiếc đĩa của ông ta với một cử chỉ nóng nảy và lấy trong túi ra chiếc tấm xia rang, đoạn vừa mài mê xia, ông ta vừa bắt đầu quan sát phòng ăn.

‘Ông có đọc quyển *Những thiên thần trong áo khoác bằng lông thú* của Clive chưa?’ Carol đột ngột hỏi.

Gold nhú mày.

‘Cô nên hiểu là tôi có đời nào đọc sách đâu,’ ông ta khô khan nói.

‘Ông nên đọc nó đi. Quyển tiểu thuyết không được viết cho phim ảnh, nhưng đề tài có thể sử dụng được.’

Tôi không nghĩ đến chuyện đó. Tôi quay nhanh về phía Carol, nhưng nàng làm như không để ý.

‘Đề tài gì?’ một ánh hóm hờ lộ ra trên bộ mặt vàng ệch của ông ta.

‘Tại sao bọn đàn ông lại ưa thích những bọn gái làng chơi.’

Tôi choáng váng. Không có vấn đề đó trong quyển sách của tôi.

‘Thật thế ư?’ Peter hỏi.

‘Tất nhiên,’ Gold nói và gõ chiếc tấm lắc cắc. Họ thích các ả đó vì bọn phụ nữ đứng đắn rầy rà quá.

Carol lắc đầu, ‘Tôi không tin là vậy, còn anh thì sao, Peter?’

Phần tôi, tôi chẳng nói năng được gì, tôi bị bất ngờ. Rồi tôi nghĩ đến Eva... và đến Carol. Không nghĩ ngờ gì cả Eva là một cô gái giang hồ. Nếu Carol càng đáng tin cậy, thành thật, trung hậu và có một phẩm hạnh không chê vào đâu được thì càng khó có khả năng Eva có cùng một ý thức về điều gì là hợp đạo đức hay không. Làm thế nào so sánh họ? Tại sao tôi lại bỏ bê Carol? Tại sao tôi đến độ phải đối trá nàng để đến chỗ Eva? Trả lời vấn đề đó, tức là trả lời với Carol.

‘Các cô gái giang hồ,’ tôi chậm rãi nói, ‘có một vài tính cách mà ở các phụ nữ đứng đắn không có và chúng hấp dẫn đàn ông. Và lại không cần thiết đó phải là những tính cách đáng quý trọng. Bọn đàn ông đề kháng lại bản năng kém hơn phụ nữ nhiều, và đó là lý do mà chừng nào người đàn bà còn giữ được ưu thế này thì bọn đàn ông còn chạy theo các cô gái điếm. Nhưng bao giờ đó cũng chỉ là sự dấn dút nhất thời...’

‘Anh biết quá rõ là không đúng như vậy, Clive ạ,’ Carol nói bằng một giọng khô khan.

Tôi nhìn nàng chăm chú, trong đôi mắt nàng có một vẻ gì đó mà tôi chưa bao giờ bắt gặp, nàng bị xúc phạm, bị khiêu khích và gây hấn.

‘Theo ý riêng, tôi ít nhiều chia sẻ ý kiến của ông Thurston,’ giọng Gold hòa hoãn. Ông ta rút ra một điều xì gà to tướng và sấm soi nó cẩn thận. ‘Bản năng đàn ông, đó là chuyện phải tính đến...’

‘Nhưng ai nhìn được bên trong nó?’ Carol ngắt lời. ‘Chính tôi sẽ nói với các vị lý do bọn đàn ông lại thích mấy cô gái giang hồ hơn. Tất nhiên tôi đề cập đến loại đàn ông vừa buông tuồng, vừa cử xử như thú vật, mà không chống lại những kẻ hiểm hoi có những nguyên tắc sống và tuân thủ chúng.’

‘Carol thân mến ạ,’ tôi phản đối - bởi vì điều này giống y như một sự công kích cá nhân, ‘có lẽ cô đang

lên lớp đấy.’

‘Cô ấy thú vị trong chuyện này,’ Gold vừa nói vừa chìa điều xì gà cho gã bồi bàn bóc ra. ‘Hãy để cô ấy nói.’

‘Chính sự kiêu căng đã đẩy bọn đàn ông đến với các cô gái bán thân nuôi miệng,’ Carol hướng thẳng về tôi tiếp tục nói. ‘Thường thì các cô này có cái tài khéo nào đó, họ tạo được ảnh hưởng và bọn đàn ông thích được gặp gỡ họ bởi vì những người này cho rằng bạn bè đổ kị mình... Những gã ngốc nghếch khốn khổ! Các cô gái giang hồ hiểm khi thông minh, và lại họ cũng không cần điều đó: với họ, có một khuôn mặt đẹp, cặp đùi hoàn hảo, những chiếc áo dài xinh xắn và... nhiều thứ chiều chuộng là đủ.’

‘Thế thì theo ý cô, bọn đàn ông cảm thấy dễ chịu hơn khi ở bên cạnh các cô gái ngu dốt?’ Gold hỏi.

‘Ông hiểu quá rõ điều đó, ông bạn ạ. Kể ra những chuyện với vợ vẫn vô ích thôi. Các vị không hay họ gì hơn những người khác đâu.’

Bộ mặt Gold sáng lên một nụ cười khá dịu dàng.

‘Tiếp tục đi,’ ông ta bảo, ‘hãy dốc cạn túi cô ra.’

‘Tôi cảm thấy chán ngấy khi thấy những gã đàn ông chường mặt ra cùng với những phụ nữ loại này. Phần đông trong bọn họ, chỉ có sắc đẹp và sự trang điểm là đáng kể. Ở Hollywood, một phụ nữ thiếu nhan sắc không có được một vận may nào cả, thật là một điều xấu hổ!’

‘Đừng lạc đề, vấn đề ở đây là các cô gái giang hồ,’ Peter nói và mặt lộ vẻ hết sức quan tâm.

‘Nếu anh muốn. Thế này, đàn ông không thích phụ nữ cao hơn mình, mà về bản chất thì các cô gái làng chơi thường lười biếng và không có thời giờ để làm việc gì khác ngoại trừ các công việc họ phải làm. Họ chỉ đề cập đến chính mình, đến những nỗi buồn chán của họ, và tất nhiên, đến nhan sắc của họ. Bọn đàn ông thích như vậy: không còn vấn đề đối thủ nữa. Có thể họ tự cho mình là những vĩ nhân trong khi các cô gái ấy có khả năng chỉ xem họ như những gã thợ cạo. Nhưng sá gì? Tất cả những gì các cô này tìm kiếm, đó là nhõn nhõn với cái hầu bao của họ kia.’

‘Rất hấp dẫn,’ Gold bảo, ‘nhưng trong chuyện này, tôi chẳng thấy ra một ý phim gì cả.’

‘Có thể đó là một bản phê phán về đàn ông..... Carol nói. “Đề tài tuyệt vời, ngay cả khi tình tiết không có giá trị đưa lên phim đi nữa. Ông nên yêu cầu Clive viết lại một câu chuyện châm biếm hết sức kịch liệt nhằm vào bọn đàn ông và hãy nghĩ đến sự thành công mà nó mang lại từ giới phụ nữ. Dù sao họ cũng là đa số trong đám công chúng của ta.’

‘Ông nghĩ sao?’ Gold hỏi tôi.

Tôi nhìn Carol không nói gì cả. Không những nàng vừa cho tôi một ý tưởng mà nàng còn đánh thức một trí tưởng tượng đã ngủ quên trong tôi quá lâu. Giờ đây tôi biết mình sẽ làm gì - điều này đến với tôi một cách đột ngột - tôi sẽ viết câu chuyện về Eva và chuyển nó thành phim.

‘Tuyệt,’ tôi phấn khích nói. ‘Vâng, vâng, tôi cảm thấy có thể làm được chuyện này.’

Carol nhìn tôi và cắn môi. Tia mắt của chúng tôi giao nhau và tôi nhận thấy nàng đã biết tận tim đen của tôi. Quay mắt đi thật nhanh, tôi nói với Gold, ‘Đúng như Carol nói, đề tài thì hay mà chủ đề...’

‘Các vị cho phép tôi rút lui nhé?’ Carol bất thần nói và đẩy chiếc ghế. ‘Tôi nhức đầu kinh khủng... tôi cảm giác thế ngay từ lúc bắt đầu bữa ăn...’

Peter đã đứng bên cạnh nàng trước khi tôi có được phản ứng nào.

‘Cô đã quá mệt nhọc,’ anh ta nói. ‘Các vị sẽ niệm tình thôi... phải không?’

Cặp mắt vàng đã lấy lại vẻ ngái ngủ của chúng.

‘Các vị về nghỉ đi,’ ông ta nói có hơi khô khan. ‘Còn ông Thurston và tôi ở lại. Hãy đưa cô ấy đi, Peter.’

Tôi đứng lên, ‘Để tôi đưa cô ấy về cho,’ tôi nói với chút bực dọc và lo âu mơ hồ. ‘Đi thôi, Carol.’

Nàng lắc đầu, ‘Anh ở lại với ông Gold đi,’ nàng nói mà không nhìn tôi. ‘Hãy đi với tôi, Peter.’

Khi nàng quay đi, tôi đặt một bàn tay lên cánh tay nàng.

‘Có chuyện gì không ổn thế?’ tôi nói mà cố tỏ ra bình tĩnh. Tôi đã nói điều gì khiến...

‘Ồ! Hãy để tôi đi và cố mà hiểu, Clive ạ,’ nàng nhìn thẳng vào mắt tôi bảo.

Là thế đấy, tôi nghĩ, nàng hiểu tất cả, tôi không thể giấu diếm nàng một mảy may, nàng nhìn trong tôi như đọc một cuốn sách giấy sẵn.

Một thoáng im lặng khó chịu. Gold ngắm nghía đôi bàn tay núng nính của ông ta và cau mày, Peter cầm chiếc áo khoác của Carol và chờ đợi.

‘Này, nếu như thế...,’ tôi nói và ngạc nhiên vì giọng nói gay gắt của mình.

‘Vâng,’ nàng nói với một nụ cười miễn cưỡng, ‘là thế đấy. Chào Clive ạ.’

‘Chào.’

Peter giơ tay chào, ‘Hẹn gặp lại ở câu lạc bộ lát nữa, R. G. ạ.’

Gold dường như đang suy nghĩ trong khi sấm soi tàn thuốc xì gà của ông ta. Tôi ngồi lại.

‘Đàn bà kỳ cục thật, huh?’ ông ta nói. ‘Các vị thân nhau lắm, phải không?’

‘Chúng tôi quen nhau cũng khá lâu,’ tôi trả lời. ‘Tôi không muốn nói về Carol với người nào tôi chỉ

mới gặp lần đầu.’

Ông ta mím môi và sụp lông mày xuống.

‘Ý tưởng của cô ấy được đấy. Lờn trào phúng nhắm vào bọn đàn ông... Những thiên thần trong áo khoác băng lông thú... sẽ có lỗi đấy... Ông thử xem thế nào?’

‘Cần trình bày một kiểu mẫu gái làng chơi,’ tôi nói trong khi ngã người trên chiếc ghế dựa và nghĩ ngợi về Eva, nhưng không hoàn toàn gạt bỏ được hình ảnh Carol khỏi tâm trí, ‘Rồi sau đó cho thấy bọn đàn ông đã chuyển tay cô ta, năng lực mà cô ta tác động lên họ... và đi đến kết thúc là sự chuộc tội của cô ả.’

‘Và ai là người cứu chuộc?’

‘Một gã đàn ông... một kẻ nào đó nghị lực hơn cô ta’

Gold lắc đầu, ‘Giả tạo về quan điểm tâm lý học. Carol có thể cho ông thấy rõ điều đó. Nếu nhân vật của ông là một cô gái làng chơi thật sự thì cô ả chỉ có thể được cứu vớt bởi một người đàn bà khác mà thôi.’

‘Đó không phải là chủ ý của tôi,’ tôi khẳng khái nói. ‘Hoàn toàn có thể là một người đàn ông. Nếu trở thành một phụ nữ biết yêu, tôi đoán chắc rằng cô ta không còn phòng thủ nữa và người ta có thể làm những gì người ta muốn.’

Ông ta gẩy gẩy tàn thuốc lên trên một chiếc đĩa.

‘Chúng ta không nhất thiết phải nhìn cô ả cùng một cách,’ ông ta bảo. ‘Hãy mô tả tuýp gái giang hồ của ông xem sao.’

‘Tôi sẽ mô tả cho ông một người tôi nghĩ tới. Đó là kẻ duy nhất tôi quan tâm vì tôi quen cô ta. Cô ta có thật, tôi có thể tìm hiểu.’

‘Tiến hành đi.’

‘Người đàn bà kia chỉ sống nhờ đàn ông, cô ta có nhiều kinh nghiệm và lòng ích kỷ thì thật kinh khủng. Đối với cô ta, bọn đàn ông chỉ được tính đến tùy theo mức độ họ cho cô ta bao nhiêu tiền.’ Tôi dụi nát đầu điều thuốc vào chiếc gạt tàn. ‘Đấy tuýp gái làng chơi của tôi đấy.’

‘Thú vị đấy,’ Gold bảo, ‘nhưng gay go quá. Ông chả hiểu gì cả: một phụ nữ như cô ả không thể nào sa vào chuyện yêu đương được, thậm chí ả không biết đến thế nào là tình yêu nữa kia.’ Ông ta nhướng mắt và nhìn tôi trân trân. ‘Ông bảo quen một cô như thế hả?’

‘Tôi đã gặp cô ta. Tôi chưa thể nói là quen biết cô ấy, nhưng tôi sẽ bắt đầu việc này.’

‘Tóm lại là một kinh nghiệm?’

Không nhất thiết tôi phải nói với ông ta quá nhiều, có thể ông ta sẽ kể lại với Carol.

‘Đơn giản là vì mục đích văn chương,’ tôi nói với giọng điệu thờ ơ. ‘Trong nghề nghiệp của tôi, người ta buộc phải qua lại với đủ mọi hạng người.’

‘Đ... úng,’ ông ta bắt đầu rít xì gà. ‘Phải ông có ý định quyến rũ cô ta không?’

‘Tôi có chuyện khác để làm,’ tôi nói khá xẵng.

‘Đừng hiểu lệch lời tôi nói,’ ông ta khua tay nói. ‘Vì ông đã nói ông dùng người đàn bà này làm mẫu cho nên nếu ông khiến được người đàn bà đó yêu mình, ông vẫn có thể làm bất cứ chuyện gì chứ sao. Rõ ràng là vậy, phải không nào?’

Tôi gật đầu xác nhận.

‘Thế thì làm thế nào ông có thể chắc chắn là mình có lý, nếu không phải chính mình đã kinh qua? Tôi thì khẳng định là kiểu mẫu của ông không thể biết yêu, và đó là một lập luận đứng vững, trong khi ông chỉ đưa ra lý thuyết mà thôi.’

Tôi đẩy ghế lùi lại. Tôi vừa nhìn ra chiếc bẫy ông ta giăng ra. Tôi buộc phải phủ nhận hoặc là thú nhận dự tính của mình.

‘Khoan, đừng nói gì cả,’ Gold bảo. ‘Để tôi nói trước. Thấy rõ trước khi lao vào bao giờ cũng tốt hơn. Ta dùng Cognac nhé, như thế là đúng điệu để đệm cho một cuộc chuyện trò thuộc loại này.’

Lệnh được ban ra cho viên quản lý quầy rượu, gã rút đầu vào vai và chống khuỷu tay lên bàn.

‘Nó khiến tôi cảm thấy thú vị đấy. Tôi thích đề tựa *Những thiên thần trong áo khoác băng lông thú*, và cái ý tưởng về một mẫu chuyện châm biếm cánh đàn ông, tôi khoái lắm. Khá lâu rồi tôi không cho ra một phim tâm lý nào, nhưng cái này thì được, nó khiến giới các bà ưa thích, và như Carol đã nói, công chúng của ta trên hết vẫn là cánh phụ nữ.’ Ông ta rút bao thuốc ra khỏi túi. ‘Một điều xì gà chứ, ông Thurston?’

Thật ra tôi không thèm lắm, nhưng tôi nhận nó bởi vì chắc chắn không phải ai Gold cũng mời xì gà.

‘Một điều giá đến năm đô la,’ ông ta nói. ‘Người ta làm đặc biệt cho tôi đấy. Tôi chắc rằng ông sẽ thấy ngon.’

Người ta mang Cognac tới, ông ta ngửi ngửi nó.

‘Tuyệt hảo,’ ông ta nói với một tiếng thờ hắt ra và cầm ly lên để làm nóng.

Tôi tranh thủ thời gian để bóc điều xì gà một cách cẩn thận và châm lửa. Nó ngọt, dịu và ngon lành.

‘Điều hấp dẫn tôi, đó là một câu chuyện thật. Tôi khá đặc ý cái dự định đưa một người ông từng quen biết ra làm mẫu, nó sẽ sinh động hơn. Ông chỉ việc nắm cho thật sát những nét tương đồng, rồi diễn nó lên

trang giấy. Nhưng tôi còn muốn thấy ông đi xa hơn nữa kia, tôi muốn ông khoác luôn cái vai người cứu vớt kia, ông nên thế hẳn chỗ của hẳn ta...'

'Thành thật mà nói, ông Gold à...'

'Hãy để tôi nói hết, có thể các sự việc không được dàn xếp như ông nghĩ, nhưng có hề gì, kết quả sẽ phải phù hợp về mặt tâm lý. Ông có kinh nghiệm, ông cần có nhiều thành tích đối với cánh phụ nữ. Ông không thấy rằng người đàn bà kia là một địch thủ xứng đáng của ông hay sao? Tại sao không khiến cô ta yêu ông? Cái đó mới cực kỳ thú vị đấy.'

Tôi không trả lời. Ông ta đang gợi lên đích xác điều mà tôi tự hứa phải làm. Tuy nhiên, ý nghĩ về Carol khiến tôi bứt rứt.

'Tôi sẵn sàng mua một câu chuyện như thế.' Gold thân nhiên tiếp tục. 'Dù sao cũng đáng công đáng của. Lẽ tất nhiên sự may rủi vẫn theo sát hai chúng ta và những phụ nữ đáng đề cập. Ai mà biết được nó sẽ thế nào.'

Chúng tôi nhìn nhau và tôi nhận thấy ông ta hiểu ra rằng tôi băn khoăn vì lẽ Carol.

'Tôi thú nhận là đã có lúc nghĩ đến điều đó,' tôi nói, 'nhưng cũng đáng mạo hiểm khi giao du mật thiết với một phụ nữ có tai tiếng như vậy.'

'Thế thì quyết định nhé?' ông ta nhướn lông mày bảo.

'Vâng, dưới danh nghĩa là kinh nghiệm nghề nghiệp. Chỉ có điều tôi không muốn phí mất thời giờ mà không được sự bù đắp nào đó.'

'Hãy tóm tắt ý tưởng đó trong vài lời.'

'Thế này nhé,' tôi nói sau một chút im lặng. 'Đó sẽ là câu chuyện về một cô gái điếm chuyên khai thác bọn đàn ông. Tôi sẽ thu xếp sao cho Hội các bà các cô độc thân không thể la làng lên được. Điều cần nói rõ là cô ta nhận tiền bạc và quà cáp của bọn đàn ông thêm muốn cô ta. Rồi một gã đàn ông hoàn toàn khác thường thỉnh thoảng xuất hiện trong cuộc đời cô ta và bị kịch khởi sự. Lúc đầu anh ta cũng làm như những người khác và say đắm cô ả. Nhưng chẳng mấy chốc, anh ta nhận ra cô ta là thế nào và anh quyết định đánh bại cô ta trong cuộc chơi mình bày ra. Và anh ta đã thắng. Thế rồi, chán ngấy, anh ta bỏ rơi cô ả và biến mất. Tôi nhìn thấy khá rõ những mẫu người theo kiểu của Scarlett O'hara và Rhet Butler.'

'Và anh thật sự tin rằng nó diễn ra như vậy sao?' Gold làm ra vẻ hoài nghi, bảo.

'Đã hẳn. Đó là vấn đề ý chí.'

'Còn tôi thì không tin. Dù sao thì không thể như thế với người đàn bà anh mô tả cho tôi.'

'Người ta luôn luôn có thể thử thách. Như ông đã nói, đầu sao nó cũng cung cấp một kịch bản hấp dẫn.'

Gold suy nghĩ.

'Đúng, có thể lắm. Đồng ý, tôi tiến hành. Hai ngàn đô la cho kịch bản và nếu tôi vừa ý nó, anh sẽ được năm mươi ngàn đô la cho bản lời thoại hoàn chỉnh. Ông có thể nhờ xưởng phim giúp đỡ nếu ông muốn, đó là việc của ông.'

Tôi cảm thấy khó khăn để che giấu cảm xúc.

'Hẳn ông muốn xác nhận bằng văn bản với tôi?'

'Tất nhiên. Tôi sẽ nói với văn phòng để người ta quan hệ với ông.'

'Còn về thời hạn, tôi đề nghị ông cho ba tháng. Nếu tôi không hoàn tất nổi trong ba tháng thì mất thêm thời giờ nữa cũng vô ích thôi.'

'Đồng ý, ba tháng. Nó sẽ thú vị đấy. Cứ để sự việc phô diễn tự nhiên. Ông sẽ lao vào một cuộc phiêu lưu hứng thú đấy.' Ông ta gọi bồi bàn. 'Giờ thì tôi phải đến câu lạc bộ. Ông đến cùng tôi chứ, ông Thurston?'

'Cám ơn, tôi xin được miễn. Ông đã cho tôi rất nhiều điều để suy nghĩ và tôi cần phải sắp xếp lại mớ bòng bong đó của mình.'

Ông ta ký vào bản tính tiền cho buốc bo và đứng dậy.

'Chào, ông ta bảo với tôi. Văn phòng sẽ có thư báo với ông trong hai hay ba ngày tới.'

Và ông ta bỏ đi, đầu cúi thấp, hai bàn tay thọc sâu vào túi. Nhiều khuôn mặt quay về phía ông ta, nhiều người ngồi ở một bàn gần cửa ra hiệu, nhưng ông ta bước ra mà không buồn nhìn một ai cả.

Tôi cầm ly rượu. 'Chúc sức khỏe cô, Eva. Và chúc cho năm mươi ngàn đô la.' Tôi nói với chính mình.

VII

Trong vòng hai tuần liền, tôi không thể nào gặp được Carol. Ngày nào tôi cũng gọi điện thoại, cả sáng lẫn tối, nhưng lần nào người ta cũng trả lời rằng hoặc nàng ở phim trường, hoặc ở chỗ ông Gold. Phải chăng nàng tìm cách lánh mặt tôi, hoặc giả, nàng bù đầu trong công việc, tôi không biết nữa, nhưng có lẽ tôi không lo lắng hơn nếu tôi không nhớ lại cái cách mà nàng rời bỏ tôi trong buổi tối hôm đó. Vẫn thường xảy ra chuyện nàng biến mất suốt cả một tuần lễ khi nàng bận việc, nhưng lần này thì tôi lo ngay ngáy. Tôi ý thức rằng mình đã xúc phạm nàng và làm cho nàng đau khổ.

Thông thường thì biện pháp hay hơn cả để làm dịu đi cơn giận của một phụ nữ là cứ để yên nàng ta một mình, nhưng Carol thì không giống như những người đàn bà khác và tôi cần phải cư xử một cách khác với nàng. Tôi đã muốn phân trần với nàng, cam đoan là chả có gì để mà phật lòng, nhưng thật tình tôi không chắc chắn là thuyết phục được nàng.

Tất nhiên, tôi vẫn có thể đi tìm nàng ở phim trường, nhưng tôi thích nói chuyện qua điện thoại với nàng mà không cần hội kiến. Như tôi đã từng nói, thật hết sức khó khăn để đối trá nàng, và nếu như tôi muốn nàng tin rằng chẳng có gì cả giữa tôi và Eva, tôi cần hết sức thận trọng. Đó là lý do tôi vẫn tiếp tục điện thoại và nhắn tin cho nàng hơn là đi tới xưởng phim.

Tôi ở lý tại căn hộ của mình trong nỗi ngán ngấm của Russell khi anh ta dự trù sẽ thấy tôi còn ở lại Tam Điểm ít ra cũng một tháng nữa. Tôi nghĩ ngợi rất nhiều về Eva. Ba ngày sau cuộc gặp gỡ, tôi đã lái xe đến đường Laurel Canyon và đi ngang trước ngôi nhà nàng ở. Tôi không dừng lại vì ngôi nhà không sáng đèn, nhưng chỉ để gặp lại nàng cũng đủ khiến tôi cảm nhận một nỗi vui kỳ thú.

Ngày thứ tư, sau bữa ăn sáng, tôi lập tức gọi điện thoại cho nàng. Chính chị giúp việc Marty trả lời: chị ta muốn biết ai gọi đến.

‘Ông Clive đây,’ tôi nói sau một lúc do dự.

‘Tôi rất tiếc,’ chị ta bảo, ‘Cô Marlow bị bận. Tôi có thể chuyển lời cho cô ấy được chứ?’

‘Thôi, tôi sẽ gọi lại.’

‘Không lâu đâu. Tôi sẽ nói với cô ấy rằng ông đã điện thoại.’

Tôi cảm ơn bằng một cái nhăn mặt. Sao thế? Làm như tôi không rõ nghề nàng ta làm chắc! Ngày hôm đó tôi không gọi nữa và tôi trải qua suốt ngày mà không làm chuyện gì ra hồn. Tôi nghĩ đến Gold và cố thử ghi lên giấy cái sườn của kịch bản mà chúng đã đề cập đến. Không làm được gì ráo. Không thể tiến hành chừng nào mà tôi vẫn không biết được nhiều hơn về Eva.

Có lẽ Russell nhận thấy tôi không chịu đựng nổi. Anh ta đã quen nhìn thấy tôi ra đi suốt cả ngày để mình được tự do trong nhà. Thế mà tôi chỉ đi vớ vẩn trong phòng ngủ, phòng khách và phòng làm việc của mình. Tối nay tôi có hẹn với Clare Jacoby, một nữ ca sĩ, và cho dù tôi không sẵn lòng lắng nghe câu chuyện ba hoa của cô ta lắm, tôi không tránh được phải chiều theo. Tôi về nhà thì đã quá nửa đêm, say khướt và cấu kình.

Russell chờ đợi tôi. Tôi cho anh ta đi ngủ ngay sau lúc anh ta mang đến cho tôi một ly whisky. Rồi tôi gọi cho Eva. Tôi nghe rất lâu tiếng rè rè trong máy, không tiếng trả lời. Tôi bực dọc gác điện thoại lại và đi thay quần áo. Khi đã tròng vào bộ pyjama và áo ngủ, tôi quay lại phòng khách để điện thoại. Đã một giờ kém hai mươi.

‘Allô?’

‘Allô, cô đấy à.’ nghe âm thanh giọng nói của nàng, tôi cảm thấy miệng mình khô ran.

‘Ông cũng biết là quá khuya rồi chứ, ông Clive.’

Nàng đã từng nói là nhận ra được giọng nói của tôi, nhưng tôi đã không tin. Một điểm tốt cho nàng.

‘Cô thế nào?’

‘Rất tốt.’

Tôi chờ đợi, nghĩ rằng nàng sẽ nói thêm điều gì đó, nhưng đường dây vẫn im lặng. Sau này, tôi nghiệm ra rằng liên lạc bằng điện thoại với Eva hiệu quả thường rất kém, điều này giải thích cái cách nàng chỉ nói những chuyện vô thưởng vô phạt và giọng lười nhát gừng.

‘Allô,’ tôi nói sau một lúc. ‘Cô vẫn còn đó chứ?’

‘Vâng.’ Giọng của nàng có vẻ xa xăm và thiếu âm sắc.

‘Tôi tưởng rằng người ta đã cắt máy. Cuốn sách tôi gởi cô có thích không?’

Một sự im lặng kéo dài, rồi có tiếng cất lên như thể nàng đang nói chuyện với người nào đó.

‘Việc gì thế?’ tôi hỏi.

‘Bây giờ tôi không thể trả lời ông được, tôi đang bận.’

Một cơn cuồng nộ chiếm lấy tôi. ‘Mẹ kiếp, cô làm ăn cả ngày lẫn đêm chắc!’ tôi hét lên. Nhưng nàng đã gác máy. Tiếng tích tắc của đồng hồ quả lắc đối với tôi có vẻ vang dội lạ thường trong lúc tôi vẫn còn ngồi lì ở ghế bành, bàn tay bầu chặt vào ống nghe. Tôi ở yên như thế cho đến lúc trung tâm gọi lại yêu cầu tôi gác máy. Thực hiện xong, tôi uống cạn ly rượu và tắt tất cả đèn đóm, chỉ chừa lại một ngọn, đoạn tôi nằm cuộn tròn trên chiếc ghế bành và châm một điếu thuốc.

Tôi ở đó gần một tiếng đồng hồ để suy nghĩ: quả thật gần cả ngày nay tôi mới bắt đầu hiểu ra rằng Eva sẽ hứa hẹn gây cho tôi nhiều rắc rối hơn là tôi đã hình dung. Còn hợp đồng của tôi với Gold nữa chứ! Từ bốn ngày qua, tôi không tiến thêm được một bước. Cái cách nàng gác điện thoại chứng tỏ rõ rệt là với nàng, tôi chẳng là cái quái gì cả. Thậm chí không có cả một lời xin lỗi. *Tôi không thể trả lời ông được, tôi đang bận.* Thế đấy, gọn bạn! Tôi cung tay lại. Mình còn không dám đối xử như thế ngay với một gia nhân nữa kia, tôi nghĩ bụng.

Dù phần nộ, sự lạnh nhạt của nàng chỉ càng khiến tôi khao khát muốn gặp lại nàng hơn nữa. Trong hai tuần lễ tôi không gặp Carol, tôi đã đến chỗ Eva ba lần. Thật vô ích để đi vào chi tiết những cuộc ghé thăm đã diễn ra hầu như giống hệt lần đầu này: chúng tôi trao đổi nhau với một vẻ ngượng ngịu, vài ý kiến vô thưởng vô phạt, rồi tôi bỏ đi sau một phần tư giờ mà không quên để lại hai tờ giấy hai mươi đôla trên tủ ngăn. Bất chấp những cố gắng của tôi nhằm gây được lòng tin nơi nàng, nàng vẫn lơ đãng và ngờ vực. Tôi biết rằng để đạt được chuyện gì đó, tôi cần phải áp dụng các phương pháp trực tiếp hơn. Cuối cùng, tôi quyết định một kế hoạch.

Buổi sáng hôm sau, tôi bước vào phòng ăn để chờ Russell chuẩn bị dọn cho tôi bữa điểm tâm. Tôi đã thấy rõ rằng tình thế của tôi đối với Carol đã xoay hướng, điều này đoán được qua ánh mắt chứa đầy trách móc của nàng.

‘Này, hãy gọi điện thoại cho cô Carol đi,’ tôi nói với anh ta trong khi liếc nhìn chồng thư. ‘Nếu cô ấy có ở nhà, tôi sẽ nói với cô ấy một lời.’

Tôi rảo mắt các tiêu đề của những tờ báo, không có gì đáng chú ý. Russell thì thầm gì đó trong máy nói, rồi lắc đầu và móc máy lại. ‘Cô ấy đã đi,’ anh ta nói với một vẻ thất vọng. ‘Sao ông không đến ngay tận xưởng phim?’

‘Tôi không có thời giờ, tôi xăng giọng nói. Mà chuyện đó thì việc gì đến anh?’

Anh ta đẩy những lát bánh mì về phía tôi. ‘Cô Carol là một người tử tế và tôi không thích nhìn thấy cô bị đối xử tệ bạc, thưa ông.’

Tôi nhìn anh ta với vẻ nhẩn nhện. Thế là đã hai năm kể từ ngày anh ta vào làm cho tôi. Tôi tìm thấy anh ta trong một quán rượu ở Los Angeles ngay buổi tối tôi đến đây. Tôi đi tìm một căn hộ ở vị trí tốt hơn căn hộ của tôi và theo tôi thì Russell, mặc dù bộ y phục cũ sờn của anh ta, anh ta vẫn là một tay hầu phòng lý tưởng. Với tuổi năm mươi của mình, tóc anh ta đã hoàn toàn bạc trắng, khuôn mặt nung núc và đỏ hồng, dáng đi trang trọng, anh ta gợi nghĩ đến một giám mục người Anh. Tôi đã trừ tiền ly rượu cho anh ta và lắng nghe anh ta kể về câu chuyện đáng tội nghiệp của mình: anh ta được nhận vào làm việc nhiều năm liền trong một văn phòng ở New York và rồi, công chuyện làm ăn đột nhiên bị phá sản và anh ta đã bị sa thải. Là một người hăm mộ cuồng nhiệt điện ảnh, anh ta đến Hollywood với hy vọng đóng những vai phụ - chí ít cũng là những vai quản gia hoặc quản lý khách sạn thạo việc, - và anh ta đã mòn gót đi khắp các hãng xưởng. Tất nhiên anh ta không tìm được việc gì cả và tiêu đến đồng xu cuối cùng. Niềm xúc động thôi thúc tôi nhận anh ta vào phụ việc cho mình. Anh ta tức thời chấp nhận. Tôi nhanh chóng nhận ra anh ta làm việc thực hoàn hảo và một khi ăn vận thích hợp, anh ta từ lâu đã trở nên một gia nhân nổi bật nhất trong đám gia nhân ở Hollywood.

Khuyết điểm duy nhất của anh ta là thói gàn dở ưa xen vào công chuyện của tôi. Đôi khi tôi cũng đi đến chỗ nghe theo những lời khuyên của anh ta - mà không thú nhận với anh ta điều đó, nhưng tôi có đủ lý do để nghĩ rằng anh ta theo sát công việc của tôi và cả đời tư của tôi nữa.

‘Thế thì theo anh, tôi không đối xử với cô Carol đúng mực chứ gì?’ tôi vừa nói vừa phết bơ vào lát bánh để tránh cái nhìn của anh ta.

‘Không dám thưa ông. Tôi nghĩ rằng ông nên đến thăm cô ấy và rằng cô ấy xứng đáng được quan tâm hơn những cô bạn khác của ông.’

‘Anh lại nhúng mũi vào chuyện mà anh không dính dáng gì đến. Lúc này cô Carol rất bận và không có thì giờ để đi đâu cả. Và lại tôi đâu có bỏ bê cô ấy. Anh nhớ lại xem từ hai tuần nay ngày nào mà tôi chẳng gọi điện thoại cho cô ấy những hai lần.’

‘Điều mà tôi nói được với ông, thưa ông, đó là việc cô ấy tránh mặt ông và ông thì không nên cho phép

chuyện như vậy.’

‘Còn tôi thì nghĩ rằng, Russell à, anh nên đi dọn phòng của tôi đi,’ tôi lạnh lùng bảo. ‘Ngay lúc này tôi không cần gì cả.’

‘Cô Marlow kia là một cô gái làng chơi, phải thế không, thưa ông?’

‘Sao anh biết được thế?’ tôi sừng sốt hỏi.

Bộ mặt anh ta lộ vẻ gần như là thành khẩn.

‘Với tư cách là người phục vụ cho một bậc quý phái,’ anh ta nói không phải không có chút cường điệu, ‘bốn phận của tôi là phải hiếu sự đời. Nếu có thể được phép, tôi sẽ nói rằng nội cái tên ấy không cũng là một chỉ dẫn khá rõ ràng rồi.’

‘Chà! Thật vậy sao?’ tôi nói mà cố gắng giữ vẻ nghiêm nghị. ‘Rồi sao nữa?’

Cặp lông mày trắng của anh ta nhướng cao lên trán, ‘Tôi chỉ mong ông phải coi chừng, ông Clive ạ. Loại phụ nữ này không bao giờ mang lại điều gì tốt lành cho ai cả đâu, và nếu được phép nói, mối quan hệ sau đó với họ chỉ kéo theo các mối nguy hiểm nặng nề mà thôi.’

‘Thôi, đủ rồi, hãy đi mà lo việc của anh,’ tôi nhận thấy câu chuyện khá găng. ‘Mọi quan hệ của tôi với cô Marlow không ngoài mục đích cung cấp tài liệu cho một phim mà ông Gold đã đặt tôi.’

‘Thật lạ quá, thưa ông. Tôi luôn luôn cho rằng ông Gold là một người chín chắn và không một ai biết chuyện lại nảy sinh trong đầu cái ý tưởng làm một phim có đề tài như thế. Được phép ông, tôi xin đi dọn phòng ông đây.’

Tôi nhìn anh ta ra ngoài với một dáng điệu trang trọng và bắt đầu nghĩ ngợi. Thoạt nhìn qua, Russell có lý. Tuy nhiên, Gold đã tỏ thái độ rõ rệt. Tôi lục tìm trong đồng thư từ xem có lá thư nào từ phim trường gửi đến không. Không có. Có lẽ cũng còn hơi sớm quá. Tôi đến ngồi ở bàn viết để kiểm tra lại tài khoản ở ngân hàng của mình và ngạc nhiên khi nhận ra nó sụt giảm quá nhiều. Hơi chút do dự, tôi ném các tờ hóa đơn vào sọt. Mặc kệ, sau này người ta mới hay. Đoạn tôi gọi cho Merle Bensinger, người đại diện văn học của tôi.

‘Hãy cho biết xem,’ tôi nói sau khi cô ta đã ở đầu dây, ‘việc gì xảy đến với vở *Cơn mưa ngập ngừng* vậy? Cả tuần nay tôi không nhận được gì cả.’

‘Đúng là tôi sắp viết thư báo cho anh lý do đó.’ Merle có một giọng kim trong trẻo lúc nào cũng ít nhiều gây ấn tượng đối với tôi. ‘Cả đoàn đang nghỉ phép tám ngày. Cũng đáng đồng tiền bát gạo đấy, đám người khốn khổ đó: đã hai mươi tuần nay họ diễn liên tục không ngừng.’

‘Thế tôi thì sao, tôi đến chết vì đói trong lúc họ nhớn nhoe phê phờn,’ tôi phản nộ nói. ‘Không có nguồn thu nào khác sao? Còn những quyển sách của tôi thì sao?’

‘Clive này, anh biết rõ là không có gì để trông chờ trước tháng chín cả mà. Chỉ đến tháng chín người ta mới giải quyết tài khoản ở hãng Sellick.’

‘Vâng, tôi biết, tôi biết,’ tôi nóng nảy nói. ‘Sao đi nữa, Merle ạ, nếu về mặt đó cô không làm gì được thì ít ra cô hãy nghe chuyện gì đã đến với tôi: Gold đã đề nghị tôi một hợp đồng. Tôi đã giới thiệu một kịch bản với ông ta mười lăm ngày nay rồi, và ông ta trả giá năm mươi ngàn đôla đấy.’

‘Tuyệt vời quá!’ cô ta kêu lên bằng một giọng còn thanh hơn nữa. ‘Anh muốn tôi lo chuyện này?’

‘Tôi nghĩ như vậy tốt hơn, đúng đấy,’ tôi nói mà không tin tưởng lắm. Mười phần trăm phần của cô ta có nghĩa là tôi đi đứt năm ngàn đôla, nhưng Merle thành thạo trong nghề nghiệp của mình và cô có thể bảo vệ tôi nếu Gold toan tính chơi khăm. ‘Vâng, cô hãy lo việc đó cho tôi. Tôi sẽ chuyển phần tương xứng cho cô ngay sau khi nhận được nó.’

‘Còn quyển tiểu thuyết mới, vẫn tiến hành chứ?’

‘Để sau hẵng hay. Hiện tại tôi đang nghĩ tới Gold.’

‘Nhưng Clive à! Sellick trông chờ quyển sách mới cuối tháng này đấy!’

‘Thế thì ông ta sẽ chờ vậy. Tôi đã bảo là tôi không có thời giờ.’

Một lúc im lặng, rồi cô ta nói tiếp, ‘Nhưng ít ra đã khởi sự rồi chứ?’

‘Không, Sellick cứ biến đi, nếu ông ta muốn. Điều hấp dẫn tôi, đó là năm mươi ngàn đôla của Gold.’

‘Tôi buộc sẽ báo tin cho ông Sellick. Ông ta sẽ thất vọng đấy. Anh biết là ông ta đã quảng cáo rồi chứ. Clive?’

‘Hãy đi mà báo với giáo hoàng, nếu cô muốn, cóc cần tuốt lượt, nhưng vì tình yêu của Chúa, Merle ạ, đừng làm điếc tai tôi với Sellick nữa,’ tôi xẵng giọng nói, tôi bắt đầu bức dọc. ‘Cô không thấy rằng đề nghị của Gold đáng quan tâm hơn sao?’

‘Về phương diện tiền bạc thì tất nhiên thôi,’ cô ta nói chậm rãi. ‘Chỉ có điều từ lúc nào anh đã không viết lách gì cả và cũng cần nghĩ đến tiếng tăm của mình nữa chứ.’

‘Cô không phải lo âu, tôi chịu trách nhiệm.’

Đột nhiên cô ta như nghĩ ra điều gì, ‘Ồ! Clive này, tôi có nhận một đề nghị của tờ Digest: họ đặt mua bài về giới phụ nữ ở Hollywood. Ba nghìn đôla cho một ngàn năm trăm chữ. Anh muốn nhận lời không?’

Rất hiếm khi Merle đề nghị tôi điều gì. Sự đề xuất này khiến tôi thích thú.

‘Tất nhiên. Chùng nào đây?’

‘Anh có thể đưa cho tôi ngay hôm nay được không? Thư đến đã vài ngày nay và thế là gấp lắm đấy.’

Như vậy là không hay lắm rồi. Thực tế là cô ta đã đề nghị việc này với chỗ khác và cho đến lúc này thì chưa nên cơm cháo gì. ‘Đồng ý. Sáng sớm mai, tôi sẽ nhờ Russell chuyển đến cho cô. Tạm biệt.’

Đúng lúc đó Russell bước vào thu dọn bàn.

‘Tôi có một bài cần viết cho tờ Digest,’ tôi nói. ‘Hôm nay tôi có cuộc hẹn nào không?’

Russell luôn luôn vui vẻ khi tôi hỏi câu này. ‘Ông hẹn với cô Selby vào lúc ba giờ, thưa ông, và tối nay ông dùng bữa với ông và bà Henry Wilbur đấy.’

‘Được. Với cô Selby thì chẳng có gì quan trọng cả: một cô nàng lắm mồm tội nghiệp. Anh cứ bảo cô ta là tôi có việc cần phải vắng mặt. Chỉ cần buổi chiều là đủ nếu không ai quấy rầy tôi. Tôi sẽ đi ăn tối với vợ chồng Wilbur.’

Tôi để anh ta quanh quẩn trong phòng và bước lên mặc quần áo. Khi đầu ra đó thì đã giữa trưa. Tới giờ gọi cho Eva.

Tiếng chuông reo lên lâu trước khi nàng trả lời. Tôi nghe giọng ngái ngủ của nàng, ‘Allô, xin chào, tôi đánh thức cô phải không?’

‘Đúng đấy, Clive ạ, tôi đang ngủ ngon.’

‘Thế thì xin lỗi vậy, nhưng cô có biết giờ giấc không? Cô không xấu hổ à?’

‘Ông nên biết tôi không bao giờ thức dậy trước ngọ đấy.’

Chắc! Nàng ta nói những câu tròn vẹn, vậy là có tiến bộ rồi. Tôi lấy hơi, ‘Eva này, cô có cảm thấy vui thích nếu đi chơi cuối tuần với tôi không?’

Im lặng kéo dài, rồi, ‘Nếu nó khiến ông cũng thích như thế...’ được thốt lên bằng một giọng uể oải và thờ ơ.

‘Ta sẽ đi nhà hát. Trong tuần này nhé? Cô nghĩ sao?’

‘Tùy ông.’

Lẽ ra nàng nên tỏ vẻ nhiệt tình hơn một chút, tôi giận dữ nghĩ bụng. ‘Tuyệt,’ tôi nói thật to để lấp liếm nỗi thất vọng, ‘cô muốn đi ăn tối ở đâu?’

‘Tùy chỗ ông muốn.’ Im lặng một lúc, nàng tiếp. ‘Nhưng đừng đến...’ sau đó là một danh sách những nhà hàng và khách sạn khiến tôi sững cả người.

‘Nhưng ngoài những chỗ đó ra thì đâu còn nơi nào nữa,’ tôi cãi lại. ‘Thí dụ như sao lại không đến Brown Derby?’

‘Không, chỗ đó không được,’ nàng nói. ‘Cũng như những chỗ mà tôi vừa kể ra.’

‘Được, tốt thôi, tôi nói mà hiểu rằng nếu lằng nhằng thì chỉ tổ rước lấy sự từ chối. Tôi sẽ nhắn tin cho cô. Thế thì đồng ý là thứ bảy nhé?’

‘Vâng,’ nàng nói và gác máy trước khi tôi có thể bày tỏ niềm vui của mình.

VIII

Khi vòng qua góc đường Beverly và đại lộ Fairfax, tôi trông thấy một đám đông tụ tập: một đám người và xe cộ đông nghẹt trên lòng đường. Nghĩ là có một tai nạn vừa xảy ra, tôi cặp theo vỉa hè và chờ đợi. Nhưng đám đông lại không ngừng đông thêm. Lăm bắm chửi rủa, tôi nhảy ra khỏi xe để xem chuyện gì đang xảy ra.

Một chiếc xe Roadster nhỏ đã đứng chình ình khi băng qua đường, tấm chắn xe hoàn toàn bị cong queo. Trên vỉa hè, bốn người đàn ông đang đẩy một chiếc Packard màu đen to kềnh với đèn pha bị vỡ, nhiều chỗ sây sát và một bánh xe bẹp dí.

Peter Tennett đứng giữa một nhóm đàn ông đang khoa tay múa chân. Với vẻ rầu rĩ và giận dữ, anh ta đang cãi nhau với một người đàn ông đứng tuổi.

‘Chào Peter,’ tôi vừa nói vừa thúc chỏ để chen qua đám đông. ‘Tôi có thể giúp gì cho anh đây?’

Khi nhìn ra tôi, khuôn mặt anh ta sáng lên. ‘Anh có xe chứ, Clive?’

‘Có. Nó đậu đằng kia. Chuyện gì xảy ra vậy?’

Anh ta lấy tay chỉ chiếc Packard, ‘Tôi vừa rờ máy thì ông này lại lao vào giữa mấy bánh xe của tôi.’

Người đàn ông đứng tuổi lăm bắm mấy lời về chuyện bộ thắng xe, ông ta tái xanh và có vẻ xúc động lắm. Ngay sau đó, người ta nghe tiếng còi xe cảnh sát gào rú rồi một chiếc xe chạy đến đỗ gần chúng tôi. Một viên cảnh binh to lớn với khuôn mặt đồ lự bước ra khỏi xe và mở một lối đi giữa những kẻ tò mò.

Anh ta nhận ra Peter ngay lập tức. ‘Có chuyện gì xảy ra thế, ông Tennett?’

‘Tôi bị tông xe,’ Peter nói, ‘nhưng tôi không muốn chuyện lồi thối. Nếu ông này không kêu ca gì hết thì vấn đề giải quyết bằng cách tôi chịu phần tôi.’

Viên cảnh binh nhìn ông già với ánh mắt nghiêm khắc.

‘Này,’ anh ta nói, ‘nếu ông Tennett đã đồng ý thì tôi cũng vậy, còn ông thì sao?’

‘Cũng đồng ý,’ ông ta nói và lảng ra xa.

Peter nhìn đồng hồ. ‘Ông vui lòng giúp được không, sếp? Tôi đã trễ giờ đến phim trường rồi.’

‘Được, ông Tennett. Tôi sẽ gọi điện thoại cho xưởng sửa chữa giùm ông.’

Peter cảm ơn anh ta và trở lại với tôi. ‘Đưa tôi đến xưởng phim có phiền anh lắm không?’

‘Xin vui lòng,’ tôi nói. ‘Anh không sao cả chứ? Chắc vậy không?’

‘Vâng, tôi thì không có gì,’ Peter cười nói. ‘Nhưng ông già khốn khổ kia thì không ổn, hy vọng có ai sẵn sóc cho lão.’

Tôi nghe một cô gái trẻ nói với một nàng tóc hoe nhỏ nhắn đứng bên cạnh, ‘Đó là Peter Tennett, nhà làm phim đấy.’ Tôi nhìn anh ta mỉm cười, nhưng anh ta không nghe thấy gì cả.

Trong khi chạy thẳng đến phim trường, Peter nói, ‘Anh thế nào rồi, Clive? Mấy ngày này tôi không gặp anh.’

‘Tôi lê la chỗ này chỗ nọ,’ tôi nói. ‘Phim tiến hành ra sao?’

Anh ta đưa hai tay lên không. ‘Cuối cùng thì cũng sẽ làm đàng hoàng thôi. Những tuần lễ đầu toàn là những chuyện tệ hại. Bây giờ còn quá sớm để biết nó sẽ ra làm sao.’ Anh ta đưa tay chào Corrine Moreland, nữ diễn viên ngôi sao đi ngang qua trong một chiếc Roadster màu kem.

Tôi muốn điện thoại đến anh Clive ạ. Tôi rất vui khi anh làm việc cho R. G.

‘Ừa! Ông ta đã nói với anh à?’

‘Ông ta nói là đã đề nghị anh nghiên cứu ý của Carol, nhưng không cho tôi biết chi tiết, tôi tự hỏi tại sao thế.’

‘Lúc này tôi đang tiến hành,’ tôi nói, né tránh vấn đề. Tôi không nói gì thêm với anh được bởi vì chính đầu óc tôi vẫn còn mơ hồ về nó.

‘Nhưng thật sự nghiêm túc chứ? Thường thì Gold luôn nói cho tôi biết những dự kiến của ông ấy nhưng lần này lại làm ra vẻ bí ẩn.’

‘Chừng nào công việc trôi chảy, tôi sẽ cho anh hay.’

Tôi cho xe chậm lại trước hàng rào mắt cáo của phim trường. Người gác cổng đến mở cửa và chào Peter khi chúng tôi đi qua.

‘Có thật là tôi không làm rối lộ trình của anh đấy chứ?’ Peter hỏi tôi trong lúc chúng tôi di chuyển gần như nhích từng bước một trên lối đi rộng được viền bởi những hàng cột dẫn đến các xưởng làm phim.

‘Nếu không phiền thì tôi để anh xuống đây,’ tôi nói và đáp thẳng. ‘Tôi có một việc tằng tằng và...,’ tôi dừng lại vì Carol chợt xuất hiện bên cạnh chúng tôi. ‘Chào,’ tôi mỉm cười nói và giữ mũ chào nàng.

Carol mặc một chiếc sơ mi ngắn tay màu nâu và chiếc quần tây màu gạch, tóc nàng được bọc lại bởi một chiếc khăn có màu rực rỡ như lửa. Nàng rõ ràng, lịch sự và xinh đẹp.

‘Chào Clive. Có phải anh đến là để gặp tôi không?’

‘Đã hẳn,’ tôi nói và bước xuống xe. ‘Cô có biết tôi gọi điện thoại cho cô mỗi ngày đến hai lần không?’

Peter cắt ngang, ‘Tôi để hai người lại đây. Cảm ơn sự giúp đỡ của anh, Clive ạ,’ rồi anh ta mất dạng trong một tòa nhà đồ sộ nơi đặt các văn phòng.

Carol lướt nhanh bàn tay trong tay tôi, ‘Xin lỗi, Clive à, tôi bức mình anh lắm đấy.’

‘Tôi biết,’ tôi nói trong lúc nghĩ rằng nàng quả thật duyên dáng. ‘Lỗi của tôi. Hãy đến chỗ nào ta trò chuyện được. Cô nợ tôi nhiều lắm.’

‘Anh cũng vậy,’ nàng nói và luồn cánh tay vào tay tôi. ‘Hãy đến phòng tôi nhé, ở đấy chúng ta được yên tĩnh.’

Lúc chúng tôi đi về hướng những tòa nhà thì một gã phụ việc đã kịp chạy đến, ‘Cô Rae,’ gã hỗn hển nói, ‘ông Highams cần cô ngay lập tức.’

Carol phác một cử chỉ nóng nảy, ‘Chà, Clive, thật bức mình! Nhưng hãy đi với tôi, tôi muốn giới thiệu anh với ông Highams.’

Tôi không động đậy. ‘Thôi, Carol, tôi chỉ làm vướng víu cô thôi, cô cần phải làm...’

Nàng kéo cánh tay tôi. ‘Đây là dịp để anh quen biết với những ông sếp lớn,’ nàng nói nghiêm chỉnh. ‘Jerry Highams là một nhân vật quan trọng, ông ta là giám đốc sản xuất đấy, anh nên quen ông ta.’

Tôi để yên và theo nàng đi vào một hành lang quanh co cho đến một cánh cửa bằng gỗ hoa tâm, trên có kẻ hàng chữ Jerry Highams với nét chữ lịch sự. Carol bước vào không cần gõ cửa.

Peter đang ngồi trong một chiếc ghế bành, trên đầu gối anh ta là một chiếc cặp nhét đầy giấy tờ. Gần cửa sổ là một người đàn ông to và khỏe với mái tóc màu rơm và một chiếc áo len màu vàng lấm tấm sắc tro. Tôi để ý đến cặp mắt màu xanh lơ trở trở như đá tảng, hiểm hóc và sâu sắc.

‘Jerry, đây là ông Thurston, tác giả của *Những thiên thần trong áo khoác băng lông thú và Cơn mưa ngập ngừng*,’ Carol nói.

Ông ta ném cho tôi một cái nhìn nhanh mà sắc bén đến nỗi tôi có cảm giác ông ta nhìn thấu tận cùng hộp sọ của tôi. Ông ta rút một bàn tay ra khỏi túi quần và đi về phía tôi. ‘Tôi đã nghe nói về ông,’ ông ta nói và xiết tay tôi. ‘R. G nói là ông đang viết gì đó cho ông ấy.’

Gold dường như nói nhiều về tôi. Tôi tự hỏi liệu ông ta có đùa cợt tôi về việc đó hay không.

‘Ông ngồi xuống và hút một điếu thuốc,’ Highams nói tiếp trong khi chỉ cho tôi một chiếc ghế. ‘Kịch bản của ông có chủ đề gì thế? Gold không muốn cho tôi biết gì cả.’

‘Ông hỏi Carol đi,’ tôi đáp. ‘Chúng qui thì ý tưởng nảy sinh từ cô ấy.’

‘Thật vậy sao, Carol?’

‘Đúng hơn thì nên bảo rằng tôi đã gợi ý để Clive viết một câu chuyện châm biếm cánh đàn ông và nó dùng tiêu đề của anh, *Những thiên thần trong áo khoác băng lông thú*.’

Highams lại quay về phía tôi, ‘Và đó là điều anh sắp thực hiện phải không?’

‘Vâng, cái gì đó tương tự như vậy.’

‘Thế thì cũng không đến nỗi tệ,’ ông ta ném về Peter một cái nhìn dò hỏi.

‘Ý tưởng được đấy,’ Peter đặt cặp tãp lên bàn, nói. ‘Nếu mà Clive xử lý nó theo kiểu, *Với thiên đàng thì quá vội*, thì có thể tuyệt đấy.’

‘Vậy tại sao R. G lại làm ra vẻ bí mật đến thế?’ Highams hỏi.

‘Bởi vì ông ta muốn thắng các vị một keo,’ Carol cười nói.

‘Rất có thể,’ Highams xoa cằm nói. ‘Nghe này, ông bạn,’ ông ta xia ngón trỏ vào tôi, ‘ông cần phải hiểu cho rõ chuyện gì xảy ra. Không phải Gold sẽ quay cuốn phim đó, mà là Peter và tôi. Do đó ông phải đưa kịch bản cho tôi trước khi đưa cho Gold xem. Tôi sẽ giúp ông theo như khả năng tôi có. Tôi biết là chúng tôi không biết gì ráo. Nếu một kịch bản không vừa ý ông ta thì mọi chuyện cũng đã quyết định rồi. Hãy đưa tôi xem trước rồi chúng tôi sẽ hiệu chỉnh cho ông. Ông có một ý tưởng hay, đừng phí phạm nó và đừng nghe những gì Gold nói. Đồng ý chứ?’

‘Đồng ý.’

Tôi cảm thấy có thể tin cậy ông ta được. Ông ta thành thật, và một khi đã hứa giúp, tôi tin chắc rằng ông sẽ làm mà không có ẩn ý gì.

Có người gõ cửa và khi Highams lên tiếng ‘Vào đi’, một gã đàn ông nhỏ con ốm yếu và ăn mặc lôi thôi xuất hiện ở ngưỡng cửa.

‘Tôi đến trễ?’ anh ta nhìn Highams hỏi với vẻ không yên tâm.

‘Vào đi thôi,’ Highams nói và đi về phía anh ta. Không, anh không trễ đâu. ‘Tôi giới thiệu với anh, Clive Thurston. Thurston, đây là ông Imgram.’

Tôi khó mà tin rằng người đàn ông nhỏ con chán ngắt này là tác giả *Mảnh đất cần cỗi*, quyển tiểu thuyết mà tất cả các nhà làm phim tranh nhau giành giật và nghe đâu cuối cùng thì Gold đã giành được với giá hai trăm năm mươi ngàn đôla.

Tôi đứng dậy và chìa tay ra, ‘Rất vui được biết ông, Imgram ạ,’ tôi nói và quan sát khuôn mặt tái nhợt và dễ kích động của anh ta. Anh ta có cặp mắt to màu xanh lơ lộ ra, vàng trán rộng và mái tóc màu xám lơ thơ.

Anh ném cho tôi một cái nhìn lơ đãng, mỉm cười rồi quay sang Highams, ‘Ông Gold chắc hẳn đã sai lầm,’ anh ta nói với một vẻ gì như phẫn khích. ‘Tôi đã suy nghĩ suốt cả buổi sáng: Hélène không thể yêu Cansing được, điều đó khôil hài lắm! làm sao cô ta có thể yêu được một mẫu người phức tạp như vậy được? Đó là sự nuông chiều thấp kém cái thị hiếu của công chúng ở những phim kết thúc có hậu.’

‘Đừng lo lắng thế,’ Highams nói với giọng hòa giải. ‘Tôi sẽ nói với R. G...Cô không có ý kiến gì về vấn đề này sao?’ ông ta hướng về Carol hỏi.

Imgram chồm về phía nàng, ‘Tôi chắc rằng cô cũng đồng ý với tôi. Cho đến lúc này, cô chỉ toàn chia sẻ ý kiến cùng tôi. Cô không thấy nó hoàn toàn vô lý sao?’

‘Đã hẳn,’ Carol đáp lời với một giọng nhẹ nhàng. ‘Chủ đề tiểu thuyết rất cao quý nên tôi cho rằng ta nên giữ lại kết cục đã có là hơn. Anh có nghĩ như vậy không, Peter?’

‘Có chứ, nhưng cô cũng biết là R. G nghĩ gì từ lối kết thúc như vậy,’ Peter trả lời với vẻ bối rối.

Tôi thấy mình hoàn toàn ở ngoài rìa. ‘Này,’ tôi nói, ‘tôi sẽ để các vị...’

Imgram quay sang tôi ngay. ‘Xin lỗi,’ anh ta nói, ‘chỉ vì mọi chuyện này với tôi mới mẻ quá cho nên tôi không khỏi phải lo âu. Hơn hết là đừng nói theo tôi nữa. Ông có thể giúp chúng tôi. Vấn đề là...’

Tôi ngăn anh ta lại. Tôi đã có khá nhiều bận tâm nên lòng dạ nào chú ý đến những mớ bấn khoản của Imgram.

‘Thôi,’ tôi nói. ‘Tôi không có thời giờ, và về chuyện này tôi còn tệ hơn ông nữa. Chừng nào tôi gặp lại cô?’ tôi quay về Carol hỏi.

‘Thật tình anh không nán lại được sao?’ nàng nói với vẻ iu xiu.

‘Cô phải làm việc mà tôi thì cũng thế,’ tôi đáp. ‘Hãy hẹn gặp lại thôi.’

Ba người đàn ông nhìn chúng tôi. Tôi thấy rõ là Carol muốn tôi ở lại, nhưng tôi chán ngấy việc họ chỉ chuyên chú đến Imgram.

‘Xem nào, hôm nay là thứ năm,’ nàng nói. ‘Tối mai được không? Tối nay tôi vẫn còn công việc.’

‘Đồng ý,’ tôi đáp. Tôi gật đầu chào Highams, bắt tay Imgram và vẫy tay về phía Peter. ‘Ông đừng lo lắng,’ tôi nói với Imgram, ‘ông đang ở giữa những người đáng tin cậy.’ Tôi cố lấy giọng bảo ban, nhưng hiệu quả khá là tệ. Có thể vì bộ đồ của anh ta xơ xác đã gây cho tôi một cảm giác tự tôn.

Carol đưa tôi ra tận xe. ‘Anh ta ngây thơ và chân thành đến nỗi tôi đâm ra thương hại,’ nàng bảo tôi.

Nàng khiến tôi thích thú với vẻ mặt trang trọng. ‘Imgram ư? Cô cứ giữ lại đó trong lòng thương hại, còn tôi thì tin là anh ta đã có của Gold một phần tư triệu đôla đấy.’

Nàng phác một cử chỉ phản đối, ‘R. G cho rằng anh ta không có đầu óc, nhưng anh ta lại đầy ắp. Và toàn là những ý tưởng tuyệt vời nữa chứ! Chỉ có Gold là không hiểu điều đó, và không ngớt làm rầy rà anh ta. Tôi chắc rằng nếu để yên thì anh ta sẽ hoàn thành một phim tuyệt hảo mà Peter và Jerry chưa từng thực hiện bao giờ.’

‘Anh chàng nhỏ bé này kỳ quặc thật, nhỉ?’

‘Tôi mến anh ta lắm, một con người hết sức trung hậu.’

‘Đó là một chuyện,’ tôi lạnh nhạt bảo, ‘Cô có để ý đến bộ đồ của anh ta không?’

‘Điều đó không đáng, Clive ạ,’ nàng nói và mặt hơi ửng đỏ.

‘Thì cứ làm theo ý cô đi,’ tôi nói và thô bạo tỳ tay lên bộ khời động. ‘Và đừng cực nhọc quá. Mai tôi sẽ đến vào khoảng tám giờ.’

‘Clive này!’ nàng nhảy lên bực ê chân, ‘anh đã thỏa thuận với Gold rồi ư?’

‘Ông ta yêu cầu tôi một kịch bản,’ tôi lơ là nói. ‘Tôi sẽ kể lại cho cô ngày mai.’

‘Về cuộc sống của người đàn bà đó ư?’

‘Người đàn bà nào?’ tôi hỏi trong lúc vịn vịn trên ghế ngồi.

‘Tôi nhận ra ngay mình đã sai lầm khi nêu ra ý tưởng đó,’ nàng nói với một giọng ngọt ngào. ‘Thực ra, anh chỉ cố tìm một cái cớ để gặp lại cô ta, phải vậy không, Clive? Tôi rành anh quá mà! Anh đừng mất công khẳng định rằng đó chỉ là một khảo sát về thói tục, nó phức tạp hơn thế nhiều kia. Ít ra cũng hãy coi chừng, Clive ạ. Tôi không thể ngăn cản anh, nhưng tôi cầu mong anh, hãy thận trọng!’

‘Thậm chí tôi không hiểu cô muôn nói gì...’ tôi mở miệng nhưng nàng đã gơ tay, ‘Thôi, đừng nói...’ và quay đi như chạy.

Tôi chậm rãi trở về, khi đến nơi thì đồng hồ nhà xe đã chỉ ba giờ rưỡi. Tôi cảm thấy dao động. Bất chấp

niềm tin tưởng của mình, tôi nhận rõ rằng mình đang chơi một trò chơi nguy hiểm. Tôi rất thiết tha với Carol. Giá như nàng đừng quá ham thích công việc, giá như nàng có thể dành cho tôi thêm chút ít thời giờ, có lẽ tôi đã không đi tìm kiếm lang bang như vậy. Nhưng tôi rảnh rỗi quá, tôi cần có cái gì để giải trí. Tôi tự nhủ là tốt hơn hết đừng nghĩ đến Eva nữa. Thật là nói đùa! Dù có muốn và không phải là trường hợp này - có lẽ tôi cũng không quên nàng dễ dàng như vậy được.

Vừa đến nhà, tôi vớt bừa chiếc mũ lên chiếc ghế gấp phải đầu tiên và đi vào phòng làm việc. Tôi bắt gặp một lá thư của hãng International Pictures Co và đọc nó cẩn thận. Hoàn toàn chính xác. Chỉ có điều tôi ngạc nhiên là sự nhấn mạnh của Gold về việc ông ta muốn giữ bí mật thỏa thuận giữa chúng tôi. Nhưng có lẽ như thế lại có lợi cho tôi cũng như cho ông ta. Lá thư xác nhận rằng ông ta sẽ trả cho tôi năm mươi ngàn đôla cho một kịch bản phim hoàn chỉnh có thực đề là *Những thiên thần trong áo khoác băng lông thú*, với điều kiện là đề tài phải xác hợp với những gì chúng tôi đã trao đổi và sau khi được ông ta dứt khoát ưng thuận.

Tôi ghi một lời vào lá thư và gởi cho Merle Bensinger, rồi chuẩn bị để viết bài cho tờ Digest. Thoạt nhìn, phụ nữ Hollywood có vẻ như một đề tài ngon ăn, nhưng vì không quen viết báo, tôi khởi sự công việc một cách không tin tưởng lẫn hào hứng. Tôi đốt một điều thuốc để suy nghĩ nhưng vẫn không tập trung tư tưởng nổi. Carol cứ lẩn quẩn trong đầu tôi: sự việc nàng dễ dàng đọc tận tim đen tôi làm tôi kinh hãi. Tôi không muốn đánh mất nàng và tuy vậy, tôi biết đó là điều sẽ xảy đến một khi tôi không dè chừng. Rồi ý nghĩ về Eva đẩy lùi Carol ra khỏi tâm trí tôi. Tôi mơ tưởng đến ngày cuối tuần sắp đến. Đưa nàng đi đâu đây? Nàng ta sẽ cư xử ra sao? Nàng ăn mặc như thế nào? Và tại sao nàng lại lo ngại xuất hiện trước đám đông như thế? Nếu phải sợ hãi thì người đó là tôi mới đúng hơn.

Tôi cầm tờ báo và rảo qua danh sách các buổi trình diễn rồi quyết định là chúng tôi sẽ đi nhà hát. Sau một thoáng do dự, tôi cho rằng hay hơn hết là đi xem diễn vở *Chị Hélène của tôi*. Liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường tôi nhận ra đã năm giờ mười lăm rồi. Tôi bèn vội vã buông tờ báo và luồn một tờ giấy trắng vào máy đánh chữ. Tôi gõ tiêu đề, *Những phụ nữ Hollywood, bài của Clive Thurston* trên đầu trang giấy, rồi ngả người ra, mắt nhìn đắm đắm vào phím chữ. Tôi không biết phải khởi đầu như thế nào, có lẽ tôi muốn bắt đầu bằng cái gì đó tinh tế và hóm hỉnh, nhưng bộ não tôi thì hoàn toàn rỗng tuếch.

Lo ngay ngáy: Eva có ăn bận một cách diêm dúa và có cái vẻ hơi quá lộ liễu như nghề nghiệp của nàng không? Và chúng tôi có chạm trán với Carol không? Tôi chưa bao giờ được thấy Eva lên đồ và mù tịt về thị hiếu của nàng. Tôi quyết định phải moi cho ra một nhà hàng tôi chưa biết đến và là nơi không có nguy cơ bị bắt gặp.

Tôi lại châm một điều thuốc khác và cố tập trung chú ý vào bài báo. Đến sáu giờ tôi vẫn chưa viết được một dòng nào và bắt đầu cáu kỉnh. Bằng một cử động bất ngờ, tôi lôi chiếc máy đánh chữ về mình và khởi sự gõ những chữ với niềm mong mỏi rằng chúng sẽ có được nghĩa lý gì đó. Đến bảy giờ, tôi gom góp các tờ giấy và kẹp lại bằng một chiếc kim ghim mà không buồn đọc lại chúng. Russell đến báo là đồ tắm đã sẵn sàng. Anh ta ném một cái nhìn hoan nghênh vào xấp bản thảo tôi đang cầm trên tay.

‘Ông hài lòng chứ?’ Anh ta nói với một giọng khích lệ.

‘Ừ,’ tôi trả lời khi bước ra cửa. ‘Tôi sẽ đọc lần nữa khi quay lại và anh có thể mang chúng đến cho cô Bensinger đầu giờ sáng mai được rồi.’

Tôi từ nhà Wilbur trở về thì đã một giờ mười lăm sáng. Buổi tối dễ chịu và đầu tôi hơi nặng vì toàn bộ mớ sấm banh mà tôi đã uống. Tôi quên bém bài báo còn để trên bàn và lên giường ngủ thẳng cánh.

Đến chín giờ, Russell đánh thức tôi dậy. ‘Xin lỗi đã quấy rầy ông, thưa ông. Tôi mang bài báo đến cho Bensinger được chứ?’

Tôi cầu nhàu ngời dậy, đầu tôi nặng trĩu và miệng thì đắng nghét. ‘Ừm...’ tôi nói, ‘tôi quên đọc lại. Mang đến cho tôi, Russell, tôi sẽ đọc lại ngay.’

Khi anh ta trở lại với xấp bản thảo, tôi đã vừa nốc vội ly cà phê đầu tiên. ‘Kịp thời giờ đánh giày cho ông và tôi quay lại ngay,’ anh ta nói.

Tôi ra đầu cho anh ta rút lui và bắt đầu đọc lại những gì tôi đã viết. Hai giây sau đó, tôi rời khỏi giường và phóng như bay xuống cầu thang đến phòng làm việc. Không thể gởi cái này cho Merle được, nó không nên cộm chấu gì cả. Nó quá tệ đến nỗi tôi khó tin được là mình đã viết.

Tôi ngồi trước máy, nhưng đầu tôi âm ỉ khó chịu, và tôi không thể viết nổi tiếp được hai câu. Nửa tiếng đồng hồ như thế, tôi điên tiết lên. Lần thứ tư tôi lôi tờ giấy ra và ném xuống đất với một câu chửi thề.

Russell ló đầu ở cửa, ‘Đã mười giờ hơn rồi,’ anh ta nói với giọng xin lỗi.

‘Cút ngay lập tức!’ tôi quát lên. ‘Hãy xéo khỏi đây và lạy trời, hãy để tôi yên.’

Anh ta giật lùi đi ra, vẻ mặt chưng hửng.

Tôi lại bắt đầu gõ máy. Đến mười một giờ, đầu tôi có cơ nổ tung và tôi sôi lên vì giận dữ. Sàn nhà rải đầy những tờ giấy nhàu nát. Vô kể khả thi. Tôi không có khả năng viết bài báo này. Vì hốt hoảng, vì điên rồ và vì nhục nhã, tôi toan chụp lấy chiếc máy chữ vứt nó xuống đất. Trên kia, điện thoại lại réo lên.

‘Gì, cái gì vậy?’ tôi hỏi với giọng kiêu kỳ.

‘Tôi đợi mãi bài báo cho tờ Digest...’ Merle bắt đầu nói giọng than vãn.

‘Này, tiếp tục đợi đi!’ tôi gào lên không còn tự chủ được. ‘Cô cho tôi là cái gì? Cô cho là tôi không có chuyện gì để làm ngoài cái việc lo viết bài báo thổ tả của cô cho Digest chắc? Bảo chúng cứ tự mà đi... lấy! Chúng cứ tự mình viết lấy nếu gấp đến thế!’

Và tôi cúp máy.

IX

Buổi tối đó, tôi không đến Carol, điều đó đối với tôi không còn nghĩa lý gì nữa. Không còn gì để tôi thiết tha kể từ khi tôi cho Merle ra rìa. Có lúc nghĩ lại, tôi nhận ra sự ngu xuẩn của mình: Merle là một nhà đại diện văn học nhất hạng ở Hollywood. Bọn nhà văn và các ngôi sao đua nhau tranh giành cô ta. Ai cũng biết rằng cô ta chỉ quan tâm đến những kẻ tiền lương tối thiểu cũng đạt ở mức năm con số đến nỗi có cô ta làm đại diện đã là một cách quảng cáo tốt rồi. Sau cái cách tôi trả lời cô thế kia, có lẽ cô ta sẽ cho tôi rơi, mà thời điểm này thì không thuận lợi. Quả thực, tôi không thể không cần đến cô ta, thế là tôi điện thoại đến. Cô thư ký trả lời rằng cô ta vắng mặt và không biết bao giờ mới trở lại. Âm sắc của giọng nói tỏ rõ một sự lạnh nhạt hoàn toàn. Cái này thì không hay cho tôi. Thế là tôi viết thư cho Merle để xin lỗi bằng cách đổ thừa thái độ đó cho một nỗi phiền muộn và bảo rằng tôi hy vọng cô sẽ bỏ qua cho. Tóm lại, hoàn toàn chính xác nếu trong lá thư đó, tôi đã không hôn được chân cô ta. Rồi tôi gửi nó qua đường đưa thư.

Sau bữa ăn trưa, mọi chuyện diễn tiến rất xấu. Ý nghĩ là tôi để vượt ba ngàn đôla khiến tôi khá khó chịu, nhưng tệ hại nhất là tôi nghĩ rằng mình không đủ khả năng viết nhanh một bài báo đơn giản đến thế. Điều đó càng trầm trọng hơn và nó cho tôi hiểu chắc hơn ai hết rằng tôi thiếu hẳn những phẩm chất của một nhà văn thực thụ. Tôi cảm thấy cổ họng thắt lại như nuốt phải một lưỡi câu.

Dù sao đi nữa, tôi không muốn đến cùng Carol tối nay. Nàng không thiếu lời để ám chỉ về Eva mà thần kinh tôi thì quá nhạy cảm để chịu đựng. Tôi gọi điện báo cho nàng rằng tôi bị triệu hồi về Los Angeles gấp vì một việc làm ăn. Nàng muốn tôi đến thăm ngày thứ bảy, nhưng tôi lại tìm lời nói dối quanh co để né tránh. Tôi cảm thấy qua giọng nói, nàng thất vọng biết bao, nhưng tôi đã quyết định đi với Eva cuối tuần và không ai có thể cản trở được. Dù sao trong lúc nghe nàng năn nỉ, tôi có cảm giác mình là một thằng đần.

Sau đó, tôi viết thư cho Eva bảo nàng rằng tôi sẽ tìm gặp vào lúc sáu giờ rưỡi ngày mai, rằng cả hai sẽ đi xem kịch và dành cả phần còn lại của tuần lễ để hiểu nhau sâu rộng hơn. Tôi kèm thêm tờ một trăm đôla bảo rằng số tiền đó dành cho chi phí khách sạn. Đó là lần đầu tiên tôi trả tiền phụ nữ để được đi chơi với cô ta, và điều đó khiến tôi bức bối. Trong một lúc, tôi so sánh mình với Barrow, nhưng rồi tôi tự tin rằng mới rồi đây, Eva hết sức vui lòng được đi với tôi đơn giản chỉ vì nàng thích. Đó là chuyện hoàn toàn khác chứ.

Buổi sáng hôm sau tôi lơ đãng liếc nhìn tờ báo trong lúc Russell đang chuẩn bị bữa điểm tâm.

‘Tôi sẽ đi vắng trong kì nghỉ cuối tuần,’ tôi nói khi anh ta mang trứng và cà phê ra. ‘Tôi muốn anh quay lại Tam Điểm và thu dọn đồ đạc giùm. Tôi không trở lại đó nữa, anh hãy thu xếp với Sở cho thuê.’

Anh ta đẩy chiếc ghế dựa mời tôi ngồi.

‘Tiếc là phải rời ngôi nhà nghỉ đó, thưa ông. Tôi tưởng là ông thích chỗ đó.’

‘Tất nhiên, nhưng tôi phải tiết kiệm mà Tam Điểm lại quá tốn kém cho tôi.’

‘Chà! Ra là vậy,’ anh ta nói trong khi động đậy cặp lông mày. ‘Tôi không biết là ông có những khó khăn về tài chánh, thưa ông.’

‘Hoàn toàn không nghiêm trọng như vậy đâu,’ tôi trấn an anh ta, ‘có điều phải đối diện tận mắt vấn đề, *Cơn mưa ngập ngừng* không mang lại hơn hai trăm đôla mỗi tuần, và tuần rồi người ta đã ngưng diễn. Sẽ không nhận được gì ở nhà xuất bản trước tháng chín cả, và những gì tôi lãnh được nếu trả trễ hạn. Thế thì đến lúc nào đó phải thắt lưng buộc bụng thôi.’

Russell phảng phất vẻ lo lắng.

‘Ông không định viết gì đó trong nay mai sao, thưa ông?’

‘Lúc này tôi đang có việc để làm,’ tôi bảo và cầm lấy chiếc tách anh ta chìa ra. ‘Và khi xong xuôi, chúng ta sẽ trở lại làm đế vương... hay gần gần thế.’

Anh ta không có vẻ gì cảm kích cả.

‘Tôi rất vui, thưa ông. Phải đó là một vở kịch mới không?’

‘Đó là một phim truyện cho ông Gold mà tôi đã nói với anh.’

‘À! Ra thế.’ Bộ mặt to bè của anh ta sa sầm lại.

Tôi tiếp tục ăn. Tôi không sẵn lòng nghe những lời bắt bẻ mà anh ta vẫn không quên thực hiện mỗi khi tôi để lộ sơ hở. Sau một thoáng do dự, anh ta rút lui. Hiển nhiên là phim truyện của tôi không gây niềm tin

đối với anh ta. Tôi lại càng nóng mũi hơn nữa khi chính bản thân tôi cũng không tin tưởng mình bao nhiêu. Suốt buổi sáng, tôi cố cầm cúi mô tả về Eva. Đường như đối với tôi quá sớm để hiểu biết đầy đủ về nàng nhằm thực hiện một bức chân dung cặn kẽ, nhưng nó không phải điều tôi nản chí. Tôi xếp những ghi chú vào một hồ sơ ghi chữ EVA, điều này ít ra cũng là một bước mở đầu. Nhưng tôi tin chắc rằng chẳng mấy chốc sẽ có một cơ sở vững chắc hơn.

Tôi vẫn nghĩ đến Merle và gọi điện thoại cho cô ta. Cô thư ký bảo với tôi rằng cô ta vắng mặt suốt những ngày nghỉ cuối tuần. Khi tôi đề nghị gặp gỡ vào ngày thứ hai, cô thư ký lại trả lời rằng cô ta bận cả tuần. ‘Được, tôi sẽ gọi lại sau.’

Vào sáu giờ, đúng lúc tôi chuẩn bị đi đón Eva, Carol gọi điện lại, ‘Chà, Clive, tôi chỉ sợ vuột mất anh!’ nàng nói với giọng hưng phấn.

‘Chỉ thiếu hai phút nữa thôi,’ tôi nói mà tự hỏi có chuyện gì xảy ra.

‘Tôi phải gặp anh mới được, Clive à.’

‘Không thể,’ mắt tôi chăm chú nhìn đồng hồ treo tường.

‘Nhưng này, Clive! Tôi đã đề cập với *Cơn mưa ngập ngừng* với Jerry Highams,’ nàng nói một hơi, ‘và ông ấy bảo rằng Bernstien đúng là đang đi tìm một đề tài. Cả hai sẽ đến nhà tôi tối nay và nếu đến được, anh có thể chuyển trò và quan hệ với Bernstien. Jerry bảo rằng nó hoàn toàn là điều ông kia đang cần và tôi đã hứa với ông ta là anh sẽ có mặt ở đây.’

Tôi tự hỏi liệu Carol có đoán ra những ý định của tôi và liệu nàng có cô ngán cản tôi đến gặp Eva hay không. Nếu *Cơn mưa ngập ngừng* khiến Bernstien thật sự quan tâm thì bỏ qua một cơ hội tương tự như vậy thật là ngu ngốc. Bernstien có tầm quan trọng liền sau Highams và ông ta chuyên môn về những phim tương đối táo bạo.

‘Nghe này, Carol, tối nay tôi thật sự không rảnh.’ Tôi cố giữ giọng biết điều khi nói. ‘Bernstien không thể gặp lại tôi vào thứ hai sao?’

Nàng trả lời rằng tuyệt đối phải có một quyết định trước ngày thứ hai bởi vì Gold đang sốt ruột và vì Bernstien đang do dự giữa hai phương án, nhưng nếu cả bọn cùng ra tay thì sẽ khiến ông ta cuối cùng sẽ phải chọn *Cơn mưa ngập ngừng* thôi.

‘Đúng là đề tài ông ta đang cần,’ Carol nhấn mạnh. ‘Ông ta lắng nghe ý kiến của Terry, và nếu anh có mặt ở đó để trình bày đề cương, tôi tin chắc rằng ông ta sẽ tiến hành. Hãy hợp lý đi, Clive ạ, nó cực kỳ quan trọng đối với anh đấy.’

Nhưng Eva cũng không kém quan trọng chút nào, vì nếu tôi thất hứa với nàng vào giờ chót, có thể không bao giờ tôi còn cơ hội để được đi cùng nàng.

‘Không thể được,’ tôi nói mà không buồn che giấu sự sốt ruột của mình. ‘Tôi đã nói với cô là tôi phải vắng mặt.’

Một sự im lặng kéo dài. Tôi nghe Carol thở dồn dập, điều đó chứng tỏ nàng cũng mất kiên nhẫn.

‘Vậy là anh có chuyện quan trọng đến thế sao?’ nàng xẵng giọng hỏi. ‘Vậy là anh không muốn hoạt động trong lĩnh vực điện ảnh nữa hả?’

‘Nhưng tôi đang làm thế thôi, người đẹp ạ,’ tôi nói. ‘Tôi chẳng có một hợp đồng với Gold là gì?’

‘Chắc vậy không? Chỉ có trời và Gold mới biết được.’

‘Tôi van anh, Clive ạ.’ Giọng của nàng đột nhiên đanh lại. ‘Họ sẽ nghĩ gì khi không gặp anh tối nay?’

‘Đó không phải là việc của tôi,’ tôi bắt bẻ. ‘Tôi đâu phải không có lý do. Cô đã hiểu là tôi không rảnh mà.’

‘Vâng, tôi hiểu, nhưng tôi nghĩ công việc của anh phải ở trên hết thảy. Được rồi, hãy vui thú nhiều vào, Clive ạ.’

Và nàng gác máy.

Vậy là có hai phụ nữ tôi đã ăn nói tệ hại với họ. Tôi hung hăng đặt ống nghe trở lại, rót ba phần tư whisky vào một cái ly và nốc cạn một hơi. Rồi tôi chọn mũ và linh ra xe.

Lúc tôi ra tới đường Laurel Canyon, whisky bắt đầu phát huy tác dụng. Tôi trong trạng thái sung mãn. Tôi dừng xe trước nhà Eva, nhấn một hồi kèn, đốt một điếu thuốc và chờ đợi. Tôi chờ đúng một phút mười lăm giây: đồng hồ bấm giờ chỉ sáu giờ ba mươi. Và Eva bước ra. Nàng mặc một bộ váy áo màu xanh nước biển với chiếc sơ mi ngắn tay bằng lụa trắng, không mang mũ và dưới tay đeo một túi xách với những chữ bằng bạch kim. Bạn có thể cho rằng như thế không có gì lạ thường cả, nhưng nếu bạn nhìn thấy lỗi cắt may của bộ váy đó, hẳn bạn sẽ nhìn bằng cặp mắt tròn xoe như tôi: nó thanh nhã quá và hoàn toàn thích hợp với người nàng đến mức từ lâu rồi, tôi chưa được thấy một phụ nữ lịch sự như vậy.

Rồi tôi nhìn đôi chân nàng. Ở Hollywood, những đôi chân đẹp cũng nhiều như những hạt cát trên bãi biển, còn các cặp đùi xấu xí thì hiếm hoi như màu hoe bạch kim trong tự nhiên. Nhưng đôi chân của Eva có cái gì đó đặc biệt: chúng không chỉ thanh mảnh và xinh đẹp, chúng còn có cá tính riêng.

Tôi nghiệm thấy hơi choáng váng vì ngạc nhiên một cách dễ chịu là mình được đi cùng một phụ nữ hết sức thanh lịch, hết sức trao chuốt, với một dáng dấp hoàn toàn hảo. Và không xấu xí vì vậy, nàng còn cần

thận trọng điểm, chính xác là hơi hơi... không quá lắm... khiến nàng có một vẻ tươi tắn.

‘Chào,’ tôi nói. ‘Cô lúc nào cũng đúng giờ hả?’

Nàng rút lại bàn tay tôi vừa nắm, ‘Tôi giỏi như vậy sao?’

Tôi mở cánh cửa xe nhưng nàng tỏ ra chưa sẵn sàng leo lên. Nàng vẫn đứng đó nhìn tôi, đôi lông mày cau lại và cắn môi bằng hai hàng răng tuyệt hảo.

‘Cô thật là tuyệt vời,’ tôi mỉm cười bảo. ‘Cả thầy đều thanh lịch nhất hạng. Bộ váy áo của cô là cả một kỳ công đấy.’

‘Thôi đừng giễu cợt,’ nàng nói với vẻ thiếu niềm nở cố hữu, nhưng đôi lông mày đã giãn ra. ‘Phình phờ hoài.’

‘Thề danh dự đấy. Cô còn chần chờ gì mà chưa lên? Nếu tôi biết cô tuyệt diệu như thế này thì tôi đã đến từ hôm qua rồi đấy.’

Nàng lên ngồi bên cạnh tôi. Chiếc váy bó sát đến nỗi để hở rộng đầu gối khi nàng ngồi. Tôi không vội vàng gì khép cửa xe lại.

‘Có ai nói với cô là cô có đôi mắt tuyệt đẹp chưa?’ Tôi cười nhẹ hỏi.

‘Này, hãy đứng đắn đấy nhé, Clive,’ nàng nói với một tiếng cười khê nén lại, và vội vàng kéo váy xuống.

‘Điều này không dễ đâu,’ tôi nói và trườn người sau vô lăng.

‘Anh thật sự thấy tôi coi được à?’ nàng mở xắc tay và nhìn hồi lâu vào một chiếc gương nhỏ có khung tráng men.

‘Tôi khẳng định với cô như vậy,’ tôi đưa cho nàng một điều thuốc, nói. ‘Cô có thể đi với bất kỳ ai và đến bất cứ chỗ nào.’

Nàng nhìn tôi với vẻ chế giễu, ‘Tôi cuộc rằng anh chờ đợi tôi mang dáng dấp của một gái bán hoa,’ nàng nói, hiển nhiên có vẻ thỏa mãn vì đã mang đến ngạc nhiên cho tôi.

‘Tôi thú thật là có đấy,’ tôi cười và châm lửa cho nàng.

‘Nếu tôi bảo với anh,’ nàng thờ khỏi ra hai cánh mũi, nói, ‘rằng tôi cảm thấy căng thẳng kinh khủng thì sao?’

‘Sao thế? Với tôi, cô không phải lo ngại gì cả.’

‘Có thể, nhưng như vậy đó. Anh dẫn tôi đi đâu?’

‘Đi ăn ở Manhattan Grill rồi sau đó đi xem diễn vở *Chị Hélène của tôi*. Cô thấy được không?’

‘Ừm...’ nàng nói và gầy gầy tàn thuốc. ‘Tôi muốn anh chọn một bàn ở trong sâu.’

‘Tại sao lại ở trong sâu?’ tôi ngạc nhiên hỏi.

‘Tôi thích nhìn người ta đi vào,’ nàng trả lời mà không nhìn tôi. ‘Anh phải biết, Clive ạ, tôi buộc phải hết sức thật trọng, chồng tôi có bạn bè hầu như ở khắp chốn.’

Tôi bắt đầu hiểu ra. ‘Vậy là vì thế mà cô không muốn ghé lại Brown Derby hay bất cứ hộp đêm thanh lịch nào khác? Chồng cô phản đối khi chúng ta đi chung chứ gì?’

‘Sẽ ổn thôi nếu tôi giải thích với anh ấy,’ nàng nói, ‘nhưng tôi không muốn anh ta biết trước điều đó qua một người nào khác.’

‘Cô nghĩ rằng anh ta vẫn bình chân như vại khi biết được sao?’

Nàng chỉ đáp lại bằng một cái lắc đầu.

‘Này,’ tôi tiếp tục, ‘nếu tôi ở địa vị của anh ta, tôi không chịu để yên đâu.’

‘Anh ấy tin tưởng ở tôi,’ nàng đáp.

‘Tôi hiểu,’ tôi nói mà nghĩ thầm nếu tôi là chồng của Eva, tôi sẽ nghi ngờ từng lời nói một của nàng là cái chắc. ‘Thế cô làm thế nào để anh ta chấp nhận được tôi? Cô thậm chí không biết tôi là ai nữa kia.’

‘Tôi chờ đợi anh nói với tôi điều đó,’ nàng nói và nhìn tôi bằng khóe mắt.

Tôi suy nghĩ một giây. ‘Phải chăng những bạn trai khác của cô đều cho cô biết họ là ai?’

‘Tôi không bao giờ ra ngoài với đàn ông. Tôi đã nói với anh là tôi bắt buộc phải hết sức thật trọng.’

‘Tất nhiên, khi người ta có chuyện lôi thôi với một anh chồng đa nghi...Nhưng rồi lại, anh ta ở đâu, làm gì?’

Nàng một thoáng do dự. ‘Anh ấy là kỹ sư,’ nàng bảo. ‘Tôi rất hiếm khi gặp anh ấy. Hiện tại, anh đang ở Brésil.’

Mọi chuyện này gần như tôi không lấy làm thích thú. ‘Vậy giả như anh ta bỗng nổi hứng đáp phi cơ trở về trong đêm nay thì sao?’ Tôi giễu cợt nói, nhưng vẫn tự nhủ là nếu ở vào trường hợp như vậy, tôi hẳn sẽ gặp phải một cảnh ngộ dở khóc dở cười ra trò.

‘Ồ! Không đâu, anh ấy không làm thế,’ nàng nói như đinh đóng cột. ‘Đừng lo ngại, anh ấy bao giờ cũng báo trước.’

Tuy nhiên tôi chỉ yên tâm một nửa, ‘Biết đâu đấy,’ tôi nói. ‘Có thể anh ta muốn gây một sự ngạc nhiên cho cô. Đây chẳng phải là một trò chơi nguy hiểm sao?’

‘Sao vậy? Anh nghĩ là tôi ở đây ư? Không đâu, đây chỉ là địa chỉ nghề nghiệp của tôi. Đã có lúc tôi

nghĩ đến việc dẫn anh về nhà tôi tối nay đây, nhưng tôi đã thay đổi ý kiến.’

‘Như vậy là cô có đến hai chỗ ở à? Chỗ kia ở đâu?’

‘Ở Los Angeles,’ nàng đáp. Nhưng tôi chắc chắn rằng nàng đã nói dối.

‘Để người ta không biết còn có đường Laurel Canyon chẳng?’

‘Tất nhiên rồi.’

‘Giờ thì tôi hiểu tại sao cô phải cẩn thận đến thế.’

‘Anh ấy sẽ giết tôi nếu tôi biết ra sự thật,’ nàng rụt cổ lại nói. Rồi đột nhiên nàng phá lên cười.

‘Cô thật lắm chuyện đùa,’ tôi nói và tỳ lên bộ khởi động.

‘Mặc!’ Nàng nhún vai, ‘Sớm muộn gì cũng có ngày anh ấy biết được. Tôi luôn nghĩ về việc ấy và đó là thực tế. Đến ngày đó, tôi sẽ nhờ đến anh bảo vệ.’

‘Ấy, này,’ tôi nói mà hoàn toàn hiểu rằng nàng chỉ bỡn cợt, ‘trước khi cam kết, tôi cần phải biết rõ mình sẽ nói chuyện với loại người nào.’

‘Anh ấy rất to con và khỏe như vâm... một loại gay góc,’ nàng trườn người và tựa đầu vào băng ghế nói.

‘Cô nói thế để khùng bố tôi đấy à,’ tôi cười khẩy bảo, ‘Vậy cô cũng có thể kể cho tôi nghe chuyện anh ta đánh đập cô chứ?’

Nàng nở một nụ cười mơ màng. ‘Với anh ta, chuyện đó cũng đã có.’

Tôi nhìn nàng vẻ kinh ngạc. ‘Tôi không tin rằng cô là loại phụ nữ chịu đựng nổi chuyện đó.’

‘Với anh ấy, tôi chấp nhận tất cả, ngoại trừ việc anh ta lừa gạt tôi.’

Nàng lộ rõ vẻ thành thật và tôi cảm thấy quặn thắt vì ghen tuông. Tôi đâu chờ đợi có một anh chồng làm tình địch của mình.

‘Cô làm đám cưới từ lúc nào?’

‘Ồ! Lâu rồi,’ nàng quay đầu về phía tôi nói. ‘Và đã có lắm chuyện như vậy.’

‘Được rồi. Cô biết cái gì là tuyệt nhất không?’ Tôi nói thêm để đổi đề tài.

‘Cái gì thế?’

‘Một whisky-soda ngon lành. Cô không có ý kiến gì chứ?’

‘Tôi thích lắm, nhưng tôi không uống nhiều đâu. Tôi không chịu đựng nổi: chỉ ba lượt whisky thôi là tôi ngã đánh ỵch ngay,’ nàng nói và khẽ cười.

‘Tôi không tin chút nào cả.’

‘Tùy anh, nhưng đó là sự thật.’

‘Vậy thì nào, chúng ta hãy đi say sưa một mẻ,’ tôi nói và quay về đường Vine Street rồi đậu xe trước một quán rượu nhỏ sát bên Brown Derby.

Nàng quan sát mặt tiền với vẻ do dự. ‘Ở đây được không? Tôi chưa đến đây bao giờ cả.’

‘Yên tâm đi,’ tôi nói và nàng xuống xe. ‘Đây là chỗ tôi ghé đến mỗi khi muốn nhìn những cô gái xinh đẹp.’ Đôi chân tuyệt vời, tôi nghĩ thầm khi ngắm nàng. ‘Và lại việc gì cô phải ngại?’ tôi nói tiếp. ‘Chúng ta có làm gì xấu xa đâu... ít ra là cho đến lúc này.’

Nàng theo tôi vào quán bây giờ đã lừng lừng khách. Gã bồi bàn gửi cho tôi một nụ cười.

‘Cô hãy ngồi xuống kia,’ tôi nói. ‘Tôi sẽ mang ly đến cho cô. Whisky nhé?’

Nàng gật đầu đồng ý và đến ngồi ở một bàn trong cùng. Tôi để ý thấy nhiều gã đàn ông mê mải nhìn nàng. Một người trong họ quay lại để nhìn nàng ngồi xuống.

‘Hai whisky đấy,’ tôi nói với gã phục vụ. Rồi khi gã đang lo việc, tôi nói thêm, ‘Và hai gừngembre không pha.’

Trong lúc gã cúi xuống tủ cá, tôi quay lưng lại Eva và trút cạn phần của mình vào ly nàng. Nếu cô nàng lần quay vì ba lượt whisky, tôi tự nhủ, mình sẽ thấy cô nàng ra sao với bốn lượt. Đoạn tôi rót nửa gừngembre vào mỗi ly.

‘Nào,’ tôi quay lại Eva bảo, ‘Hãy uống cho một ly cuối tuần thú vị.’

Rượu gừngembre không whisky của tôi có một vị thật khiếp đảm.

Eva nhìn ly của mình. ‘Cái này là gì thế?’ nàng bảo.

‘Thì whisky với nhiều gừngembre. Cô thấy thích chứ?’

‘Dường như có nhiều whisky.’

‘Không đâu, đó là màu của gừngembre đấy. Ở đây người ta hong nắng nó.’

Nàng uống một nửa ly, nhăn mặt và đặt xuống bàn trở lại. ‘Phải có hơn một phần whisky trong đó,’ nàng nói.

‘Không phải lỗi của tôi nếu gã phục vụ run tay. Nào, còn một ly nữa và chúng ta đi.’

‘Anh muốn tôi say khướt chứ gì,’ nàng nói với vẻ ngờ vực.

‘Nghĩ xem nào,’ tôi cười nói. ‘Nếu vậy có lợi cho tôi ở chỗ nào?’

Nàng nhún vai và uống cạn ly mà không kèo nài gì nữa, trong lúc tôi đến quầy để thực hiện lại thủ thuật của mình. Tôi muốn mình giữ được tỉnh táo, ít ra là trong lúc này.

Tôi quan sát Eva lúc cùng nàng ra khỏi quán: bề ngoài thì rượu whisky có vẻ như không gây một tác dụng nào cả đối với nàng. Nàng đã nốc tám lượt và vẫn vững chãi như bàn thạch! Thật đầu tẻ đối với một phụ nữ mà chỉ ba ly là đủ để ngã lộn quay!

‘Cô thấy thế nào?’ tôi hỏi lúc đến Manhattan Grill.

‘Tốt thôi. Chi vậy?’ nàng trả lời khi bước xuống xe.

‘Không chi cả, để biết thôi,’ tôi nói và theo nàng bước vào nhà hàng.

Rất đông người ở lối đi vào. Eva đứng sững lại và bắt đầu nhìn mặt các thực khách, lông mày cau lại.

Tôi nắm lấy khuỷu tay nàng và nhẹ nhàng dẫn nàng băng qua các dãy bàn. ‘Đừng căng thẳng như vậy,’ tôi bảo. ‘Cô thấy rõ mọi thứ đều ổn cả.’

‘Không, ở đây đông người quá.’

Chúng tôi băng qua phòng và khi đã ngồi vào chiếc ghế dài kê sát tường, nàng có vẻ yên tâm trở lại phần nào.

‘Xin lỗi, nhưng tôi lúc nào cũng thế,’ nàng nói mà không ngừng theo dõi gian phòng. ‘Tôi cần phải hết sức thận trọng...’

‘Sao lại thế? Vì cô đến đây với tôi à? Cô đã bảo là những người khách của cô không bao giờ đi cùng với cô kia mà?’

‘Có chứ, một vài lần,’ nàng nói không suy nghĩ. ‘Anh không nghĩ vậy mà tối nào tôi cũng thui thui một mình chứ.’

Đây là lời nói dối thứ hai. Nàng bắt đầu bằng việc nói rằng mình ngã lộn với ba ly whisky trong khi tám ly với nàng không thấm tháp gì ráo. Rồi kể đó, nàng khẳng định với tôi là không bao giờ nàng đi cùng với một ai khác, rồi bây giờ thì thế này đây...

‘Hãy uống ly chót rồi ta rút lui,’ tôi đề nghị. ‘Một Cognac nhé?’

‘Để làm gì?’

‘Để xem cô có chịu nổi không.’

‘Đồng ý.’

Ngoại trừ đôi mắt rất long lanh, còn ngoài ra nàng có vẻ trong trạng thái hoàn hảo. Tôi yêu cầu một Cognac dúp.

‘Còn anh thì sao, không uống gì à?’

‘Phải, tôi lái xe mà.’

Nàng uống ly rượu không chao đảo. Chúng tôi lên xe và tôi lái chậm chậm cho đến đường Laurel Canyon.

‘Anh có thể để xe trong garage, ở đó còn chỗ,’ Eva bảo.

Tôi hơi khó khăn trong việc đậu chiếc Chrysler kèn càng của mình bên cạnh một chiếc xe Roadster nhỏ đã nằm sẵn trong nhà xe.

Eva mở cửa và chờ tôi ở lối ra vào. Tôi theo nàng lên cầu thang, tay cầm túi xách.

Chúng tôi đi vào phòng nàng và bật đèn.

‘Nào, thế là chúng ta đã ở đây,’ nàng nói với một vẻ ít nhiều bối rối. Nàng vẫn đứng, đầu quay hẳn đi không nhìn đến tôi, cánh tay mặt áp lên ngực với một cung cách có phần như phòng thủ, khuỷu tay đặt lên lòng bàn tay trái.

Tôi đặt túi xách xuống giường và nắm lấy bắp tay của Eva ấn xuống nhẹ nhẹ. Cánh tay nàng đẹp tuy có hơi mảnh khảnh, những ngón tay tôi mân mê suốt cánh tay nàng.

Như thế một lúc, tôi bèn kéo nàng về phía mình. Trong khoảng mười giây nàng cố gỡ ra rồi sau đó buông lỏng dần đôi tay và đặt chúng lên vai tôi.

X

Tôi thức dậy vì nóng bức quá và tôi ngạt thở. Qua hai cánh cửa sổ đối diện, ánh sáng xám xám của một ngày mới rạng chiếu vào gian phòng một lần sáng dịu nhẹ. Trong một thoáng tôi tự hỏi mình đang ở đâu, rồi tôi nhận ra những con thú nhỏ nhỏ bằng thủy tinh trên chiếc tủ ngăn và tức thì tôi quay sang nhìn Eva đang say ngủ bên cạnh mình.

Nàng nằm ngủ trong tư thế của con chó săn, một cánh tay duỗi ra phía trên đầu. Khi đôi mắt khép lại, khuôn mặt nàng lấy lại vẻ trẻ trung. Chống khuỷu tay trên gối, tôi ngắm nghía nàng, nét mặt gần như trẻ con nàng, khiến tôi kinh ngạc. Giấc ngủ làm dịu đi những đường nét của nó và giảm bớt phần nhô lên của chiếc cằm bướng bỉnh. Hơn bao giờ hết nàng giống hệt như một đứa bé con tình nghịch, nhưng tôi hiểu rằng nó sẽ biến ngay khi nàng mở mắt ra. Chính những con mắt đã phản bội nàng, chúng như những cánh cửa sổ mà qua đó sự phản kháng và những thâm kín thâm u của cuộc đời nàng tự bộc lộ.

Ngay trong giấc ngủ, nàng cũng không thư giãn: nàng cựa quậy, nàng có những cú giật nảy người, nàng mấp máy đôi môi như đang trò chuyện với chính mình. Những ngón tay nàng thường xuyên mở ra khép lại cùng với tiếng rên rĩ. Nàng có giấc ngủ của người chỉ sống bằng những sợi dây thần kinh, những dây thần kinh đau đớn và mãi mãi căng thẳng. Tôi vỗ nhẹ vào cánh tay nàng. Với một tiếng thở ra, nàng giang hai cánh tay ôm choàng lấy tôi xiết chặt.

‘Anh yêu, đừng đi nhé!’ nàng thầm thì.

Dĩ nhiên nàng ngủ và dĩ nhiên không phải với tôi nàng nói điều đó. Nàng mơ đến ai? Đến chồng nàng hay đến một người tình? Nhưng tôi muốn là với tôi và tôi xiết nàng thật chặt vào người, đầu nàng kê trên vai tôi. Đột nhiên, nàng giật bắn như một chiếc lò xo bung ra. Nàng tỉnh dậy và bất thần xê ra khỏi tôi. Đoạn nàng nhấp nháy cặp mắt nhìn tôi, ngáp dài rồi rơi xuống gối trở lại. ‘Chào!’ nàng nói, ‘mấy giờ rồi?’

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay. ‘Năm giờ ba mươi lăm.’

‘Úi chà! sao anh không ngủ?’

Tôi nhớ ra là mình quá nóng bức. ‘Chúng ta có tới mấy cái mền vậy?’ tôi nói và đếm chúng. Có cả thấy năm chiếc cộng thêm tấm chăn lông. Tôi phải say mềm mới không nhận ra được điều đó hồi đầu hôm!

‘Em cần hết thấy hả?’

‘Tất nhiên,’ nàng vừa ngáp vừa bảo, ‘Không có chúng em bị lạnh khi ngủ.’

‘Giờn hoài!’ Tôi nói và ném tung mấy tấm chăn.

‘Clive!’ nàng nói và chồm dậy trên giường. ‘Tôi không thích... tôi cấm anh!’

‘Hãy bình tĩnh nào, em sẽ thấy.’

Tôi xếp mấy chiếc mền lại để chỉ còn hai chiếc bên cạnh tôi, và những chiếc còn lại phủ lên người nàng ‘Như thế đấy, được không?’

‘Ừm,’ nàng nói và thụt sâu vào trong giường với tiếng thở ra thỏa mãn. ‘Đầu tôi như lửa đốt. Chẳng lẽ tối qua tôi đã say bí tỉ?’

‘Em phải vậy mới được à?’

‘Vâng, em cần phải như vậy,’ nàng vờn vai thoải mái. ‘Lạy Chúa em mệt làm sao! Ngủ lại đi, Clive.’

Miệng tôi khô khốc. Giá bây giờ tôi có thể bấm chuông gọi Russell mang đến một tách cà phê nhỉ... Nhưng rõ ràng ở đây không có ai cả.

Eva nhướng mắt, ‘Anh uống cà phê chứ?’

‘Ý kiến được đấy,’ tôi tươi tỉnh lại, nói.

‘Vậy thì anh chỉ phải hâm nóng lại thôi, Marty đã chuẩn bị sẵn rồi,’ nàng nói và cuộn mình trong đông chăn.

Đã lâu rồi tôi không tự pha cà phê cho mình, nhưng tôi thèm đến nỗi phải chồm dậy và đi qua phòng bên để đến một gian bếp nhỏ. Tôi đặt cà phê lên bếp lửa và châm một điều thuốc.

‘Nhà tắm ở đâu?’ tôi kêu lên.

‘Ở gác trên, phía tay mặt.’

Tôi leo lên một cầu thang dốc đứng: ở đầu cầu thang có ba cánh cửa. Tôi thận trọng mở từng cánh cửa một. Chỉ trừ phòng tắm, hai gian còn lại đều trống rỗng và đầy bụi bám. Chắc hẳn không ai bước vào mấy

chỗ đó cả. Tôi vốc nước lên mặt, chải lại tóc và trở xuống để tìm nước đang sôi. Cà phê đã sẵn sàng, tôi đặt nó lên một chiếc khay đã có đủ cả mấy chiếc tách, đường và kem, đoạn tôi trở về phòng.

Eva đã ngồi dậy trên giường, môi ngậm một miếng thuốc. Nàng nhìn tôi về ngái ngủ và gãi gãi đầu.

‘Đầu cổ em không chịu được,’ nàng bảo.

‘Hơi sút sổ một tí, nhưng nó không làm em xấu đâu.’

‘Anh chỉ tổ láo toét!’

‘Rồi em sẽ thấy những ngày này là dịp em tự trị liệu chứng mặc cảm tự ty của mình đấy,’ tôi nói và châm cà phê vào tách. ‘Nếu cà phê không ngon thì không phải là lỗi của anh đâu đấy,’ tôi nói thêm và ngồi xuống giường.

‘Uống xong em muốn được ngủ. Vậy thì đừng giờ giọng ba hoa làm chi.’

‘Đồng ý.’

Cà phê đã uống được và miếng thuốc đã giảm đi cái mùi của giấy vắn.

Nàng bắt đầu ngắm nghía các vì sao bên vuông cửa sổ, rồi đột nhiên, ‘Này, anh không đang chơi trò yêu đương qua đường đấy chứ, em tin được không?’

Tôi suýt làm rơi chiếc tách, ‘Ma xui quỷ khiến gì mà em hỏi anh như vậy?’

Nàng nhìn tôi, bủn rủn rồi quay mặt đi.

‘Chung quy thì anh chỉ mất công thôi,’ nàng nói bằng một giọng gay gắt, lạnh lùng và cả quyết.

‘Tốt hơn là em nên thú nhận mình ray rứt khó chịu. Và em tìm kiếm một ai đó mà những sợi dây thân kinh của em chịu đựng được. Hãy uống cạn cà phê và đi ngủ đi, đó là điều hay nhất.’

Mắt nàng trở nên tối sẫm, ‘Rồi anh sẽ không thể bảo là em không báo trước. Chỉ có một người đàn ông duy nhất trong đời em, đó là Jack.’

‘Thế thì tuyệt,’ tôi nói với giọng ung dung và uống cạn tách. ‘Em tha thiết đến thế à?’

‘Tất cả là vì em,’ nàng nói với một cử chỉ nóng nảy. ‘Hãy biết cho rõ rằng anh không có bất kỳ một cơ hội nào đâu.’

Tôi kiềm chế cơn giận của mình một cách khó khăn, nhưng tôi hiểu là trong trạng thái tâm lý này - nó khác xa với ngày hôm qua, - chúng tôi chỉ đôi co vô bổ thôi.

‘Được rồi, được rồi,’ tôi nói và cởi bỏ chiếc áo ngủ rồi chui vào giường trở lại. ‘Anh sẽ nhớ rằng Jack là tất cả đối với em.’

‘Anh biết điều đấy,’ nàng xẵng giọng nói. Sau đó, nàng quay lưng lại tôi và lại hờn giận.

Tôi điên tiết lên. Như vậy là nàng nhìn thấu suốt trò chơi của tôi, nàng đã đoán ra tôi chết mê chết mệt vì nàng! Chối bỏ cũng không ích gì, tôi đã thấy nàng bí hiểm, khêu gợi và tôi muốn nàng là của riêng mình. Tôi biết rõ đó thật là điên rồ nhưng làm sao đây? Lẽ ra điều này không xảy đến khi nàng cư xử một cách lạnh nhạt. Nhưng nàng càng tỏ ra hờ hững thì tôi lại càng ham muốn nàng. Nó còn hơn là một sự thèm khát nhục dục đơn thuần. Điều tôi mong mỏi là đập đổ mọi rào cản nàng dựng lên giữa chúng tôi và cưỡng ép nàng phải yêu tôi.

Nghĩ đến chồng nàng, lòng tôi dậy lên một nỗi ghen tuông rồ dại. Nàng đã lập đi lập lại đến phát ngấy lên rằng anh ta là tất cả của nàng! Vậy mà nàng vẫn nhận đồng tiền của tôi và đang nằm kia, bên cạnh mi nữa chứ! Nàng bảo tôi, ‘Anh mất công toi’, như thế nàng nói chuyện với một gã ăn mày. Ai lại có thể tiện và hèn hạ hơn nữa?

Tôi quay sang và nhìn chiếc đầu nhỏ nhắn tóc nâu đặt trên gối. Tôi những muốn ôm nàng vào vòng tay. Nhưng ngay cả trong giấc ngủ - vì nàng đã say ngủ trở lại - nàng vẫn lạnh lùng và thù nghịch. Tôi lắng nghe nhịp thở không đều và ghi nhận từng cơn rung mình của nàng. Đột nhiên cơn giận của tôi tan biến và thay vào đó là một niềm thương hại vô bờ, và trong khi tôi mơ màng về tất cả những gì tôi muốn thực hiện cho nàng nếu ít ra được nàng cho phép, tôi chìm vào giấc ngủ...

Lúc tôi thức giấc, ánh nắng đã lọt qua những tấm rèm cửa tràn vào. Eva trong tay tôi, đầu nàng gác lên vai và môi nàng kề bên cổ tôi. Nàng ngủ yên lành, bình thản, thư giãn. Tôi giữ nàng tựa sát vào tôi, lòng tràn đầy hạnh phúc. Nàng mảnh khảnh quá, nhẹ nhàng và ấm áp làm sao. Tuyệt biết mấy khi cảm nhận hơi thở nàng trên cổ và mùi tóc của nàng! Nàng cứ ngủ như vậy trong gần một tiếng đồng hồ, đoạn nàng cựa mình, mở mắt ra và nhìn tôi.

‘Chào,’ nàng mỉm cười nói.

Tôi mơn trớn nhẹ nhàng khuôn mặt nàng bằng mấy đầu ngón tay. ‘Tóc em thơm quá,’ tôi nói. ‘Em ngủ ngon không?’

‘Ừ... ừ... m,’ Nàng ngáp dài và đặt đầu vào vai tôi trở lại. ‘Anh thế nào?’

‘Ngon. Đầu em còn nhức không?’

‘Đỡ rồi. Anh có đói không? Để em đi tìm cái gì ăn nhé?’

‘Thôi. Anh đi cho.’

‘Yên đi nào,’ nàng nói và nhảy xuống giường. Trong chiếc sơ mi ngủ, nàng có vẻ trẻ con. Nàng trông vào chiếc áo ngủ, nhìn ngắm trong gương, nhăn mặt lần chót và biến đi.

Tôi leo lên phòng tắm và chăm chú cạo râu. Lúc tôi quay lại nạng đã lên giường nằm. Trên chiếc bàn ngủ đã có sẵn một khay với cà phê và mấy lát bánh mì phết bơ.

‘Anh không muốn em chiên nấu chút gì cho anh sao?’ nạng hỏi khi tôi chui vào giường trở lại.

‘Không, cảm ơn. Thế ra em biết làm bếp à?’ tôi hỏi và cầm lấy tay nạng.

‘Tất nhiên. Anh cho là em không biết làm gì cả sao?’

Lòng bàn tay nạng vừa khô vừa cứng, và tôi dễ dàng nắm gọn nắm tay nạng giữa hai ngón cái và ngón trỏ. Tôi xem xét ba đường chỉ tay nổi rõ trong bàn tay nạng.

‘Tính em trước hết rất độc lập,’ tôi bảo, ‘Đó là cái sâu kín trong bản chất của em đấy.’

‘Quả vậy. Còn gì nữa?’

‘Em lại thất thường, hăng máu.’

‘Vâng, em có một bản tính dễ sợ, em điên lên được khi nổi giận.’

‘Vậy cái gì khiến em nổi giận?’

‘Hàng khối chuyện,’ nạng nói và đặt chiếc đĩa lên ngực tôi.

‘Jack chẳng hạn?’

‘Nhất là anh ấy đấy.’ nạng uống cà phê và mơ màng nhìn về phía cửa sổ.

‘Tại sao?’

‘Ồ! Nạng mím môi bảo, anh ấy ghen em và em ghen vì anh ấy.’ Nạng phá lên cười. ‘Rồi thì gấu ó nhau. Lần sau cùng bọn em đi cùng nhau, có một phụ nữ nhìn anh ấy không thôi, một cô nhỏ nhắn tóc hoe vô vị, nhưng cũng khá đẹp. Em bảo với anh ấy rằng nếu thích, anh cứ việc đi với cô ả. Anh ấy trả lời rằng em là một đứa ngốc, nhưng vẫn tiếp tục nhìn cô ta. Điều đó khiến em hóa rồ. Anh biết em làm gì không?’

‘Kể đi.’

‘Em tóm lấy khăn trải bàn và quăng tất cả xuống đất,’ nạng đặt tách xuống và bắt đầu một tràng cười giòn tan. ‘Chà, Clive ạ, em muốn anh nhìn thấy cảnh đó, lộn xộn, ầm ĩ và cái đầu của Jack nữa! Thế rồi em bỏ đi để anh ta ở lại đó, và em trở về lòng cuồng nộ đến nỗi em đập tan tách cái gì rơi vào trong tay mình ở phòng khách! Cừ khôi hết chỗ nói. Em vứt hết thấy những gì trên lò sưởi, đồng hồ treo tường và những con thú bằng thủy tinh của Jack. Này, đó là tất cả những gì còn lại,’ nạng chỉ vào chiếc tủ ngăn. ‘Em giữ ở đây vì anh ấy tưởng chúng đồ bể hết rồi. Và cũng còn được hai tấm hình... Rồi rớt lại, hết.’ Nạng châm một điếu thuốc và rít khói thật sâu. ‘Đương nhiên khi trở về anh ấy hung tợn lắm. Em giam mình trong phòng ngủ nhưng anh ta phá cửa. Em tưởng chừng như anh ấy sẽ giết mình nhưng anh chỉ cam chịu sắp xếp va li và bỏ đi mà không buồn nhìn nhồi đến em nữa.’

‘Thế từ đó em không gặp lại anh ta chứ gì?’

‘Chắc! Anh ấy hiểu em.’ nạng nói và gẩy tàn thuốc vào chiếc tách không. ‘Anh ấy biết rõ là em giận dai như đĩa. Em không tài nào chịu đựng nổi những gã đàn ông nhu nhược. Còn anh thì sao?’

‘Anh ư, anh thích một cuộc sống yên tĩnh.’

‘Mỗi khi Jack nổi cáu, anh ấy...’ nạng đưa hai tay lên trời và cười nắc nẻ.

Tôi nghiệm thấy nạng rất khoái trá khi nói về chồng mình. Thậm chí nạng có vẻ như hoan hỉ khi tìm được người nào chịu nghe mình nói về anh ta. Thỉnh thoảng đặt cho nạng một câu hỏi, tôi tái lập được một phần cuộc sống của nạng. Tôi biết tổng ra là nạng dối trá, nhưng vẫn có phần nào sự thật trong lời kể của nạng.

Nạng lấy chồng đã mười năm nay. Trước kia, nạng đã trải qua một được khá sóng gió. Nạng thành linh quen biết Jack, và thế là một cú sét ái tình. Gần như họ lấy nhau ngay sau đó. Vào thời điểm đó, nạng có chút đỉnh tiền bạc. Do đâu mà có được? Nạng không cho tôi biết gì cả, nhưng phải là một số tiền kha khá lớn. Jack là một kỹ sư hâm mộ và công việc buộc anh ta đi đủ loại xứ sở xa xôi mà vợ anh ta không thể theo cùng. Bốn năm đầu của cuộc hôn nhân kéo dài có vẻ lê thê và đơn điệu đối với một phụ nữ sôi nổi và dễ kích động như Eva. Nạng có sở thích xa xỉ mà người chồng thì kiếm ra tiền không bao nhiêu. Lúc đầu chuyện đó không quan trọng vì lẽ tính nạng độc lập và nạng không cần đến tiền của Jack. Nạng biết rằng mình không thiếu thốn gì cả và cuộc sống đó khiến nạng hài lòng. Nhưng Eva lại ham chơi, mà chồng nạng cũng thế. Nạng lao vào những cuộc đua ngựa và anh ta thì mê bài poker - toàn là chơi lớn - nhưng vì là người rất vững vàng, anh ta bao giờ cũng rút lui sau một vụ thắng lớn.

Trong khi anh ta ở Tây Phi - vào khoảng sáu năm trời - nạng đã làm quen với một băng ăn chơi phóng đãng, bắt đầu uống rượu và đánh cá ngựa với những món tiền lớn. Vận rủi đeo đẳng nạng không ngừng nghỉ, nạng luôn mang hy vọng gỡ lại. Nhưng rồi một buổi sáng kia, nạng nhận ra mình không còn một xu, hoàn toàn cháy túi. Nạng không nói gì cả với Jack vì biết rằng anh ta sẽ nổi hung lên. Tóm lại, vì lẽ nạng được hoan nghênh bên cạnh những gã đàn ông, nhu cầu tiền bạc đã đưa nạng đến chỗ như ngày nay. Chuyện đó kéo dài sáu năm nay mà Jack vẫn luôn ngỡ rằng nạng sống bằng lợi tức của mình.

‘Sẽ có ngày anh ấy biết tất cả và em tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra,’ nạng nhún vai với một vẻ cam chịu.

‘Sao em không thay đổi?’ tôi hỏi và đốt điếu thuốc thứ mười.

‘Bởi vì em cần tiền... và lại em sẽ làm gì khi ở một mình suốt ngày? Thế này mà em đã cảm thấy khá

cô đơn rồi đấy.’

‘Em không quen ai à?’

‘Không... em chỉ có Marty... Chị ta đêm nào cũng đi biệt đến bảy giờ sáng và em ở nhà một mình cho đến hôm sau.’

‘Không cả bạn bè?’

‘Vâng. Vả lại em không thích.’

‘Cả với anh?’

Eva xoa mình để nhìn tôi.

‘Em tự hỏi anh đang chơi trò gì,’ nàng nói. ‘Anh nghĩ đến chuyện gì? Nếu anh không phải lòng em, anh tìm kiếm cái gì kia chứ?’

‘Anh đã nói rồi, em làm anh thích thú, em hấp dẫn anh và anh chỉ yêu cầu được kết bạn với em.’

‘Với em thì không có bạn bè,’ nàng bảo.

‘Này,’ tôi nói và ném điều thuốc rồi kéo nàng lại gần. ‘Đừng có đa nghi quá thế. Bao giờ cũng có lúc ta cần đến một người bạn. Anh có thể dành cho em điều đó.’

Nàng để yên tôi kéo sát vào người. ‘Sao lại thế? Em không cần gì cả. Điều duy nhất em lo ngại là cảnh sát, nhưng em quen một thám phán có thể lực.’

Chung quy, nàng có lý: ngoài tiền bạc ra, tôi có thể làm gì được cho nàng?

‘Em có thể ngã bệnh...’ tôi tiếp tục nói, nhưng nàng nhạo báng, ‘Không bao giờ xảy ra chuyện đó và nếu có thì cũng chẳng ai chăm sóc đến em đâu. Khi một phụ nữ ngã bệnh, bọn đàn ông bỏ rơi ngay. Thế anh muốn bọn họ phải làm gì?’

‘Em khá là trăng tráo.’

‘Anh cũng sẽ vậy nếu anh sống giống em.’

Tôi kê mặt lên mái tóc của nàng, ‘Cho anh biết là anh có làm em ưa thích không, Eva?’

‘Ồ! Anh là một gã chúa tể,’ nàng nói với giọng hờ hững. ‘Anh muốn tìm gì, một lời khen ngợi chẳng?’

‘Không, tôi cười nói. Chúng ta đi ăn ở đâu đây?’

‘Đâu cũng được, em chả thiết.’

‘Em thích đi xinê tối nay không?’

‘Tùy anh.’

‘Nào, thế là ngã ngũ nhé.’ Tôi nhìn đồng hồ treo tường: đã quá Ngọ. ‘Anh phải uống chút gì, em nhé.’

‘Còn em thì cần phải đi tắm đây.’ Nàng rời tôi và xuống giường. ‘Anh làm giường đi, Clive, em thấy thoải mái.’

‘Được,’ tôi nói và nhìn nàng đang làm điệu bộ trước gương.

Lúc nàng ở trên kia, tôi nằm dài suy nghĩ. Nhìn chung tôi đã tạo niềm tin đủ để nàng nói về mình. Khi trải bày cuộc sống quá khứ với tôi, nàng đã cho tôi thấy con người nàng phức tạp và rối rắm biết bao. Không có gì ngạc nhiên về những cái trăng tráo của nàng: khó mà nắm bắt được nàng, nhất là đối với người chồng mà hiển nhiên nàng điên lên vì anh ta. Nếu nàng không yêu một ai cả, có thể tôi còn được vận may, nhưng mỗi liên hệ nhục cảm đã tồn tại giữa nàng và Jack thì không còn để lại được mấy cho tôi. Tôi tủi hổ nhận ra rằng mình không tiến thêm gì hơn hôm qua.

Tôi đứng dậy dọn giường, sau đó tôi qua phòng bên gọi điện thoại đến nhà hàng Barbecue giữ trước một bàn ở trong cùng. Eva đã trở xuống.

‘Em đã đổ đầy nước tắm cho anh,’ nàng kêu lên. ‘Em ăn mặc thế nào đây?’

‘Em có thể mặc một chiếc áo dài... nhưng anh rất thích bộ váy áo hôm qua.’

‘Váy áo hợp với em hơn áo dài,’ nàng nói khi nhìn tôi bước trên cầu thang. ‘Nó làm nổi em lên,’ nàng cười và nói thêm, hai bàn tay áp vào ngực.

‘Tùy ý em thích,’ tôi nói.

Với tôi, nửa ngày còn lại trôi qua nhanh quá. Niềm vui tưởng hoàn toàn hơn đã phát huy tác dụng: nàng kể cho tôi những mối quan hệ với đàn ông mà không bao giờ quên nhắc về Jack. Chúng tôi thỏa thuê vui thích nhưng tôi có cảm giác là mình không hề lấn thêm bước nào. Giữa chúng tôi luôn có một bức tường mà tôi cứ va vào. Không bao giờ nàng muốn cho tôi biết nàng kiếm được gì và khi tôi hỏi nàng có để dành tiền không, nàng trả lời, ‘Thứ hai nào em cũng đem gởi ngân hàng một nửa số tiền em kiếm được và không bao giờ em đụng tới nó.’ Nàng nói về việc đó quả quyết đến nỗi tôi không sao tin tưởng được. Tôi biết phụ nữ loại này cầu thả và hoang phí đến chừng nào. Tất nhiên tôi không thể bác lại nhưng tôi cuộc rằng nàng không có đến một xu để dành. Tôi cố làm cho nàng tin bằng một lời đoán quyết, ‘Nó giúp gì đó cho tuổi già,’ tôi nói thế. Nhưng điều này cũng không khiến nàng quan tâm, tôi còn cho là thậm chí nàng không nghe tôi nói nữa. ‘Vì lẽ em bảo rằng em tiết kiệm... rồi sao, nó liên quan gì đến anh?’

Tuy nhiên nàng có một câu khiến tôi thú vị. Chúng tôi đã xem phim cuối cùng ở Bogart và chúng tôi cũng đã uống không ít. Lúc quay về, nàng ngồi thụp xuống nệm xe, đầu ngã ngửa lên chỗ dựa, mắt nhắm nghiền. ‘Marty bảo rằng em sẽ rạc người vì anh,’ nàng bảo, ‘chị ta cho rằng em có điên khùng mới dành

suốt kỳ cuối tuần cho anh. Chị ta càng trở mắt ra khi biết em không tống anh ra khỏi cửa.'

'Em làm thế với anh được à?' tôi hỏi và nắm lấy bàn tay nàng.

'Dĩ nhiên, nếu anh cứ rầy rà em.'

'Vậy thì em đã vui thích?'

'Ừ... ừ... m. Vâng, thích lắm.'

Điều này cũng đáng giá ít nhiều rồi.

Chúng tôi chuyện trò khuya lơ khuya lắc. Chắc đã lâu rồi nàng không bị bỏ rơi như thế: giống như nàng mở những ngăn cửa của một cái đập, lời lẽ lúc đầu chảy ra chậm chậm rồi sau đó, càng lúc càng tuôn trào ào ạt. Tôi không thể nhớ hết những gì nàng đã nói, nhưng nàng đề cập đến Jack rất nhiều: cuộc sống của họ dường như là một tập hợp chứa đựng những trận cãi vã không ngớt và những cuộc làm lành nhộn nhàng. Tôi tin rằng mình hiểu được những mối quan hệ của anh ta với nàng được đặt trên nền tảng của một thứ tình yêu hung bạo nhằm thỏa mãn bản chất đòi bại của nàng. Anh ta có thể đánh đập nàng, với điều kiện là đừng lừa dối nàng. Còn ngược lại nàng không hề ngờ vực về sự chung thủy của anh ta. Nàng kể lại cho tôi nghe một buổi tối, lúc trở về, nàng đã trượt ngã và sái mắt cá chân, Jack đã chế giễu và bỏ mặc nàng ở via hè ra sao. Anh ta mệt và muốn được ngủ. Cuối cùng, khi nàng tìm phương cách để khập khểnh về được đến nhà, nàng thấy anh ta đã ngủ say! Rồi sáng hôm sau, anh ta đẩy nàng ra khỏi giường để đi pha cà phê cho anh ta. Dường như chuyện đó chỉ khiến nàng càng ngưỡng mộ anh ta hơn.

Tôi chết sững vì chuyện này. Nó xa lạ với những cung cách của tôi đối với phụ nữ đến mức tôi không tài nào hiểu nổi.

'Và em chịu như thế à? Em không thích người ta đối xử lịch sự với mình hả?'

Tôi nhận thấy nàng nhún vai. 'Này, Clive ạ, em ghê tởm sự ươn hèn. Jack mạnh mẽ, anh ta biết mình muốn gì và không có gì ngăn anh ta được.'

'Ra vậy, nếu em thích như thế...'

Khi đề cập đến những gã đàn ông đến tìm nàng, không bao giờ nàng nêu tên họ ra. Tôi thích sự kín đáo đó: ít ra nó cũng bảo đảm với tôi là nàng sẽ không nhắc đến mình. Chúng tôi tiếp tục chuyện trò đến rạng đông. Cuối cùng, tôi chìm vào giấc ngủ. Eva đã cuộn mình sát vào tôi, đầu nàng kê sát đầu tôi: nàng nói mãi và tôi mơ hồ nghe nàng bảo rằng mình đang chờ đợi sự trở về trong sớm tối của Jack...

Nhưng lần này tôi mệt mỏi quá đổi, tôi mặc kệ.

XI

Tôi trở về nhà lúc giữa trưa. Người gác thang máy thường cho tôi nụ cười tươi nhất của anh ta - nụ cười cầu tài.

‘Chào ông Thurston. Ông đã đọc vụ hai gã bị chết tối hôm qua ở trước Manota chưa?’

‘Chưa.’

‘Chúng gây gỗ nhau vì một cô gái làng chơi và kéo nhau rơi xuống bờ hồ đúng ngay dưới bánh xe của một chiếc cam nhông. Một gã trong bọn khuôn mặt bị đập nát.’

‘Thế thì mặt mũi biến dạng rồi,’ tôi nói trong lúc bước ra thang máy đến mở cửa căn hộ của mình.

Kussell đang ở phòng ngoài. ‘Chào ông Clive,’ anh ta nói với giọng dự báo một tai họa.

‘Chào.’ Tôi toan lên phòng mình thì bắt gặp tia nhìn của anh ta. Tôi đứng sững lại. ‘Có chuyện gì không hay ư?’

‘Cô Carol chờ ông ở phòng khách,’ anh ta nói với giọng điệu chất chứa những phiền trách. Bộ mặt anh ta, tia nhìn của anh ta, toàn bộ con người anh ta là cả một sự trê trách bằng xương bằng thịt.

‘Cô Carol ư?’ tôi sững sờ hỏi. ‘Cô ấy muốn gì? Tại sao cô không ở phim trường?’

‘Tôi không biết, thưa ông, cô ấy chờ hơn nửa giờ rồi.’

Carol đứng bên cạnh cửa sổ. Nàng không quay lại mặc dù biết rõ là tôi đang bước vào. Tôi không ngăn được mình chiêm ngưỡng chiếc lưng mảnh mai và chiếc áo dài kẻ ô vuông đỏ và trắng. ‘Chào,’ tôi nói và khép cánh cửa lại sau lưng.

Nàng dụi nát điều thuốc trong chiếc gạt tàn và quay người lại bằng gót. Nàng quan sát tôi và chăm chú đến độ tôi phải nhìn lảng đi. ‘Cô không làm việc sớm nay sao?’ tôi nói và tiến về phía nàng.

‘Tôi cần gặp anh.’

‘Thế thì tử tế quá, cô đến đây ngồi. Hy vọng là không có gì đổ vỡ chứ?’

‘Tôi chưa biết,’ nàng nói và ngồi trên trường kỷ châm một điều thuốc mới.

Đột nhiên tôi cảm thấy mệt mỏi và không sẵn lòng nghe thuyết giáo chút nào cả. ‘Nghe này, Carol...’ nhưng nàng đã đưa tay chặn tôi lại.

‘Không có chuyện *Nghe này, Carol* mãi được. Không phải lúc đâu,’ nàng nói giọng khô khan.

‘Xin lỗi, sáng nay tôi có hơi căng thẳng. Nào, có chuyện gì không hay hay nói thẳng đi.’

‘Tôi vừa gặp Merle Bensinger, cô ấy rất lo ngại vì chuyện của anh.’

‘Cô ta đã sai lầm khi nói về tôi với cô. Cô ta quên rằng tôi là khách hàng của cô ta,’ tôi nói khá lạnh nhạt.

‘Nhưng bởi vì cô ta rất mến anh, Clive ạ. Cô ta tưởng rằng chúng ta có hôn ước với nhau.’

Tôi ngồi ở chiếc ghế bành khá xa Carol. ‘Ngay cả khi chúng ta lấy nhau, cô ta cũng không có quyền nói ra nói vào về công việc của tôi,’ tôi nói lấp bắp gần như nổi nóng.

‘Cô ấy không nói chuyện công việc của anh gì cả, Carol bác bỏ với một giọng điềm tĩnh. Cô chỉ yêu cầu tôi cố gắng thuyết phục anh làm việc.’

‘Nhưng trời thần ơi, tôi chỉ làm có thể thôi mà. Nếu cô ta lo âu về chuyện huê hồng của cô ta thì cứ việc nói ra.’

‘Thôi được, Clive, nếu anh cho là như vậy...’

‘Chứ sao, tôi xem như vậy đó. Nhưng cô phải hiểu, Carol ạ, không ai có thể ép buộc một nhà văn viết lách được. Và lại cô biết quá rõ: người ta hoặc đang làm hoặc là không. Chỉ có Merle mới muốn tôi viết cho cô ta một bài báo ngu xuẩn cho tờ Digest nhưng nó không nghĩa lý đối với tôi cả. Đó là lý do cô ta nổi sùng.’

‘Cô ấy thậm chí không nói đến tờ Digest, nhưng ta đừng nói về Merle nữa, nói về Bernstien là hơn,’ nàng nói và bắt chéo đôi gót chân xinh đẹp của mình.

‘Cái gì vậy, Bernstien ư?’

‘Anh biết là ông ta đến nhà tôi thứ bảy chứ?’

‘Vâng, cô đã nói với tôi rồi.’

‘Tôi đã làm mọi chuyện có thể. Tôi đã đưa cho ông ta đọc vài đoạn trong vở kịch của anh, thậm chí tôi

đã khiến được ông ta mang bản thảo về nữa.’

‘Sao? Cô đã giao cho ông ấy bản sao bản thảo à? Ai đã cung cấp cho cô thế?’

‘Chắc! Tôi còn được một bản,’ nàng nói với giọng thiếu kiên nhẫn. ‘Nhưng không quan trọng mấy... tôi hy vọng là thế...’ Nàng ngưng ngang với một cử chỉ chán chường. ‘Nếu anh có ở đây, mọi chuyện sẽ xuôi chèo mát mái biết mấy! Tôi e rằng, Clive ạ, anh đã bỏ qua một cơ hội ngàn năm một thuở đấy.’

‘Tôi không tin tưởng gì ráo,’ tôi nói và thở ra một luồng khói thuốc dài ngoằng. ‘Nếu Bernstien muốn quay thành phim *Cơn mưa ngập ngừng* đến thế thì ông ta đã làm từ đời kiếp nào rồi. Nếu phải tranh cãi như thế để thuyết phục ai đó, thì có nghĩa là ông ta đã không mấy hào hứng. Ông ta đưa ra hàng lô những lời hứa. Và rồi ông ta linh mất. Cô đã chẳng khiến tôi nghĩ rằng Imgram phải lao đao biết chừng nào để bán tác phẩm của mình cho Gold đấy ư?’

‘Không có gì giống nhau giữa *Cơn mưa ngập ngừng* và *Mảnh đất cần cỗi cả*,’ Carol mau mắn đáp lời, và khi nhìn thấy cử chỉ bức dọc của tôi, nàng nói tiếp, ‘Chà! Xin lỗi, Clive, không phải tôi có ý đó... Tôi muốn nói rằng đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau... tóm lại là...’

‘Nói đi,’ tôi cất giọng kiêu kỳ, không việc gì phải giữ ý giữ tứ. ‘Điều cô muốn nói là vở kịch của tôi thiếu giá trị thuyết phục và nếu cả ba chúng ta, cô, Highams và tôi không hợp lực, thì không đời nào Bernstien chịu khó ghé mắt đọc chứ gì.’

Nàng cắn môi không trả lời.

‘Này,’ tôi tiếp tục, ‘tôi thì không quen chuyện như vậy đâu. Nếu có ngày tôi chịu nhượng nó, thì đó là vì người ta thừa nhận giá trị của nó, chứ tôi không cần rao lên như một gã bán rong. Bernstien có thể tự mình đến lấy.’

‘Thôi được, Clive ạ. Rồi Bernstien sẽ biến đi thôi. Nhưng làm vậy có lợi gì cho anh?’

‘Sớm muộn gì cô cũng chấm dứt chuyện lo lắng cho tôi chứ? Hãy nghe cho rõ, Carol à, nếu tôi cần sự trợ giúp, tôi sẽ nói cho cô hay, nhưng tôi bắt đầu nhận ra có quá nhiều người xen vào công việc của tôi đấy. Tất nhiên,’ tôi nói thêm để nàng không phật lòng, ‘tôi cảm ơn cô nhiều lắm, nhưng dù sao, chuyện này chỉ liên quan đến tôi thôi, và tôi xoay sở không đến nỗi tệ đâu.’

‘Anh chắc ăn như vậy à?’ nàng nói và nhìn tôi khẩn khoản. ‘Hai năm nay rồi anh có viết lách gì đâu và anh chỉ sống bằng thành quả của quá khứ. Ở Hollywood, điều này không đủ: một nhà văn mà không tự đổi mới mình là vứt đi rồi.’

‘Thế sao, rồi cô thấy sắp tới tôi sẽ cho ra cái gì. Chẳng phải Gold đã có một đề nghị với tôi sao? Hình như điều đó cũng chứng tỏ rằng tôi chưa đến nỗi hết thời đâu.’

‘Đừng ra về ta đây, Clive ạ,’ nàng sôi nổi hẳn lên. ‘Không phải là chuyện tài năng của anh. Vấn đề ở đây là biết cho rõ chừng nào thì anh sẽ bắt tay vào việc.’

‘Cô đừng quan tâm đến chuyện đó. Tại sao cô không ở phim trường? Tôi cứ ngỡ cô đang ngập đầu ngập cổ vì công việc với Imgram chứ.’

‘Đúng thế, nhưng tôi cần phải gặp anh, Clive ạ. Người ta bắt đầu xầm xì về anh đấy.’ Nàng đứng dậy và bắt đầu đi tới đi lui. ‘Chúng ta chẳng hứa hôn rồi sao?’

Đó là đề tài mà tôi cảm thấy chưa sẵn sàng đề cập đến trong lúc này. ‘Điều này có nghĩa là gì, người ta xầm xì về tôi?’

‘Người ta nói về kỳ nghỉ cuối tuần của anh đấy. Ôi! Clive, sao anh có thể làm một chuyện như vậy? Anh có hóa điên không?’

Tới nước này rồi, tôi nghĩ bụng, rồi cất cao giọng, ‘Cô muốn nói cái quái quỷ gì thế?’

‘Nói dối ích lợi gì? Tôi biết rồi. Tôi không nghĩ rằng anh vẫn lại như thế, anh đâu còn là tay mơ nữa?’

‘Như vậy nghĩa là gì? Cô muốn nói gì?’

‘Ôi! Clive,’ nàng vừa nói vừa ngồi xuống. Có những anh ngớ ngẩn và khả ố. Giọng nàng chán chường, nản chí và buồn thối. ‘Anh muốn chơi trò cá cược phải không? Làm một gã sở khanh sừng sỏ khiến tất cả phụ nữ phải điên đảo thần hồn. Nhưng sao lại chọn người đàn bà đó? Chuyện đó rồi sẽ đưa anh đến đâu?’

Với một cử chỉ bức dọc, tôi chìa tay rút một điếu thuốc. ‘Cô đối xử với tôi có hơi nghiệt ngã đấy, Carol,’ tôi nói mà cố nén cơn giận dữ một cách khó khăn... và tôi không sẵn lòng nghe thêm được nữa. ‘Hay nhất là cô nên trở lại phim trường trước khi chúng ta tặng cho nhau những lời lẽ để phải ân hận về sau này.’

Nàng còn ngồi lại vài giây nữa, hai bàn tay ôm chặt đầu gối và người căng thẳng, rồi nàng thở thật sâu và thư giãn trở lại. ‘Xin lỗi, Clive, tôi thấy mình bực quá. Chuyện này không thu xếp được sao? Anh không thể tỉnh táo lại à. Còn chưa quá muộn mà, phải không?’

‘Cô gây ra lắm chuyện không đâu,’ tôi vút điếu thuốc lên thơm, nói. ‘Vì Chúa, hãy cố mà biết phải trái, Carol ạ.’

‘Dù sao thì anh cũng đã trải qua kỳ cuối tuần với cô ta,’ nàng nói như quát vào mặt. ‘Cô ta đã đầu hàng sự cám dỗ ư?’

Tôi nhảy dựng dậy, ‘Đủ rồi, Carol. Hay tin đi, hoặc cô bước đi hoặc chúng ta sẽ xử tệ với nhau.’

‘Rex Gold đã đề nghị tôi lấy ông ta.’

Nhiều năm trước đây, có lần tôi đã bị một cú ngựa đá. Đó là lỗi của tôi: người ta đã báo trước với tôi con ngựa ưa giở chứng, nhưng tôi tự tin vào sức mạnh khuất phục nó. Và rồi dùng một cái, nó lồng lên và tôi nhớ là mình nằm thẳng cẳng trên bùn, toàn thân ê ẩm, ngấn ngờ nhìn con ngựa, như thể tôi không tin nổi nó đã làm chuyện đó với tôi. Bây giờ thì tôi có cảm giác y như vậy.

‘Gold ư?’ tôi nói và bỗng dừng ngồi phịch xuống.

‘Lẽ ra lúc này tôi không nên nói với anh điều đó,’ Carol vừa nói vừa vỗ vỗ hai nắm tay vào nhau. ‘Anh sẽ cho rằng đó là một vụ bất chệt... không, tôi đã sai lầm.’

‘Tôi không bao giờ tin rằng Gold...’

Rút cuộc, tại sao vậy? Nàng duyên dáng, đầy tài năng, nàng là một phụ nữ tuyệt vời.

‘Cô tính sao?’ tôi nói sau một hồi lâu im lặng.

‘Không biết nữa,’ nàng bảo. ‘Kể từ kỳ nghỉ cuối tuần này, tôi không còn biết ra sao nữa.’

‘Sao lại đem chuyện nghỉ cuối tuần vào đây?’ tôi nói. ‘Đúng hơn là nên biết xem cô có yêu Gold hay không?’

‘Anh biết rõ là ở Hollywood, vấn đề hoàn toàn khác. Nếu tôi biết chắc rằng chúng ta... rằng anh và tôi... anh có hiểu ra điều anh buộc tôi phải nói không?’

Tôi không trả lời gì cả.

‘Tôi yêu anh, Clive ạ, anh có hiểu?’

Tôi chực nắm lấy tay nàng, nhưng nàng đã rút lui ‘Không, đừng động đến tôi. Hãy để tôi nói. Tôi đã chịu đựng quá nhiều chuyện. Đã hai năm nay từ khi chúng ta quen nhau: có lẽ tôi sai lầm khi trở về quá khứ, nhưng tôi không tài nào quên được ngày anh đến gặp Robert Rowan. Vào thời kỳ đó, chúng ta chưa là gì cả, cả anh lẫn tôi. Tôi đã yêu anh ngay từ lúc mới gặp anh. Tôi hâm mộ vở kịch của anh, đối với tôi hình như con người đó chỉ chứa đựng những tình cảm tốt đẹp, cao thượng và trong sạch mà thôi. Tôi đã yêu cái vẻ rụt rè của anh khi được Rowan tiếp chuyện. Anh giản dị và khả ái, khác xa với những người đàn ông tìm đến văn phòng. Tôi đã tin tưởng rằng anh sẽ làm được những chuyện lớn lao và đó là lý do tôi đã khuyên anh đến đây, khuyên anh từ bỏ New York với những khuyết tật và cạm bẫy của nó. Có một thời anh chẳng có bạn bè và anh lấy làm vui thích được tôi bầu bạn. Chúng ta đã đi cùng nhau khắp chỗ, chúng ta không rời khỏi nhau. Có một ngày, anh đề nghị tôi lấy anh, tôi đã đồng ý rồi hôm sau thì anh quên mất. Thậm chí anh không buồn tốn công gọi điện thoại cho tôi nữa... Ngay đến hôm nay, tôi cũng không biết cái gì khiến tôi hướng tới anh, nhưng tôi biết cái gì khiến anh hướng tới tôi điều không tiện nói ra là tôi muốn nhắc lại cho anh nghe lời hứa của anh. Tôi không mong chờ ở anh với cái giá đó đâu.’

Tôi buồn sâu sắc. Tôi hiểu rõ rằng cần phải có một quyết định nhưng tôi muốn suy nghĩ lại. Cho đến thứ bảy trước tôi yêu Carol - và giờ đây, chuyện đó đã kém phần chắc chắn. Tuy nhiên, tôi phải nói điều gì đó, tôi không thể để nàng tự hạ như thế trước tôi hoặc giả để nàng ra đi lúc này và mọi chuyện chấm hết. Mà tôi thì không muốn kết thúc. Tôi quá tha thiết với nàng, đối với tôi, nàng là hiện thân của hai năm đẹp nhất trong đời tôi, là sự thông cảm, lòng yêu thương, sự nâng đỡ mà tôi cần có. Tôi không dám hình dung một cuộc sống thiếu nàng.

‘Khi anh nói với tôi rằng anh yêu tôi,’ nàng tiếp, ‘tôi đã tin là anh thành thật, có lẽ vì mọi cái anh dành cho tôi. Anh có giá trị hơn nhiều khi anh nghèo khó, Clive. Người ta bảo rằng sự thành công làm hư hỏng con người, điều đó đang đến với anh. Anh xem, tôi lo âu vì anh bởi tôi không biết anh đi về đâu, anh không có tiến bộ gì cả. Anh tưởng rằng mình điều khiển được một chiếc đũa thần, nhưng nó chỉ là chuyện huyền hoặc. Không ai có được bởi vì nó không tồn tại. Phương tiện duy nhất là làm việc, là đừng bao giờ thỏa mãn với những gì đã làm được và là luôn luôn hướng về cái cao hơn. Chỉ khi đó, người ta mới cảm thấy có cái gì đó để thể hiện và cái gì đó xứng đáng được viết lên.’

‘Một bài thuyết giảng hùng hồn!’ tôi bực dọc nói. ‘Nhưng cô nên nói về mình đôi chút. Cô sẽ lấy Gold chứ?’

‘Tôi không biết sao nữa,’ nàng khép đôi mắt lại trả lời. ‘Tôi không mong muốn như vậy, nhưng điều đó cho thấy nhiều cái lợi.’

‘Cô chắc như vậy chứ?’

‘Gold có những ý định... về tiền bạc... ông ta có thể lực. Ông ta sẽ để cho tôi được tự do. Còn nhiều phim hay đáng thực hiện. Anh không hiểu điều đó, Clive ạ, tôi có tham vọng, không phải cho riêng mình, mà là cho điện ảnh. Gold nghe lời tôi, tôi có thể gây ảnh hưởng nơi ông ta.’

‘Vấn đề không phải là suy nghĩ đến việc giáo dục quần chúng. Hay nghĩ đến chúng ta trước tiên. Cô hoàn toàn có thể làm việc nhằm cải thiện ngành điện ảnh trong khi không bắt buộc phải lấy Gold.’

‘Điều đó thực sự khiến anh khó chịu ư?’

‘Tất nhiên rồi, ít ra cô hãy đặt mình vào vị trí của tôi một chút. Tôi mãi mãi yêu cô. Lúc nào tôi cũng yêu cô nhưng lúc này thì tôi không thể tiến xa hơn được. Có một chuyện gì đó không ổn. Tôi không còn

năng lực để viết và trừ phi điều này nhanh chóng được giải quyết, nếu không thì tôi cảm thấy mình bó tay. Không phải đây là lần đầu tiên, nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn cô độc. Tôi không thể nghĩ đến chuyện lôi kéo cô vào mớ bòng bong này.'

Nàng yên lặng vài giây và nhìn bàn tay mình.

'Đơn giản thôi bởi vì anh đã không còn chung đụng với thực tế nữa và anh chỉ dùng thời giờ vào việc vui chơi.'

Nàng ngưng ngang để chăm chú chỉnh lại tay áo, rồi đột nhiên, 'Nhưng ai đã xui khiến anh chường mặt ra với người đàn bà đó?'

Cơn điên đại xâm chiếm tôi, 'Hóa ra cái gã cơ hội tí hon và dơ bẩn kia đã thốc mách với cô hả? Điều này không khiến tôi ngạc nhiên về gã ta, thật đúng với cái cung cách ngồi lê đôi mách của một tên gác cổng.'

'Jerry Highams cũng đã thấy anh.'

'Rồi sau đó? Highams biết đứt đuôi tại sao tôi lui tới với cô ta mà. Cô biết là tôi không nói dối cô, Carol ạ! Thế này, tôi sắp thực hiện một kịch bản phim về cô ta đấy, đó là tất cả câu chuyện.'

'Tôi phải trở lại phim trường đây,' Carol đứng dậy nói. 'Tôi vô cùng hối tiếc về chuyện này, Clive, nhưng tôi không thấy anh có thể làm được gì đâu.'

'Cô không tin tưởng tôi?' tôi nói và đến mình mình đứng lên. 'Gold đã đặt tôi một kịch bản. Làm thế nào tôi viết được nếu không khảo sát về nguyên mẫu?'

Nàng lắc đầu. 'Tôi không biết gì về chuyện đó, và cũng không phải là việc của tôi. Tôi đã mệt mỏi để chia sẻ với anh tất cả các cô bạn gái của anh và tôi cảm thấy mình không đủ sức để đối phó với mọi cô gái làng chơi. Tôi nghĩ rằng hay hơn hết là chúng ta không gặp lại nhau nữa cho đến khi nào anh cắt đứt với cô ta.'

'Không thể được!' tôi kêu lên lo lắng. 'Vấn đề đối với tôi là một cơ hội duy nhất, Gold đã trả giá năm chục ngàn đôla và tôi không thể giải quyết đề tài nếu không khai thác cứ liệu nơi người phụ nữ ấy. Mà tôi bảo là không có gì giữa chúng tôi cả! Cô không chịu tin tôi sao?'

'Không đâu,' nàng nói và gỡ cánh tay tôi đang nắm. 'Nhưng anh cũng nên cẩn thận đấy, Clive ạ, bằng không anh sẽ lãnh đủ. Hạng đàn bà đó biết cách dắt mũi những người như anh.'

Cơn giận dữ trở lại. 'Ngàn lần cảm tạ, cô thật tử tế quá. Mỗi lần gặp lại cô ta, tôi sẽ nghĩ đến cô và tôi xin hết sức cảnh giác.'

Máu dồn lên mặt nàng. 'Anh nên dành cho mình những lời mĩa mai bất nhả kia đi. Tôi có nỗi lo lớn là anh sẽ nhận lãnh những phiền muộn sâu xa nhất trước khi mình kịp nghĩ đến nó.'

'Đừng lo cho tôi. Tôi không có gì phải sợ hãi cả chừng nào mà cô vẫn còn muốn làm cho tôi được vinh hạnh bằng lòng thương hại của cô,' tôi bẻ lại. 'Vây là chúng ta không còn lý do nào để tranh cãi với nhau nữa cả, tốt hơn hết là ta nên dừng đúng lúc và hay xem mọi chuyện này như là một trò đùa.'

'Tất nhiên là anh rất giỏi đùa kiểu này,' giọng nàng gay gắt. 'Trong những tình huống như thế này, mọi tranh luận giữa chúng ta chấm hết.'

'Tuyệt,' tôi cố tình làm cho nàng nổi xung lên như chính tôi đang điên tiết. 'Và nhất là đừng quên mời tôi đi dự lễ cưới của cô. Tôi không đi đâu nhưng hãy cứ mời, tôi thích được từ chối Gold chuyện gì đó. Điều này đâu có cản trở tôi nhận năm mươi ngàn đôla của ông ta.'

Tia mắt nàng chứa đầy vẻ khinh miệt. Đột nhiên tôi thêm khát được làm cho nàng đau đớn.

'Từ chỗ này tôi nhìn cái đám cưới,' tôi tiếp tục và mỉm cười quỷ quyết. 'Sẽ là một phim màu lộng lẫy: cô dâu xinh như mộng, cô ta hiến thân cho Rex Gold để thực hiện tham vọng của mình là dựng dậy nền đạo đức của quần chúng bằng những phim giá trị nhất... nó sẽ gây nên trận cười vỡ bụng. Chính cô, cô em yêu dấu ạ, lúc này đã bảo rằng cô không có ý định đối chọi với những cô gái điếm, phải vậy không?'

'Tôi chỉ chúc cho anh một điều, đó là cô ta sẽ làm cho anh khốn khổ khốn nạn,' Carol tái mặt lại, nói. 'Anh đáng được như vậy. Anh cần một sự trừng phạt thật nghiêm khắc và tận đáy lòng, tôi hy vọng cô ta sẽ mang đến cho anh điều đó.'

'Cô có biết là cô có cơ hội để làm một người vợ và sống dưới mái nhà tôi, nếu không thể thì tôi đã có một ý muốn nghiêm chỉnh là...'

'Đánh tôi chứ gì, phải không?'

'Đúng đấy, người đẹp ạ.'

'Vĩnh biệt, Clive.'

'Tuyệt! Đây là cái mà người ta gọi là vỡ kịch hàm súc. Không có những lời lẽ dao to búa lớn, mà là cái gì đồ thẳng thắn, dứt khoát! Chà! Cô rất thành thạo trong nghề nghiệp của mình và cô có thiên hướng sân khấu, nhưng cô chớ quên những lời ứng đáp vào buổi tối tân hôn của các người, cô bạn thân ạ.'

Nàng ra đến cửa, nàng đi một mạch không quay lại. Căn phòng với tôi có vẻ như đột nhiên trống trải một cách kỳ lạ. Tôi đi đến tủ rượu, rót một ly whisky, rồi không cho chiếc chai nghỉ ngơi, tôi rót ly thứ hai. Tôi tiếp tục như vậy bốn lần. Khi đi qua phòng ngoài, tôi cảm thấy hơi say và cảm thấy thêm muốn mạnh

liệt được khóc lên.

Russell đi xuống đứng ngay lúc tôi đội mũ. Anh ta nhìn tôi với một vẻ sầu muộn, nhưng không nói gì cả.

‘Cô Carol sắp lấy ông Rex Gold,’ tôi cẩn thận đẻo gọt từng chữ. ‘Điều đó làm anh thích thú, anh chàng ngồi lê đôi mách nghiệp dư kia ă. Anh biết ông Rex Gold là ai rồi, phải vậy không? Này, nàng lấy ông ta vì nàng muốn làm những phim mang tính giáo dục cho giai cấp thợ thuyền. Thật đấy,’ tôi nói tiếp, và nghiêng người tựa vào lan can, ‘như vậy đó. Anh có tin rằng chuyện đó đáng giá sự hy sinh không? Tôi thì không. Tư tưởng của tôi là mặc kệ giai cấp thợ thuyền ráo rọi, mà thôi, hãy đi bàn cãi với đám đàn bà đi...’

Nếu tôi đập vào giữa mặt Russell, anh ta cũng không có vẻ sững sờ hơn thế được. Anh ta cố gắng nói, nhưng chữ nghĩa không chịu tuôn ra. Tôi bỏ mặc anh ta, xuống thang máy và đến xe leo lên.

‘Anh bạn già khốn kiếp,’ tôi tự nhủ, anh làm tôi nhọc nhằn quá.

Rồi tôi đến *Câu lạc bộ văn học* nơi tôi tìm gặp đám đồng quen thuộc. Tôi xiết chặt một vài bàn tay và đến ngồi ở quầy rượu.

‘Cho tôi một scotch đúp.’

‘Vâng, ông Thurston. Thêm một chút đá nhé?’

‘Nghe đây. anh bạn. Chừng nào muốn đá tôi sẽ yêu cầu. Tôi không cần những lời nhanh nhẩu đoảng của anh.’

‘Được thôi, thưa ông Thurston,’ người phục vụ đỏ mặt nói.

Tôi nốc cạn ly và đưa cho anh ta lần nữa.

‘Thêm như vậy nữa, không nước đá và không lời nhanh nhẩu đoảng.’

‘Được thôi, thưa ông Thurston.’

Nếu Gold từ khước kịch bản của tôi, tôi sớm muộn cũng như anh chàng khốn khổ này, tôi sẽ buộc phải làm nghề đầu tiên nào tôi tóm được.

Không, không bao giờ. Thà tôi tự sát còn hơn. Nếu chuyện diễn biến tồi tệ, bao giờ người ta cũng có thể tự sát. Ít ra tôi cũng có một khẩu súng lục, tôi sẽ thực hiện ngay. Tôi sẽ đặt nòng súng trong miệng và tôi sẽ làm vỡ tung hộp sọ mà không một cảm giác gì cả. Điều này sẽ buồn cười nếu thực hiện ở đây. Đề tài hay cho các câu chuyện đàm tiếu! Loại người như Imgram có lẽ sẽ nói về chuyện này thay vì kể lại việc tôi đi xem hát với Eva...

Tôi uống cạn phân nửa.

Có cái gì đó, tôi tự nói với mình, là việc này hơi chệnh choáng. Mà phản nản vì việc Carol đã cho mày rơi, nhưng mày còn có Eva. Quả thực thì Carol là một cô gái lịch sự, xinh đẹp, thông minh, tử tế, trung thực... nhưng nàng sắp lấy Rex Gold. Được. Nhưng mình luôn có Eva.

Rồi sao, chung quy, không, nhưng điều đó cũng chẳng hề gì... Eva đã không lấy Gold... không, đó là vợ của Jack. Lạy Chúa! tôi kêu lên với gã phục vụ, mình đã quên bég đi Jack! Tại sao lúc nào cũng phải có một thằng đêu nào đó xen cuộc chơi của tôi thế?... Rồi sao nữa. Jack thế là đủ rồi, hẳn ở Brésil. Jack ở Brésil... lại một tựa bài hát. Tôi gọi gã phục vụ.

‘Anh nghĩ sao về tựa này của một bài hát: *Jack ở Brésil*. Tuyệt chiêu chứ? Hử?’

‘Hẳn là vậy, thưa ông,’ anh ta báo với tôi qua một cái liếc mắt bất an. ‘Một đề tựa tuyệt vời cho một bài hát khôi hài, thưa ông.’

‘Một bài hát khôi hài? Trật lất. Đó là một bản nhạc buồn, buồn da diết. Tôi biết tông là anh chẳng hiểu gì ráo. Về vụ đó anh chẳng hiểu gì cả, phải không?’

‘Ông biết cho, thưa ông Thurston, về mặt ca khúc, tôi...’

‘Được rồi, dẹp nó lại. Hãy kể lể cái gì anh thích cho những người có thì giờ chịu nghe một anh phục vụ... không phải cho tôi. Miễn cho tôi chuyện đó,’ tôi nói thêm và đưa chiếc ly ra.

Ngay lúc đó thì Peter và Frank Imgram hươc vào. Thật tự nhiên làm sao! Đúng vào lúc tôi đã ngà ngà say và lòng đầy cău giận. Tôi bước xuống chiếc ghế.

‘Chào. Clive,’ Peter nói. ‘Tôi giới thiệu với anh thế nào đây? Anh biết Frank Imgram chứ, đúng không?’

Tôi biết anh ta quá đi chứ.

‘Đã hẳn,’ tôi vừa nói vừa lùi để giữ một khoảng cách chắc ăn, ‘đó là kẻ phao tin bá láp trừu danh xứ Hollywood.’

Nói xong, tôi gờ cho anh ta một cú đâm thẳng trúng ngay giữa mõm. Anh ta ngã ngửa ra kêu lên òng ọc và cố thọc các ngón tay vào miệng để giữ hàm răng giả. Anh ta uống công là tác giả của *Mảnh đất cần cỗi*, anh ta mang những chiếc răng giả trong khi những chiếc răng tôi mới thật là của tôi.

Không cần rờ rà để xem chuyện gì sẽ xảy ra, tôi bước khỏi quán rượu, đi qua đường và leo lên xe. Tôi đã khó khăn để tự kiểm chế mình quay trở lại nên cho gã thô bỉ đó một trận đòn nữa. Tôi căng thẳng đến nỗi có cảm giác như bị kim châm vào mắt, vào mũi và vào gáy.

Thế đấy, tôi tự nhủ. Khởi đầu là Merle Bensinger, kế đó là Carol, nàng Carol yêu quý và dịu dàng, rồi

hãy giờ thì Frank Imgram... và chắc chắn có cả Peter. Bốn kẻ đó từ nay sẽ khiến tôi lộn mửa. Thật sự là một công việc tệ hại. Tiếp tục thêm chút nữa, có lẽ tôi sẽ sớm trở nên nổi tiếng. Tôi xuôi theo đại lộ Sunset hết tốc lực. Ai hay rằng trước đó không lâu vẫn còn có người ngỏ lời với tôi? Có thể người la sẽ xóa sổ tôi trong *Câu lạc bộ văn học*... Rồi sau đó thì sao? tôi ngẫm nghĩ, mà có Eva mãi mãi và tôi chậm lại vì bất chợt tôi muốn trò chuyện cùng nàng. Người ta có thể ngăn cản tôi nện gã Imgram, nhưng không một ai ngăn tôi gọi điện thoại cho Eva được cả.

Tôi bước vào một phòng gọi. Tôi đã say hơn là tôi tưởng, bởi vì tôi phải ba phen quay đi quay lại số điện thoại. Đến khi cuối cùng xong được, người tôi nhể nhại mồ hôi và tôi điên tiết lên. Trả lời tôi lại là Marty.

‘Allô, phải cô Marlow không?’ tôi hỏi.

‘Ai gọi đây?’

Cái này thì làm... gì được ả ta? Tại sao Eva không tự mình trả lời? Nàng nghĩ rằng tôi muốn nói tên mình với chị sen của nàng để chị ta xăng xái nhắc lại nó với gã bán sữa, gã phát thư hoặc bất cứ gã tình nhân nào chị ta mê mẩn chẳng?

‘Một kẻ ở cung trăng,’ tôi nói.

Im lặng, rồi giọng nói của Marty, ‘Tôi rất tiếc, nhưng cô Marlow đã đi vắng.’

‘Không đúng. Không thể vào giờ này được. Hãy bảo cô ấy là tôi muốn nói chuyện.’

‘Thay mặt cho ai?’

‘Cho ông Clive, mẹ kiếp! Bây giờ thì chị vừa ý chứ?’

‘Tôi tiếc quá, nhưng cô Marlow đang bận.’

‘Bận,’ tôi sừng sờ. ‘Nhưng đã qua hai giờ rồi...’

‘Tôi rất tiếc. Tôi sẽ nói với cô ấy là ông đã gọi.’

‘Khoan đã,’ tôi nói hoàn toàn đổi giọng, ‘phải chăng có gã nào ở với cô ấy?’

‘Tôi sẽ nói lại với cô ấy là ông có gọi điện thoại,’ Marty lặp lại và gác máy.

Tôi buông ống nghe cho nó tiếp tục đu đưa trên đầu dây. Tôi cam chịu nỗi thống khổ. Nếu mình có một khẩu súng ngắn bên người, tôi nhủ thầm, mình sẽ tự bắn vỡ sọ ngay lập tức, tại đây, trong sự nhộp nhúa của phòng gọi này. Một chuyện vặt hay hóm, một nhà văn nổi tiếng tự sát trong một phòng gọi điện thoại! Chỉ vì tôi thiếu một khẩu súng... Hẳn là tôi có thể mua một khẩu nếu chuyện này không tiếp tục như vậy. Một khi tôi chết. Merle Bensinger nghĩ rằng tôi làm thế vì cố cô ta, nàng Carol dịu dàng và yêu quý sẽ nghĩ đó là vì nàng, còn gã đểu cáng Frank Imgram hèn mọn thì tin rằng đó là vì gã - và thâm tâm cả bọn thì cóc cần! Nếu ngày nào tôi làm điều đó, thì chính là vì Eva. Có thể nàng chế giễu chuyện đó và không bao giờ trong tâm trí nàng nảy ra ý nghĩ rằng chuyện đó là vì nàng.

Vậy thì, bởi vì tôi không có khẩu súng, tôi sẽ luôn luôn say khướt, điều này đã định. Ngay cả đó là một cái gì khá đom đóm đáng một khi tôi đi đến chỗ nát rượu: với tôi dường như không bao giờ đủ rượu trên khắp thế gian này.

Tôi trở lại xe trong khi tự nhắc mình, ‘Anh bạn ạ... anh làm tôi thương hại thật đấy.’

Trong một lúc tôi để mặc mình thốn thức, đầu gục xuống tay lái. Điều này chưa hề xảy đến với tôi: sự thật thì buổi ban mai tiết trời khá xấu và tôi cũng đã khá say. Tôi tự hỏi Eva nghĩ về tôi thế nào khi nàng trông thấy tôi. Jack thì không làm như vậy: Jack đã chạy đến chỗ nàng, hấn phá cửa bằng những cú giầy bốt và tổng cô gã tình nhân đang ở với nàng. Rồi gã tóm lấy hai vai nàng và động đầu nàng vào tường.

‘Em kính tởm sự yếu đuối, Clive ạ. Jack thì mạnh mẽ, anh ấy biết mình muốn gì và không có gì ngăn cản được anh.’

Tôi cũng thế, tôi biết mình muốn gì, nhưng tôi đã không phá tung cửa và cụng đầu Eva vào tường. Tôi cam chịu gục đầu vào tay lái và thốn thức.

XII

Tôi thức giấc sau một giấc ngủ sâu và nhìn thấy Russell đang kéo những tấm màn. Tôi chồm dậy và bật lên một tiếng cầu nhàu: đầu tôi nhức nhối và lưỡi thì như một miếng da luộc.

‘Ông Tennett yêu cầu được gặp ông, thưa ông,’ Russell đứng ở chân giường nói, khuôn mặt anh ta ủ rũ.

Ý nghĩ về Imgram ngay tức khắc trở lại trong trí nhớ của tôi.

‘Ồ...’ tôi nói và rơi lại gối xuống. ‘Mấy giờ rồi?’

‘Hơn mười giờ rưỡi một chút, thưa ông.’

‘Chắc! Đừng có giữ về mặt như vậy. Tôi cho là anh đã biết chuyện gì xảy ra ở Câu lạc bộ rồi chứ?’

‘Vâng, thưa ông, thật rất đáng buồn.’

‘Tất nhiên!’ Giá như đầu tôi không nhức lắm. Chắc tôi đã say ngà ngà trở về, thậm chí tôi không biết mình đi ngủ thế nào nữa. ‘Nhưng thẳng đều cáng hèn mọn kia đáng được như vậy.’

‘Ông Tennett chờ ở dưới, thưa ông.’

‘Được, hãy nói ông ấy tôi sẽ ra. Tôi không rõ lắm chuyện này sẽ thu xếp thế nào đây.’

Tôi rề rà trong phòng tắm: vòi sen làm tôi khỏe ra. Sau khi cạo râu, một Cognac rượu pha nước ngon lành giúp tôi hơi tươi tỉnh, gần như tôi lấy lại được phong độ.

Peter đang ở trong phòng khác.

‘Chào,’ tôi nói và đi về tủ rượu để rót cho mình một ly Cognac thứ hai. ‘Tôi đang ngủ, xin lỗi đã để anh phải chờ.’

‘Không hề gì.’

‘Một ly nhé?’

Anh ta lắc đầu từ chối.

Tôi đến ngồi gần anh ta, trên trường kỷ. Một lúc im lặng bối rối. Chúng tôi liếc nhìn tra o đối rồi cùng quay mắt đi.

‘Tất nhiên là về vấn đề Imgram chứ,’ tôi lên tiếng.

‘Ừm... Vâng. Tôi nghĩ rằng anh đã say?’

‘Anh muốn tôi nói gì với anh?’ Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng tôi cảm thấy cơn giận lại đến.

‘Đừng cho rằng tôi đến đây để giảng đạo đức với anh,’ Peter mau mắn nói, ‘dẫu rằng tôi khá ngạc nhiên sao anh có thể hành động như vậy. Tôi đến để báo cho anh rằng Gold có ý định truy tố anh.’

‘Truy tố tôi ư?’ tôi sững sờ nói. ‘Thật không tưởng nổi.’

‘Chẳng may là thế đấy. Anh nên hiểu Imgram đã bị thương và anh ta không thể làm việc trong nhiều ngày. Điều này sẽ khiến phim trường mất tiền và Gold đã nổi điên lên.’

Tôi cảm nhận một chấn động nhẹ vì hả hê: gã đầu cáng hèn hạ kia đã lãnh một cú đích đáng.

‘Vâng, tôi hiểu,’ tôi nói.

‘Tôi nghĩ rằng hay hơn hết là đến đây nói chuyện với anh,’ Peter tiếp tục. Anh ta có vẻ rất bứt rứt và không mấy tự hào về sự mạng của mình. ‘Gold tính rằng điều này tổn của ông ta cả trăm ngàn đôla.’

‘Một cú đâm dắt giá,’ tôi nói mà chợt cảm thấy khiếp sợ. ‘Nhưng ông ta tất nhiên không có ý định đòi tôi số tiền như thế chứ?’

‘Về luật pháp, ông ta không có quyền kiện anh, đó là vai trò của Imgram,’ Peter nói trong khi mài mê ngắm nhía đôi giày đánh xi tuyết hảo của mình. ‘Chỉ có điều, Gold đã được Imgram ghé thăm.’

‘Chà! Được thôi,’ tôi nốc phân nửa ly, rượu Cognac đã kém ngon đi. ‘Rồi sao? Imgram sắp kiện tôi trả một trăm ngàn đôla chắc? Hẳn sẽ không có món đó đâu.’

‘Không,’ Peter vừa nói vừa chần thận vút tàn điếu thuốc. ‘Imgram không có ý định truy tố anh, anh ta đã nói điều đó với Gold.’

‘Tôi không hiểu nổi nữa.’

‘Tôi cũng không,’ Peter thú nhận. ‘Tôi cho rằng ở vị trí của anh ấy, anh ấy sẽ kiện anh. Điều anh đã làm ở đó khá là ghê tởm, Clive ạ.’

Tôi phát một cử chỉ nước đôi, ‘Thế thì sao? Hẳn chìa má kia ra chắc?’

‘Gần như vậy đấy.’

‘Thằng đểu hèn hạ hết biết!’ tôi đứng lên nói. ‘Tại sao hẳn không muốn truy tố tôi? Liệu như thế làm gì được tôi nào?’

‘Tốt hơn hết anh hãy ngồi xuống, Clive ạ. Anh đã từng làm khá nhiều những chuyện tệ hại như vậy. Nhưng rốt cuộc anh nghĩ đến cái gì? Anh có nhận ra Carol đang suy sụp hay không?’

Tôi đến đứng trước mặt anh ta. ‘Nghe này, Peter, tôi không cần nhận bài học nào ở anh cả. Hãy tin tôi đi, đừng học đòi như vậy, dù ít hay nhiều.’

‘Tôi không đòi hỏi gì hơn.’ Peter nói với dáng điệu chán ngán. ‘Anh tưởng rằng tôi thích chuyện này à? Nhưng anh không có vẻ gì nghi ngại về trường hợp của mình cả. Anh đối chọi với Gold như thế và mọi chuyện đụng đến Gold đều lan sang phim trường. Tại sao lại đánh Imgram? Có thể anh có trăm ngàn lý do mà tôi không thiết gì biết đến, nhưng chuyện đã rồi và như thế tất cả thời gian biểu của chúng tôi đều đảo lộn. Thêm nữa, Carol hết sức lo buồn, cô ấy không viết thêm nổi một dòng nào và mọi chuyện đó là do lỗi của anh.’

‘Tôi hiểu việc ra sao,’ tôi nói và ngồi lại. ‘Chính vì tôi mà mọi chuyện sẽ đổ vỡ. Vậy anh muốn tôi làm gì?’

‘Hay hơn hết là anh nên biến đi một thời gian. Tại sao anh không đi Tam Điểm? Tôi không muốn anh chạm mặt Gold vào thời điểm này... trong trạng thái tinh thần ông ta đang có. Imgram sẽ thôi không nhắc tới vụ rắc rối và chúng tôi sẽ cố gắng làm cho Gold hiểu ngộ hầu ông ta để anh yên. Nhưng hiện tại, bạn ạ, ông ta oán giận anh đến chết đi được.’

Nếu đó là sự thật, tôi nghĩ, thì kịch bản phim của tôi chắc là đi tong?

‘Tôi không thể vắng mặt trong lúc này...’ tôi nói sau một hồi suy nghĩ. ‘Tôi có quá nhiều việc. Nhưng tôi sẽ thu xếp để không gặp ông ta.’

‘Hy vọng rồi chuyện này sẽ qua đi,’ Peter nói với vẻ u ám. ‘Tôi phải đến phim trường, chúng ta đang ở trong một mớ bòng bong đáng sợ và Gold như một con gấu đang cuồng rằng muốn cắn xé. Hãy biết điều giả chết trong một thời gian.’

‘Đồng ý,’ tôi nói. ‘À này, Peter, anh biết là tôi ra sức viết một truyện phim cho Gold. Anh có cho rằng chuyện này sẽ hồng hét hết tất cả không?’

‘Có thể,’ Peter nói và nhún vai. ‘Tất cả tùy thuộc vào thời gian mà ta sẽ bỏ ra. Nếu ta nhanh chóng làm lại và nếu kịch bản của anh hay, tất cả có thể sửa chữa được. Gold là một nhà kinh doanh, ông ta sẽ không bỏ qua một đề tài hay, nhưng phải thuộc vào loại nhất hạng.’

‘Vâng, đương nhiên.’

Tôi theo Peter đến tận cửa, lòng hơi lo âu và bức dọc. Tôi bắt đầu hiểu ra là mình đã xử sự như một thằng ngu khi đâm Imgram: điều này có thể làm hỏng toàn bộ sự nghiệp của tôi.

‘Anh có thể làm được điều gì đó cho Carol không?’ Peter bất thần hỏi.

‘Tôi không nghĩ đến chuyện ấy.’

Anh ta nhìn tôi hồi lâu và đột nhiên tôi cảm thấy hổ thẹn.

‘Cô ấy yêu anh, Clive ạ,’ anh nói nhẹ nhàng, ‘đó là một cô gái tuyệt vời xứng đáng được đối xử tốt hơn, tôi những tưởng đây là chuyện nghiêm chỉnh giữa các vị. Điều này không liên quan gì đến tôi, nhưng tôi khổ tâm khi nhìn cô ấy trong tình trạng thế này.’

Thấy tôi không trả lời gì, anh ta vẫn nán lại trong một chốc như do dự, rồi nhún vai, ‘Xin lỗi. Tôi hy vọng cô ấy sẽ phục hồi. Tạm biệt nhé, Clive, anh đừng xuất hiện trong một thời gian, tôi tin chắc rằng chuyện này sẽ ổn thỏa nếu anh thận trọng.’

‘Được rồi,’ tôi nói. ‘Cảm ơn anh về cuộc ghé thăm này.’

Trở lại phòng khách, tôi tự rót lấy uống. Đã hẳn là tôi thích gặp lại Carol, nhưng tôi sợ hãi cuộc hội kiến. Tôi đã xúc phạm nàng: Ai biết được liệu tôi lại không chịu tổn thêm thời giờ để lôi kéo nàng quay lại một khi tôi đổ thừa tại đã không giữ được bình tĩnh? Ngoài ra, tôi hết sức lo ngại, không phải vì lý do Imgram mà chính là vì Gold, ông ta có thể trở nên cực kỳ nguy hiểm. Đến gặp ông ta chẳng? Không, Peter nói có lý. Tốt hơn là giả chết.

Giận dữ, tôi đưa mắt nhìn khắp lượt căn phòng, biết rõ mười mười là mình không thể giam mình trong bốn bức tường của nó được. Tôi trở nên điên rồi: không còn như xưa nữa, cái thời mà tôi trải qua ngày này tháng nọ bằng việc đọc sách. Hollywood đã khiến tôi trở thành hiểu động, và chỉ nghĩ tới việc phải ở một mình, cho dù vài giờ thôi cũng làm tôi không chịu đựng nổi.

Tôi thăm dò đồng hồ đeo tay: mười hai giờ thiếu mười lăm. Tôi nghĩ đến Eva: chắc nàng đang trên giường ngủ kỹ. Đây là điều tôi sắp làm, đến thăm nàng và cố gắng dắt nàng đi ăn trưa với tôi. Quyết định xong, tôi cảm thấy nhẹ nhõm thật sự. Eva sẽ cứu tôi thoát khỏi cảnh cô đơn. Một khi có nàng, mọi chuyện còn lại có sá gì.

Tôi đến đường Laurel Canyon lúc hơi quá ngọ, dừng lại trước nhà Eva, gõ cửa và chờ đợi. Nàng mở cửa gần như tức thì và đứng đó, nhấp nháy đôi mắt vì ánh sáng, vẻ sững sốt, ‘Clive đấy ư! Nàng nói với

một tiếng cười nhẹ thích thú, em cứ tưởng là người đưa sữa!’ Rõ ràng là nàng từ giường đi ra, mái tóc rối bời và không trang điểm. ‘Anh đến đây làm gì vào giờ này thế?’

‘Chào, Eva, anh muốn dành cho em một bất ngờ. Anh có thể vào chứ?’

Nàng bó mình trong chiếc áo ngủ và ngáp. ‘Em đang sắp đi tắm đây. Ít ra anh cũng nên gọi điện thoại.’ Tôi theo vào phòng nàng, nó phảng phất mùi nước hoa lẫn mùi mồ hôi.

‘Ở đây nặng mùi, nhỉ?’ nàng vừa nói vừa mở các cánh cửa sổ. Đoạn nàng ngồi xuống giường và gãi đầu. ‘Ch... a... ặc... em mệt chết đi được.’

‘Em không có vẻ đã ngủ đầy giấc,’ tôi nói và ngồi xuống bên cạnh nàng. ‘Em còn làm gì không?’

‘Còn một cái đầu bẩn thỉu, nhưng mặc kệ,’ nàng nói và ngả người lên gối. ‘Sáng nay, em thấy kệ tất cả.’

‘Anh cũng vậy, chính vì thế mà anh đến đây,’ tôi nói và quan sát khuôn mặt nhỏ bé mệt mỏi của nàng. Đôi mắt thâm quầng và hai nếp nhăn giữa đôi lông mày nổi rất rõ. ‘Hãy đi ăn với anh.’

‘Thôi, em chả thiết cựa quậy.’

‘Nào, để yên anh tính,’ tôi nói. ‘Chúng ta sẽ đi ăn sớm rồi em có thể về ngay nếu em muốn.’

Nàng nhìn tôi với vẻ nghĩ ngợi. ‘Ồi chà!’ nàng nói giọng hờn dỗi. ‘Em lại phải phiền phức mặc quần áo. Cam đoan với anh là em ở nhà thì hơn.’

Tôi cúi xuống, nắm lấy hai bàn tay nàng và kéo nàng sát vào tôi. ‘Em sẽ đi với anh,’ tôi nói chắc nịch. ‘Nào, thay quần áo đi. Em mặc gì nào?’

Nàng gỡ tôi ra và đi một cách uể oải đến tủ áo. ‘Em không biết nữa,’ nàng nói và lại ngáp. ‘Ồi! Em mệt biết mấy!’

Tôi mở tủ áo. Nó đựng nửa tá bộ váy áo. ‘Sao không mặc một chiếc áo dài?’ tôi bảo. ‘Anh thích có dịp nhìn em trong một bộ nào đó không bó sát và có vẻ nữ tính.’

‘Em biết hơn anh là bộ nào hợp với mình,’ nàng nói và tháo một bộ váy màu xám. ‘Này, em sẽ mặc bộ này. Anh bằng lòng chứ?’

‘Ừ. Bây giờ em đi tắm nhanh lên. Anh sẽ hút một điếu thuốc trong khi chờ em.’

‘Em không lâu đâu,’ nàng nói và ra khỏi phòng.

Còn lại một mình, tôi đi vòng trong phòng, mở mấy ngăn tủ, ngắm nghía những món đồ chơi bằng thủy tinh gọi cho tôi nhớ đến chồng nàng. Không khí trong phòng có cái gì đó bí mật, che giấu khiến tôi nghĩ đến những người đàn ông đã đến đây... những người đàn ông lén lút đến và xấu hổ chết đi được nếu bị bạn bè nhìn thấy họ đi vào căn nhà này. Ý nghĩ đó đeo đẳng tôi, tôi chịu đựng việc phải chia sẻ với Eva hết thảy bọn đàn ông này. Chẳng mấy chốc tôi không thể ở yên trong đó, tôi bước ra hành lang và kêu lớn hỏi Eva mau lên.

‘Em đến này, nàng bảo. Kiên nhẫn một chút.’

Ngay lúc đó, cánh cửa ra vào mở ra và Mary xuất hiện. Trước tiên chị ta nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, đoạn chị ta mỉm cười. ‘Xin chào ông. Hôm nay đẹp trời chứ, phải không ông?’

Tôi chán ngấy chị ta. Tôi ghé tòm cái vẻ mặt cùng một lúc vừa khúm núm lại vừa nhạo báng của chị ta. Tôi tự hỏi liệu Eva có đề cập với chị ta về tôi không, có đề cập chung hết thảy bọn đàn ông đến đây với chị ta hay. Sự hiện diện của người đàn bà này có lẽ đang cười nhạo sau lưng tôi này khiến tôi không chịu đựng nổi.

‘Hãy bảo cô Marlow là tôi chờ cô ấy ở ngoài xe,’ tôi xẵng giọng nói với chị ta trong khi bước ra.

Nửa tiếng đồng hồ sau Eva mới ra tới. Nàng sạch sẽ và tinh tươm, nhưng ban ngày ban mặt, nàng có vẻ già đi và mệt mỏi.

‘Anh thấy em thế nào?’

‘Tuyệt vời.’

‘Đừng nói láo, em tạm được chứ?’

‘Em có thể đi bất cứ chỗ nào hoặc với bất kỳ ai.’

‘Nghiêm chỉnh chứ?’

‘Đã hẳn. Điều duy nhất khiến em ray rứt, đó là em xấu hổ vì nghề nghiệp của em, nó khiến em có mặc cảm tự ty. Chỉ là em muốn sống cuộc sống tốt đẹp. Mà này, cho đến bây giờ thì em đã thành công. Tại sao em lại lấy làm khó chịu?’

Nàng nhìn tôi với vẻ tra vấn, có vẻ như tin là tôi nói sự thật và nàng ngồi xuống bang ghế. ‘Em cảm ơn anh,’ nàng nói với cái lắc đầu nhẹ. ‘Chúng ta đi đâu đây?’

‘Đến Nikabob,’ tôi nói khi quẹo cua. ‘Hợp với em không?’

‘Ừ... m... m... được.’

‘Anh đã thử gọi điện thoại cho em lúc hai giờ hôm qua, nhưng Marty nói với anh rằng em bận.’

Nàng nhăn mặt, không nói tiếng nào.

‘Vậy là em làm việc không nghĩ ngợi à?’ tôi hỏi như khoái lạc vì để tự dẫn dắt mình.

‘Đừng nói về chuyện đó nữa. Tại sao lúc nào anh cũng khư khư quay lại chuyện đó mãi thế?’

‘Đúng vậy, anh xin lỗi, nói mãi hóa nhàm. Em làm cho anh phải suy nghĩ,’ tôi nói tiếp sau một lúc im lặng, ‘có phải sự thật em mặc kệ tất cả không?’

‘Sao anh lại hỏi em như vậy?’

‘Anh cho rằng thâm tâm em khá nhạy cảm.’

‘Nhưng em không bao giờ để lộ ra,’ nàng nhanh nhẩu nói.

‘Em lúc nào cũng dè chừng, em xem hết thầy mọi người như kẻ thù. Anh mong rằng em cởi mở và xem anh như một người bạn.’

‘Em không cần bè bạn,’ nàng nói với giọng châm chích. ‘Và lại, em quá hiểu bọn đàn ông để có thể tin cậy ở nơi họ.’

‘Bởi vì, em chỉ thấy những khía cạnh tệ hại nhất của họ mà thôi. Hãy để anh làm bạn của em.’

‘Không đâu. Với lại đủ rồi. Anh chưa bao giờ khiến em phải quan tâm đến đâu. Em đã nhắc đi nhắc lại với anh điều này khá đủ rồi, em cho là vậy.’

Quả thực ít có hy vọng dành cho tôi. Một lần nữa tôi thấy lòng đầy bức dọc và phẫn nộ. Hóa ra tôi không thể làm gì để khiến nàng xúc động, để chọc thủng tấm giáp sắt hờ hững và lạnh lùng kia chẳng?

‘Ít ra em cũng thẳng thắn,’ tôi nói. ‘Với em, người ta biết mình đi đến đâu.’

‘Em muốn biết rõ điều gì ở đằng sau cái đầu của anh,’ nàng vừa nói vừa ngẩng tôi chăm chú. ‘Anh che giấu điều gì đằng sau cái vẻ dịu ngọt này? Anh muốn gì hả Clive?’

‘Muốn em,’ tôi nói đơn giản. ‘Em làm anh ưa thích, em gợi cho anh sự tò mò, anh muốn cảm nhận được rằng anh chiếm một chỗ đứng trong cuộc đời em, tất cả là vậy.’

‘Anh điên hết rồi, hẳn anh đã quen biết hàng trăm phụ nữ, vậy tại sao lại phải bận tâm vì em?’

Đúng... tại sao? Khi mà tôi đã có Carol! Tại sao lại phí bỏ thời gian để cụng đầu vào tường, bởi vì mỗi lần lại sáng rõ hơn là Eva không hề chấp nhận tôi? Tôi không ra sao cả, nhưng tôi phải tiếp tục cho dù không có hi vọng.

‘Những người đàn bà khác, anh cóc cần,’ tôi nói trong lúc dừng trước quán Nikaboh. ‘Chỉ có em là đáng kể.’

Nàng đưa hai bàn tay ra một dấu hiệu sốt ruột. ‘Anh quá là gàn dở,’ nàng bảo. ‘Đã bao nhiêu lần em nhắc đi nhắc lại rằng anh không khiến em quan tâm và sẽ không bao giờ khiến được em quan tâm rồi mà nhỉ?’

Tôi bước xuống xe và đi vòng đến mở cửa cho nàng. ‘Thế ra là như vậy đó, trông em thật thản nhiên,’ tôi nói. Ậy tại sao em lại đi với anh?

Nàng ném cho tôi một tia nhìn gay gắt. Trong một thoáng tôi tưởng rằng nàng sẽ quay lưng lại và bỏ đi. Thế rồi đột nhiên nàng phá lên cười, ‘Sao ư, đã hẳn là em phải sống nữa chứ.’

Tôi giận tái người, nhưng tôi cố nén lòng và chúng tôi đến ngồi ở một trong những chiếc bàn bên trong. Tất cả những gì tôi nghi hoặc, những gì trong lúc ấy tôi không chịu tin đều chứa đựng mấy chữ khả ố này, *Đã hẳn là em phải sống nữa chứ*. Nàng chỉ chịu đựng tôi vì tôi trả tiền cho chuyện đó. Dưới mắt nàng, tôi hoàn toàn không khác gì tất cả những người đàn ông đến với nàng một cách vụng trộm.

Tôi nghe nàng nói với tôi, giọng gay gắt, ‘Anh chờ gì nữa mà không gọi món?’

Đứng bên cạnh, gã bồi bàn nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên. Tôi cảm thấy thực đơn gã chìa ra mà không tập trung nổi sự chú ý vào nó. Cuối cùng, tôi trở lại với chính mình, nhưng không cảm thấy một chút hứng thú gì để chọn thức ăn. Tôi cảm thấy trống rỗng, bạc nhược và con tim có chút ít chao đảo. Eva dường như không hề quan tâm đến thực đơn. Mỗi một câu hỏi của tôi đều được nàng đáp lại một cách dè xén. ‘Nếu anh muốn, em sao cũng được.’

Tôi bảo bồi bàn mang đến một chai whisky. Tôi cần lấy lại tinh thần. Tôi và Eva không tra đổi một lời nào cả cho đến lúc gã kia quay lại. Một khởi đầu xấu.

‘Em có tin tức gì về Jack không?’ tôi đột nhiên hỏi để thay đổi đề tài.

‘Tuần nào em cũng nhận được.’

‘Anh ta khỏe không?’

‘Ừm... rất khỏe.’

‘Chừng nào anh ta trở về?’

‘Ừmmm...’

‘Anh ta sẽ ở lại lâu ư?’

‘Em không biết... tám hay mười ngày.’

‘Vậy anh sẽ không gặp em nữa hả?’

Nàng lắc đầu, dường như nàng nhìn vào khoảng trống và tôi thấy nàng không nghe tôi nói.

‘Anh muốn làm quen với chồng em?’ tôi nói sau một chốc im lặng.

‘Hả? tại sao?’

‘Sao lại không?’

‘Chắc hẳn anh ấy sẽ hài lòng,’ nàng phẩn chấn lên bảo, ‘Mọi người đều mến anh ta... những chỉ có

mình em là biết rõ về anh ấy. Em nổi giận lên mỗi khi nhìn thấy ai nấy vồn vã bao quanh anh ta. Nếu họ biết ra cái kiểu mà anh ấy đã đối xử với em... Nhưng đôi mắt nàng và toàn bộ khuôn mặt của nàng đã nói lên rõ rệt là nàng sẵn sàng chịu đựng anh ta tất cả.'

'Thế chừng nào em sẽ giới thiệu bọn anh?'

'Dĩ nhiên, em sẽ nói với anh ta về chuyện này.'

Gã bồi bàn mang đến một món súp tôm hùm ngon lành nhưng Eva hầu như không đụng tới.

'Em không ăn sao?'

'Em không thấy đói. Và lại em vừa mới ngủ dậy.'

'Em tiếc là đã đến đây?'

'Không đâu. Nếu không thích, em đã không đi.'

'Em không bao giờ dễ thương hơn thế này được sao?'

'Để làm gì? Ai không thích như vậy thì cứ việc bỏ em.'

'Ngay cả với những người đàn ông khác của em sao?'

'Vậy mà họ vẫn cứ quay lại. Sao anh lại muốn em khó chịu về chuyện đó.'

Thật rõ ràng. Nếu tất cả bọn họ giống như tôi thì bao giờ họ cũng quay trở lại. Trước sự biếu lộ tai ác và ngạo nghễ kia, tôi cảm thấy nhu cầu xúc phạm nàng.

'Nói cho cùng thì đây là việc của em,' tôi bảo. 'Chỉ có điều em không trẻ mãi đâu. Rồi một ngày nào đó, họ sẽ không quay trở lại nữa.'

Nàng cắn môi và nhún vai, 'Đã quá trễ để buộc em phải thay đổi. Em không bao giờ đeo đuổi bọn đàn ông và lúc này đây em cũng không sẵn sàng bắt đầu.'

'Eva à, thực ra anh không tin rằng em được hạnh phúc đâu. Cuộc đời em đang sống không có gì lạ lùng đâu. Tại sao em không thay đổi nó?'

'Các người cùng một duộc,' nàng nói. 'Bọn họ cứ nói cùng một việc, nhưng không thấy ai làm gì bao giờ cả. Thế anh muốn em làm gì? Ở lì trong nhà để ăn không ngồi rồi sao? Đó không phải là loại người của em đâu.'

'Jack vẫn sẽ tiếp tục đi xa chẳng? Có thể một ngày nào đó, anh ta muốn ở yên một chỗ.'

Cái nhìn nàng xa xăm và đôi mắt dịu lại.

'Bọn em đã nghĩ đến việc giữ chỗ một khách sạn... rồi thì...'

Gã bồi bàn mang đến cho chúng tôi món tiếp theo. Khi gã rời đi, đột nhiên nàng tiếp tục, 'Anh có tin rằng tôi qua em đã khóc không? Chuyện này khiến anh ngạc nhiên hả?'

'Tại sao em khóc?'

'Em hoàn toàn cô đơn... Một ngày qua thật tệ hại. Anh không thể biết được một số kẻ tởm lợm đến mức nào. Không thể tin vào ai được hết, họ làm mọi cách để lừa ta.'

'Đây hẳn là một cuộc sống hết sức nghiệt ngã và không một chút bù đắp,' tôi bảo, 'Vậy không có cách nào khác để kiếm tiền sao?'

'Không. Và lại em đã sai lầm khi than thở, vì hôm nay em suy sụp quá.' Nàng thở sâu rồi nói, 'Ôi! Đàn ông, em thù ghét bọn họ làm sao!'

'Chuyện gì đã xảy đến cho em vậy?'

'Không, không có gì cả. Em không muốn đề cập đến chuyện này là hơn.'

'Người ta ngược đãi em hả?'

'Vâng... một gã đã toan tính lừa gạt em...'

'Chắc là hắn đã bị một mẻ ra trò,' tôi nói, tò mò muốn biết thêm.

'Ừ,' nàng bảo, đôi mắt lấp lánh tia giận dữ. 'Và xin anh tin rằng hắn sẽ không thể mon men đến nhà em được nữa đâu. Ô này! Ta hãy đi thôi,' nàng nói thêm và đẩy chiếc đĩa gần như chưa đụng tới ra xa.

Tôi gọi gã hầu bàn. 'Nghe này Eva,' tôi nói, 'thỉnh thoảng em nên đi ăn trưa hoặc tối với anh, như những người bạn. Điều đó hay cho em, nó cho phép em giải tỏa tâm tư. Em xem, anh đối xử tử tế với em mà. Bọn người kia có làm được như vậy không?'

'Kh... ông,' nàng nói sau một giây suy nghĩ.

'Vậy thì đồng ý nhé.'

Trước tiên nàng bĩu môi, rồi mặt nàng hơi sang lên. 'Đồng ý, Clive ạ. Vâng, điều đó sẽ khiến em vui thích.'

Tôi cảm thấy như mình vừa đạt được một chiến thắng to lớn. 'Này, tuần tới anh sẽ gọi điện thoại cho em và ta chúng ta sẽ cùng đi.'

Trong xe, lúc chúng tôi chạy về đường Laurel Canyon, nàng bảo với tôi, 'Em vừa trải qua những giây phút lý thú, Clive à, nhưng kiểu người anh kỳ cục ghê!'

'Em thấy vậy sao?'

Đến trước chỗ ở của nàng, cả hai chúng tôi cùng xuống xe và đứng lại một lúc. 'Vào không?' nàng mỉm cười nói với tôi.

‘Thôi... hôm nay thì thôi.’

Nàng nhìn tôi, ngạc nhiên, đôi môi còn cười nhưng lại thêm đôi mắt. ‘Thật tình anh không muốn lên nhà ư?’

‘Ừ,’ tôi nói, ‘hãy chỉ xem như bạn bè, tuần sau chúng ta sẽ cùng đi chơi nhé.’

‘Nếu anh muốn. Và... cảm ơn vì bữa ăn.’

Đây là thời điểm mấu chốt. Tôi đọc trong đôi mắt nàng sự chờ đợi tôi trả công về việc nàng mất thời giờ với tôi, và tôi cảm thấy nếu muốn theo đuổi kế hoạch, sớm hay muộn gì tôi cũng buộc lòng phải làm như vậy. Dù vậy, tôi không muốn mình hành động như Harvey Barrow. Tôi đã sắp xếp để đi chơi với nàng, để nghe nàng nói về Jack và những mối bận tâm thường ngày của nàng, nhưng lại không phải để cho tiền nàng.

‘Như thế anh sẽ gọi điện thoại cho em chứ?’

‘Đúng vậy. Tạm biệt Eva, và em đừng khóc nữa.’

Nàng quay lưng lại với tôi và bước vào nhà. Tôi lên xe trở lại và lúc vừa rời máy xe, tôi chợt thấy một gã đàn ông mà thoát đầu tôi không nhận ra đang bước tới. Rồi tôi chú ý tới đôi tay dài thông xuống đầu gối của hắn. Khi đi ngang qua hắn ta, tôi nhìn được gần hơn: chính là Barrow. Tôi dừng lại hơi xa một chút. Hắn làm gì trong khu phố này? Tôi bước khỏi xe để rình theo hắn và nhận thấy hắn chậm chậm bước khi đi ngang qua nhà Eva. Tôi những muốn gọi hắn lại, đuổi theo hắn, tọng nắm đấm vào cái mõm dơ bẩn của hắn... Thay vì vậy, tôi đứng yên tại chỗ rình rập, tôi thấy hắn đẩy cổng rào và bước vào.

XIII

Từ buổi tối tôi bị tổng cổ ra khỏi Tam Điểm, tôi không còn nghĩ ngợi gì đến Barrow nữa và cũng không còn nảy sinh ý nghĩ hằn vẫn có thể tiếp tục lân la đến Eva. Tôi thấy hình như không thể có chuyện hằn dám lộ mặt trước nàng sau cái cung cách mà nàng đã đối xử với hằn và nỗi tủi nhục tôi đã bắt hằn gánh chịu. Vậy mà hằn đã trở lại gặp nàng, hằn chia sẻ những chiều cố của nàng cũng y như tôi và chính ở chỗ đó, hằn đã lôi tôi xuống ngang hàng sự ô nhục của riêng hằn. Chính đó là những gì tôi đã suy nghĩ trong khi trở về nhà.

Russell tiến đến gặp tôi ở hành lang và chỉ cần nhìn anh ta cũng đủ để biết rằng mình lại sắp có những mối bận tâm khác.

‘Cô Bensinger đang đợi ông, thưa ông.’

‘Cô Bensinger ư? Từ lúc nào vậy?’

‘Cô ấy vừa mới đến. Cô bảo rằng cô có việc gì đó cấp bách để bàn với ông và cô đã chờ mười phút rồi.’

Quý thần ơi! Hằn là có việc quan trọng và cấp bách mới khiến Merle Bensinger chịu tốn công, cái cô nàng hầu như không bao giờ rời khỏi văn phòng của mình. Tôi đi thẳng một mạch đến phòng khách.

‘Chào Merle, đây là một bất ngờ.’

Merle là một cô gái to lớn rắn chắc với mái tóc hung đỏ. Cô ta chịu đựng cái tuổi bốn mươi một cách vui vẻ và khắp cả Hollywood, không có một phụ nữ kinh doanh nào lão luyện hơn cô. Cô ta đứng sững trước lò sưởi và nhìn tôi với vẻ u ám.

‘Nếu cuộc ghé thăm của tôi đủ khiến cho anh ngạc nhiên thì hay nhất là anh nên tự rót cho mình một ly Cognac, bởi lẽ anh sẽ cần đến nó đấy,’ cô ta vừa nói vừa ngồi xuống và không buồn nắm lấy bàn tay của tôi chìa ra cho cô.

‘Nghe này, Merle ạ, tôi rất lấy làm tiếc về chuyện bài báo cho tờ Digest, nhưng...’

‘Không liên quan gì đến việc đó,’ cô ta nói giọng đanh thép. ‘Có nhiều việc nghiêm trọng hơn nhiều.’ Cô rút từ ví ra một gói Camel nhãn nhúm. ‘Vì tôi không có nhiều thì giờ, ta hãy vào mục tiêu: chính xác có phải anh đã đánh Frank Imgram không?’

‘Giả thử như là đúng vậy thì điều đó có thể ảnh hưởng gì đến cô?’

‘Anh ta hỏi như vậy với tôi!’ cô ta kêu lên, nướng mắt nhìn vào khoảng không. ‘Nghe anh ta nói kìa! Anh ta làm vỡ mặt một tác giả đắt giá nhất Hollywood, anh ta phá nát hàm răng của người ta rồi anh ta hỏi tôi điều đó ảnh hưởng gì đến tôi!’ Cô ta nhìn tôi vẻ dữ tợn. ‘Tôi thực sự hỏi, Thurston à, từ đâu mà cha mẹ anh đã có ý tưởng cho ra mắt thế gian này một gã ngu xuẩn như loại của anh vậy. Chuyện tờ Digest đâu đã tệ, nhưng cái này thì...’

‘Nói đi,’ tôi bảo, ‘giải thích tình hình cho tôi biết.’

‘Nó không thể nào xấu hơn được nữa,’ cô ta đi về phía cửa sổ, nói. ‘Anh đã gây thù oán với một tay trùm tư bản trong lĩnh vực điện ảnh có thế lực nhất và nguy hiểm nhất, lão già Gold. Ông ta đã thề lột da anh và ông ta sẽ làm được. Cả anh lẫn tôi, chúng ta chỉ có nước khóa vali lại và chuồn thôi. Anh đã cháy túi ở Hollywood.’

Quả thật tôi cần phải uống một cái gì. Tôi rót cho mình một ly whisky đặc sánh.

‘Anh có thể cho tôi một ly tương tự,’ Merle nói. ‘Không phải anh là người duy nhất có những dây thần kinh nhạy cảm đâu.’

Sau khi rót cho cô ta, tôi buông mình xuống ghế bành, ‘Vậy hợp đồng của tôi với Gold thì sao?’ tôi hỏi.

‘Nghe anh ta kìa,’ Merle nói với giọng điệu thất vọng. ‘Anh ta tưởng mình có một hợp đồng! Nhưng anh bạn khốn khổ ạ, một hợp đồng kiểu đó giống như là chuyện trẻ con còn bú! Nó không chứa đựng bất kỳ một cam kết nào cả. Nếu phác thảo của anh không làm vừa lòng Gold, ông ta sẽ sổ toẹt và đó là tất cả.’

‘Đâu có gì cho thấy nó sẽ không làm vừa ý ông ta,’ tôi nói mà không mấy vững tin. ‘Cô đừng làm cho tôi tin rằng Gold khá điên khùng để từ chối một kịch bản hay chỉ vì thích thú được gây rầy rà cho tôi.’

Merle ném cho tôi một cái nhìn thương hại. ‘Vậy anh hiểu rằng chuyện rò rỉ của anh với ông ta đáng giá như cả trăm tờ giấy bạc và chỉ cần một kịch bản chết tiệt đủ khiến ông ta quên đi một sự tổn hại tương

tự thế ư. Theo ý kiến của tôi, ở Hollywood không có một tác giả nào có thể khiến ông ta bỏ qua chuyện đó đâu.’

Tôi nốc cạn ly và châm một điếu thuốc. ‘Thế thì tôi phải làm gì đây? Cô là cố vấn của tôi, cô gợi ý thế nào?’

‘Không có gì cả. Gold đã ghi tên anh vào sổ đen, không thể làm gì được nữa. Hãy viết tiểu thuyết, nhưng riêng phần điện ảnh và sân khấu thì anh đã cùng đường...’

‘Vậy thì, tôi nói mà cảm thấy sôi giận lên, Gold không xử sự với tôi như thế được đâu. Đó là điên rồ...’

‘Có thể, nhưng tôi biết khả năng của ông ta. Đó là kẻ duy nhất ở Hollywood tôi không hề có một mảy may khả năng để kinh chống... Nhưng,’ cô ta bỗng dừng bẻ ngón tay, nói, ‘một người có thể làm được điều đó.’

‘Làm được cái gì? Cô giải thích xem.’

‘Hòa giải anh với Gold.’

‘Ai thế?’

‘Cô bạn của anh... Carol Rae.’

Tôi chồm dậy, ‘Ê này! Hãy coi chừng...’

‘Yên nào, đừng có lông lộn lên. Carol Rae có thể dàn xếp tất cả, cô ta và Gold là như thế này...,’ cô ta vừa nói vừa đưa chéo hai ngón tay.

‘Từ bao giờ vậy?’ tôi nói mà khó khăn lắm để chế ngự giọng nói run run của mình.

‘Anh quá biết là Gold đã cầu hôn với cô ấy chứ?’

‘Có, nhưng điều đó không có ý nghĩa gì cả.’

‘Ồ! Anh cho là vậy ư? Thế thì anh chẳng hiểu gì hết. Đó là một người đàn ông sáu mươi tuổi chưa từng lấy vợ và dùng một cái bị tiếng sét ái tình. Người đàn ông ở tuổi đó không chỉ bị tiếng sét ái tình, ông ta lao vào bằng tốc độ ngàn kilomet một giờ. Một cô gái như Rae có thể lái ông ta theo ý muốn... huống gì chuyện hòa giải anh với ông ta.’

Tôi hít thật sâu và sự cố gắng để kiềm hãm cơn giận điên người khiến tôi xấp mồ hôi. ‘Cám ơn sự mách bảo, Merle, tôi sẽ suy nghĩ lại.’ Tôi sẵn lòng cho cô ta ăn tát tay, nhưng đây không phải là lúc tôi gây thêm những kẻ thù mới.

‘Tốt hơn hết là anh nên làm, Thurston ạ,’ cô ta đứng lên nói. ‘Tôi đã chỉ cho anh cái bước phải theo, phần còn lại thuộc về anh. Ở địa vị anh, tôi sẽ bỏ chuyện phim ảnh và sẽ viết một quyển tiểu thuyết. Đã có một vài chủ nợ của anh đến gặp tôi, tôi đã gạt họ ra rìa, nhưng không phải lúc nào cũng làm được như vậy.’

Tôi choáng váng đến nỗi không nói được một lời.

‘Chuyện này nữa,’ Merle lại tiếp tục trong lúc bước ra cửa. ‘Người ta kể rằng anh cặp kè với một ả giang hồ hả?’

Tôi cảm thấy chao đảo. ‘Hôm nay như vậy là đủ rồi, Merle ạ, đừng thọc mũi vào chuyện của tôi.’

‘Vậy quả là có thật!’ Cô ta kêu lên với giọng phẫn nộ. ‘Anh có điên không? Ở tại đây, ở Hollywood này không có đủ những phụ nữ quyến rũ đến nỗi anh đi đàn đúm với một cô gái làm tiền sao? Người ta đã nói quá nhiều về chuyện rồi, Thurston ạ, và không có một danh dự nhà văn nào tồn tại nổi với một chuyện tại tiếng như vậy. Trời ơi, anh hãy tỉnh táo lại... bằng không hai ta cùng tiêu tùng cả.’

Tôi tái người đi.

‘Hay hơn hết là Hollywood nên để yên cho tôi,’ tôi nói mà cơn giận lên đến cực độ. ‘Cả cô nữa, Merle ạ. Tôi sẽ làm những gì tôi thích, tôi qua lại với người nào tôi muốn và nếu điều đó không làm cô vừa ý, cô biết là cô còn lại những gì nên làm.’

‘Thật là ngu ngốc!’ cô ta nói và đến lượt mình cũng mất kiên nhẫn. ‘Tôi tin rằng hai chúng ta có thể kiếm tiền được, nhưng tôi đã lầm. Mặc kệ anh, những gì liên hệ đến tôi, tôi cũng không thiết nữa, vì anh gần như đã chìm rồi. Anh biết tôi thẳng tính, Thurston ạ, tôi cho rằng nếu anh tiếp tục xuất hiện với người đàn bà đó, thì anh sẽ tiêu ma, sạt nghiệp, bị chôn vùi thôi. Nếu anh không thể bỏ cô ta được, ít ra anh hãy giấu mặt.’

‘Vĩnh biệt, Merle ạ,’ tôi mở cửa, nói. ‘Không thiết gì những kẻ sẵn mồi chỉ mong được chăm lo cho những món lợi tức của tôi. Còn giữa chúng ta, chấm hết.’

‘Vĩnh biệt, Thurston, và hãy coi sóc những đồng xu của anh, anh sẽ cần đến chúng đấy.’

Còn lại một mình, tôi sai bước trong phòng. Tại sao cô ta lại đề cập đến những chủ nợ của tôi? Theo hiểu biết của mình, tôi không bị nợ một món tiền lớn nào cả. Cô ta muốn nói gì. Tôi bấm chuông gọi Russell.

‘Có nhiều hóa đơn chậm trả không, Russell?’

‘Vâng, có một số. Tôi nghĩ là ông đã biết.’

Tôi bước đến bàn giấy và rút từ ngăn kéo một bó hóa đơn. ‘Lẽ ra nên theo dõi cái này, Russell à,’ tôi bất bình nói. ‘Làm sao tôi có thể coi sóc đủ mọi thứ trong cái hộp quý quái này được?’

‘Nhưng thưa ông, tôi chưa hề thấy những thứ đó. Nếu trông thấy chúng, tôi...’

‘Được rồi, được rồi,’ tôi nói nhanh, hoàn toàn biết rằng anh ta có lý. ‘Tôi có thói quen nhét tất cả hóa đơn vào ngăn tủ này trong khi tự hứa hẹn sẽ thanh toán chúng vào cuối tháng, và rồi tôi không nghĩ đến chúng nữa.’

Tôi ngồi xuống báo, ‘Nào, hãy lấy bút chì và một mảnh giấy rồi ghi những số tiền mà tôi đọc cho anh.’

‘Phải chăng... phải chăng có cái gì không ổn, thưa ông?’ Russell đột nhiên lo lắng hỏi.

‘Hãy làm như tôi bảo và câm miệng lại.’

Trong mười lăm phút, tôi phát hiện ra mình mắc nợ đủ loại thầu cung cấp hàng với số tiền mười ba ngàn đôla.

‘Hừm, cái này thì không hay lắm đâu,’ tôi nhìn Russell nói. ‘Không hay ho gì ráo.’

‘Thưa ông, họ vẫn có thể chờ,’ Russell gãi cằm nói. ‘May mắn là có đề nghị của ông Gold, phải không ông? Tôi nghĩ rằng...’

‘Không ai yêu cầu anh nghĩ,’ tôi xẵng giọng nói. ‘Đi thôi, tôi có việc phải làm.’

Khi anh ta đã đi ra ngoài, tôi xem xét số tài khoản của mình. Tôi còn mười lăm ngàn đôla ở ngân hàng. Nếu Merle nói đúng về chuyện đảm chủ nợ thì trong vài ngày nữa tôi sẽ cạn túi. Trong khi sắp xếp lại tập sổ, tôi nhận ra bàn tay mình run run.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi đến Hollywood, tôi cảm thấy sợ hãi. Cho đến lúc này, cả các tác quyền của *Cơn mưa ngập ngừng* lẫn sự nhượng bán các quyền tiểu thuyết của tôi, tương lai đối với tôi dường như đảm bảo, nhưng điều này không thể kéo dài vô hạn được. Chỗ trông cậy độc nhất của tôi là hoàn thành kịch bản cho Gold.

Hiển nhiên tôi có một lề thói sinh hoạt rất tốn kém. Tôi còn giữ trong tay Tam Điểm cho đến cuối tháng và căn hộ tôi đang ở phải trả giá cao. Nhưng đó là cái cuối cùng tôi phải từ bỏ, bởi tôi biết quá rõ là ngay bây giờ Hollywood đã bắt đầu dè biu vào đó là hồi kết cuộc của tôi. Ở Hollywood, người ta không phán đoán anh theo giá trị, cũng như theo nền giáo dục của anh, người ta chỉ phán đoán anh qua lợi tức mà anh có được.

Trong suốt ba ngày, tôi lao vào kịch bản của mình, nhưng cho đến cuối ngày thứ ba, bất chấp những nỗ lực, tôi đành hiểu ra rằng mình không làm nên cơm cháo gì được cả - đơn giản là vì, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình nhất thiết phải thành công. Cái cảm giác này làm nảy sinh trong tôi một nỗi hoảng loạn, nó ngăn tôi nhìn rõ vấn đề và tôi càng toan tính nỗ lực thì điều tôi viết ra lại càng tệ hại.

Cuối cùng, tôi đẩy chiếc máy đánh chữ ra, pha cho mình một cốc whisky-soda và bắt đầu sải bước trong phòng. Liếc mắt về chiếc đồng hồ treo tường, tôi nhận ra đã gần bảy giờ mười. Gần như không kịp suy nghĩ, tôi chụp lấy điện thoại và gọi cho Eva.

‘Allô, em thế nào?’

‘Tốt thôi Clive ạ, còn anh?’

‘Rất tốt. Vậy thì Eva ạ, em có thích đi ăn tối với anh không? Anh có thể qua đón em ngay được không?’

‘Không... không thể đâu.’

‘Chà! Được chứ... Anh muốn gặp em.’

‘Không được đâu.’

‘Nhưng anh muốn gặp em,’ tôi nài nỉ, máu dồn lên mặt.

‘Em đã bảo không mà.’

‘Ít ra nàng cũng nên biểu lộ chút gì áy náy, tôi giận dữ nghĩ bụng.’

‘Em đi ăn với người nào khác à?’

‘Vâng, thế đó, bởi vì anh muốn biết hết.’

‘Được thôi. Em không né tránh được sao?’

‘Không.’

Suyt nữa thì tôi đã thôi bạo gác điện thoại trở lại, nhưng chợt nghĩ đến thời giờ trống trải đang chờ đợi mình.

‘Vậy sau bữa ăn?’

‘Vâng, có thể. Anh muốn gặp em đến thế ư?’

Tại sao nàng tin rằng tôi đang quy lụy dưới chân nàng thế kia?

‘Ừ,’ tôi nói. ‘Vào mấy giờ?’

‘Chín rưỡi nhé.’

‘Được. Gọi điện cho anh ngay lúc em trở về và anh sẽ đến liền.’

‘Đồng ý.’

Tôi cho nàng số điện thoại của mình.

‘Đừng quên nhé, anh chờ cú điện thoại của em đấy.’

‘Ừ.’ Và nàng là người đầu tiên cúp máy.

Không khích lệ lắm qua cuộc nói chuyện này, nhưng mặc kệ. Tôi cần gấp nạng. Tôi giống như một gã kỳ cục cứ khăng khăng chạm mãi chiếc răng đau của nạng. Nhưng rốt cuộc, còn hơn là qua đêm chỉ có một mình.

Russell xuất hiện làm đứt đoạn dòng suy tưởng của tôi. Anh ta liếc nhìn tình trạng bề bộn trên bàn giấy của tôi và mím môi.

‘Ồn cả thôi, Russell,’ tôi nói thiếu nhẫn nại. ‘Anh đừng mang mặt thầy tu, cuộc sống không có gì là quá lạ lùng cả. Thực tế, mọi chuyện tệ hại hết cỡ.’

‘Thưa ông, tôi rất đau buồn. Vậy chuyện gì đã xảy ra?’

Bỗng dưng tôi cảm thấy nhu cầu được giải bày với một người nào đó.

‘Anh ngồi xuống đi,’ tôi chỉ cho anh ta một chiếc ghế bành, ‘tôi cần phải nói với anh.’

‘Tôi thích đứng hơn, thưa ông Clive,’ anh ta nói với giọng công phần.

‘Làm ơn ngồi xuống cho, mẹ kiếp!... Xin lỗi, Russell, nhưng thân kinh tôi suy sụp và tôi không thể nói chuyện với anh nếu cứ giữ vẻ đường hoàng như vậy.’

‘Được thôi, thưa ông Clive,’ anh ta thận trọng ngồi xuống, nói. ‘Có chuyện gì tôi làm được không, thưa ông?’

‘Không,’ tôi lắc đầu bảo và lấy một điều thuốc, ‘nhưng tôi cần nói chuyện với người nào đó. Thế là đã một thời gian chúng ta chung sống rồi, nhỉ? Ở mức độ nào đó, tương lai anh đã ràng buộc với tương lai của tôi. Nếu tôi chìm, cuộc sống sẽ trở nên khó khăn đối với anh. Tôi không thấy lý do anh không chia sẻ những nỗi buồn của tôi, cũng như anh từng thụ hưởng những thành công của tôi vậy.’

Anh ta nhìn tôi đăm đăm nhưng không hề hé miệng.

‘Tôi đang gặp lúc đen rùi, tôi tiếp tục sau một lúc im lặng. Carol đã xa lánh tôi, cô Bensinger bỏ rơi tôi, tôi không thể hoàn tất nổi kịch bản phim của mình và tôi có nhiều món nợ. Đó là bản tổng kết của tôi. Anh có ý kiến gì về nó đây?’

Anh ta vò đầu thật lâu.

‘Thưa ông Clive, tôi tự hỏi chuyện gì đã xảy đến cho ông. Đó là tôi không biết ông đã phí mất bao nhiêu thời giờ để không làm gì cả. Thời gian sau này điều đó khiến tôi day dứt. Nếu được phép, tôi xin nói kể từ cái ngày mà ông gửi quyển sách kia cho cô Marlow, mọi chuyện càng lúc càng tệ hại hơn.’

‘Hiển nhiên cô ta là kẻ nhẫn tâm,’ tôi nói và đứng lên bước ngang bước dọc. ‘Nhưng anh sai lầm hoàn toàn. Không có cô ấy, tôi không biết mình sẽ ra sao.’

‘Ồi! Thưa ông, tôi không thể tin nổi điều đó,’ anh ta nói với một vẻ sững sờ. ‘Tôi cho rằng cô ta không hề yêu ông mà?’

Tôi cất lên một tiếng cười giả tạo. ‘Yên tâm đi Russell, tôi không có ý định lấy cô ta làm vợ đâu. Và lại giữa chúng tôi với nhau, cô ta hoàn toàn cóc cần đến tôi. Anh không thể tưởng tượng nổi đâu cái cách thức mà cô ta đối xử với tôi.’ Tôi dụi nát điều thuốc và châm tiếp một điều khác. ‘Anh không thấy tôi cô đơn đến chừng nào sao? Điều anh ngạc nhiên thì đó lại là sự thật. Tôi không có một ai để cởi mở tâm tình. Cả lũ Hollywood đều khiến tôi chán ngấy, không thể nói với họ được gì cả. Nếu anh không luôn luôn sẵn lòng kể cho họ nghe một câu chuyện bá vợ, hoặc sẵn lòng vung vãi tiền bạc, họ tiếp đón anh ân cần như một tờ giấy báo thuốc.

‘Peter hả? Nghĩ xem. Anh ta thỏa mãn tất cả, anh ta sẽ không bận tâm đến một gã như tôi đâu... Carol cũng vậy, nạng cũng đã thành công và thêm vào đó, nạng sắp sửa lấy Gold. Kết cục thật đẹp chứ, phải vậy không, khi nạng lấy một lão già keo bẩn như Gold?’

‘Phải nói rằng ông hầu như không khích lệ cô ấy, thưa ông,’ Russel nhẹ nhàng nói. ‘Tôi đoán chắc là cả hai vị sẽ rất hạnh phúc, nếu không có cái cô Marlow nọ...’

‘Về cô Marlow thì đủ rồi,’ tôi bực dọc bảo. ‘Tôi đã bảo với anh là tôi không thể thiếu cô ấy được. Sự thật, Russell,’ tôi tiếp tục sau một hồi im lặng, ‘chính là vì tôi say mê nạng ta. Lúc đầu thì tôi giỡn chơi, và rồi sau đó tôi phải lòng cô ấy. Bây giờ thì tôi chết mê chết mệt cô ta.’

Russell lấy vẻ nghiêm trọng, ‘Nhưng thưa ông, cuối cùng...’

‘Đừng như một thằng ngốc thế kia,’ tôi hét lên. ‘Tôi không làm gì được, tôi đã nói với anh là tôi chết mê chết mệt cô ta.’

Trong một lúc anh ta có vẻ nghĩ ngợi, ‘Thưa ông, ở đây không có gì xem như là khác thường cả. Hẳn ông phải nghĩ rằng không phải mình là người đầu tiên bị quyến rũ bởi một người đàn bà như cô Marlow. Chuyện này đã xảy ra với những kẻ khác và sẽ còn xảy ra.’

‘Anh nói lằng nhằng gì thế? Anh biết những gì?’

‘Tôi già hơn ông nhiều, ông Clive ạ,’ anh ta bình tĩnh nói, ‘và tôi cũng biết nhiều hơn mặt trái của cuộc sống. Một khi người đàn ông rơi vào bàn tay của loại đàn bà như thế, kết cục là bao giờ anh ta cũng sẽ hối tiếc mà thôi.’

‘Nhưng mà, Russell ạ, cô ta không phải gái làm tiền bình thường, cô không giống những người khác. Tóm lại, mẹ kiếp, anh đừng có nghĩ rằng tôi lại phải lòng một cô gái đứng vĩa hè!’

‘Không may là thừa ông, không có khác biệt căn bản giữa những người đàn bà đó. Có thể họ không giống nhau, họ có những phương pháp khác nhau, nhưng tựu chung, họ vẫn cùng một giuộc cả. Đó là những con người sa đọa mà đối với họ, mọi phương tiện đều tốt, họ chỉ có khinh bỉ những gã đàn ông cho họ tiền bạc và nô lệ cho những dục vọng thấp hèn của họ mà thôi. Mọi chuyện đối với họ chỉ là làm tiền. Tôi xin thêm rằng phần đông trong số họ lại là những ả nát rượu. Sao có thể so sánh họ với những người phụ nữ khác được.’

Tôi cắn môi, ‘Anh có thể có lý. Nhưng làm sao một chuyện tương tự như thế xảy đến cho tôi được? Làm thế nào mà người đàn bà chết tiết kia lại có thể nắm thóp tôi ở điểm đó được?’

‘Chắc không, thưa ông? Thông thường thì những kẻ lui tới với loại đàn bà đó thường là những người yếu đuối, những gã đàn ông mang một mặc cảm tự ti. Có lẽ đó là trường hợp của ông. Có thể trong vô thức ông cảm thấy cô ta thấp kém hơn mình, và điều đó mang lại niềm tin nơi chính ông chăng? Theo ý tôi, ông gặp phải một thứ lòng thương hại vì lẽ cô ta nhận biết rằng không ai có thể yêu cô ta được, rằng cô ta không thể tin tưởng bất kỳ một người đàn ông nào mà ngày mai hay mười bữa nữa tháng nữa, những người khác của cô ta sẽ bỏ rơi mình để đến với một cô khác. Ông với cô ta có hơn một điểm giống nhau: cô ta không có tương lai còn ông thì nghĩ rằng mình đã cùng đường. Cô ta sống đơn độc giữa những người đàn ông không vụ lợi và không đả đo, còn ông thì tin rằng mình đơn độc giữa những người cao quý hơn mình và họ khinh miệt mình. Có lẽ đó là lý do khiến ông nghĩ rằng mình không thể xa lìa cô ta được.’

Tôi vứt điều thuốc.

‘Con khi già khổ ối,’ tôi nói mà không nhìn đến anh ta. ‘Ai có thể tin rằng anh nhìn sự việc sáng tỏ đến thế?’

Anh ta tự cho phép mình nở một nụ cười kính cẩn.

‘Tôi hy vọng không xúc phạm đến ông, ông Clive ạ,’ anh ta vừa nói vừa lấy khăn mùi soa chạm trán. ‘Nhất là tôi hy vọng ông có thể cắt đứt với người đàn bà đó, cô ta chỉ có thể gây cho ông những buồn phiền mà thôi. Trong khi cô Carol, nếu tôi được phép mạo muội, là một phụ nữ trẻ giỏi giang. Tại sao không đến gặp cô ấy, nói sự thật với cô và yêu cầu cô giúp đỡ? Tôi tin chắc rằng cô ấy sẽ không bỏ rơi ông đâu nếu cô ấy cảm thấy ông thật tình thiết tha với cô ấy.’

Tôi nghĩ đến cái hẹn với Eva, nhất thiết tôi phải gặp nàng tối nay. Nghe lời Russell thì được cái giải gì? Có thể anh ta có lý. Nhưng ngay cả trường hợp đó, có thể nào tôi rút lui đúng vào thời điểm tôi bắt đầu tạo những bước tiến mới với Eva?

‘Tôi sẽ suy nghĩ lại, Russell à,’ tôi đứng lên nói. ‘Nhưng trong thời điểm này, tôi không nhìn thấy lối ra, nhưng cũng có thể ngày mai sẽ tốt hơn... Dù sao cũng cảm ơn anh đã nghe tôi nói, và cảm ơn về những lời khuyên nhủ của anh... Thôi từ tế chút đi, cố tìm cho tôi chút gì lót bụng, tôi sẽ ra khỏi nhà hơi trễ.’

Anh ta đứng bật dậy và ném cho tôi một cái nhìn thăm thía. Tôi nhìn thấy môi anh ta mím chặt và bộ mặt tối sầm lại, nhưng anh ta đi ra mà không nói thêm lời nào cả. Đột nhiên tôi cảm thấy trù ối anh ta thật tình. Rõ ràng là anh ta bứt rứt về chuyện của tôi và anh ta khiến tôi dễ chịu khi biết rằng ít ra tôi còn có một người quan tâm đến mình. Thời giờ tiếp theo đối với tôi dường như bất tận, trạng thái kích động trong tôi cứ gia tăng từng phút một. Sau bữa ăn tối, tôi nghe radio, mặt gắn chặt vào chiếc đồng hồ quả lắc. Tối chín giờ hai mươi lăm, tôi tắt máy và cố đọc sách. Khoảng năm phút nữa, Eva sẽ gọi điện thoại cho tôi. Thắng lợi cho tôi biết mấy! Đây sẽ là lần đầu tiên nàng thực hiện một động tác để chúng tôi hội ngộ. Chính là vì dù sao thì nàng vẫn nghĩ đến tôi.

Chín giờ ba mươi bảy. Tất nhiên, không ai có thể đòi hỏi nàng phải chính xác từng phút một, nhưng thời khắc cứ trôi qua...

Russell bước vào chỉ để hỏi xem tôi có cần gì không. Với một cử chỉ bức dọc, tôi ra dấu cho anh ta đi ra.

‘Có cần cho xe vào không, thưa ông?’

‘Không, tôi sẽ đi ngay.’

‘Ông không cần gì đến tôi nữa à?’

Tôi khó khăn để tự kiềm chế.

‘Không,’ cuối cùng tôi thông thả nói. ‘Xin chào, và đừng lo nếu tôi có về trễ.’

Lúc anh ta đi ra, tôi toan nhìn lại chiếc đồng hồ, nhưng kịp dừng lại. ‘Hãy chờ cô ta gọi cho mi,’ tôi tự nói với mình. ‘Nhìn giờ có giúp gì được cho mi? Cô ta sẽ gọi bởi vì cô ta đã hứa.’

Tôi nhắm mắt lại và chờ đợi, cảm thấy niềm nghi ngờ, sự thất vọng và nỗi nhọc nhằn dần dà xâm chiếm, không thể nào cưỡng được. Tôi thử đếm, đến số tám trăm, tôi mở mắt ra và nhìn đồng hồ treo tường: nó chỉ mười giờ mười.

Tôi bước đến điện thoại, quay số và chờ đợi. Chuông vang lên rất lâu nhưng không thấy trả lời. Tôi gác máy.

‘Bẩn thỉu,’ tôi nói, đồ đi đạc chết tiết.

Ngay lúc rót cho mình một cốc whisky và châm một điều thuốc, tôi cảm thấy trong tôi dâng lên một

cơn cuồng nộ lạnh căm. Tôi nguyên rửa nòng, tìm những tiếng lảng nhục tẻ hại nhất. Đúng là nòng luôn như thế, không giữ lời. Không một phút giây nào nòng nghĩ đến buổi tối lảng phí của tôi, quả tình nòng nhạo báng những gì có thể xảy đến với tôi...

Vào lúc mười giờ rưỡi tôi lại gọi điện thoại: vẫn không thấy trả lời. Giận rung người, tôi bắt đầu bước tới bước lui. Đồ điểm! Nhưng nòng đã lầm khi coi tôi như một gã khờ khạo... tôi sẽ cho nòng biết tay... Đúng, nhưng làm thế nào? Tôi không thể làm gì để chống lại nòng, không có gì, tuyệt đối không có gì cả. 'Chà! Nếu một mai tôi dẫn được cô đến chỗ tôi muốn, cô sẽ phải trả giá với tôi.'

Thế đấy, tôi biết rõ là tôi sẽ không dẫn được nòng đến nơi tôi muốn, và nếu có gặp lại nhau thì cũng vẫn tôi là kẻ phải chịu đựng, phải nhượng bộ.

Sau đó, cứ mười phút tôi lại gọi điện thoại cho nòng. Nếu chuyện này có kéo dài suốt đêm cũng mặc. Lúc mười một giờ rưỡi, nòng trả lời, 'Allô?'

'Eva...', tôi bắt đầu, nhưng phải ngừng lại vì lời lẽ cứ rối tung trong đầu. Cơn phần nộ và sự căng thẳng thần kinh làm tôi kiệt quệ.

'À! Anh đấy ư, Clive?'

Giọng nòng bình thản, dừng dừng, tạo cho tôi một sức mạnh để nói ấp úng, 'Anh đã đợi em... Em đã hẹn chín giờ rưỡi... nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi... anh đã đợi em.'

'Chà, vậy sao?' một lúc yên lặng, đoạn tôi nghe nòng nhỏ giọng nói, 'Trời đất, em say khướt!'

'Hừ! Em say?' tôi la lên. 'Thế còn anh, em mặc xác?'

'Ồ! Vừa thôi, Clive, em mệt...'

'Nhưng chúng ta phải gặp nhau tối nay mà. Tại sao em lại làm như thế?'

'Tại sao không được? Anh đòi hỏi nhiều quá đấy... Em đã nói là em mệt...'

Nàng sắp gác máy, bỗng dừng tôi khiếp sợ tự nhủ. 'Khoan nào, Eva, đừng cúp máy... Em mệt, được, nhưng tại sao em không gọi điện thoại cho anh? Sau kỳ nghỉ cuối tuần, lẽ ra em phải đối xử với anh khác chứ...'

'Chắc, phiền quá! Đến ngay đi nếu anh muốn, nhưng hãy chấm dứt những lời ca thán của anh đi.'

Trước khi tôi nói thêm được lời nào, nòng đã cắt máy. Không một giây do dự, tôi lấy mũ và chạy ra thang máy. Một lúc sau, tôi lái xe đến đường Laurel Canyon. Trăng sáng, phố xá đầy người, nhưng tôi nuốt quãng đường chỉ trong ba chục phút. Nàng mở cửa cho tôi ngay.

'Chán anh quá, Clive à!' nòng nói trong lúc đi vào phòng mình. 'Cái gì nhập anh vậy? Anh đến đây cũng chưa lâu la gì mà.'

Tôi nhìn nòng, cố gắng chế ngự cơn giận. Nàng mặc chiếc áo ngủ màu xanh lơ và người nòng bốc ra mùi whisky nồng nặc. Nàng nhướn mắt nhìn tôi và nhăn mặt.

'Trời ơi,' nòng vừa nói vừa ngáp, 'em mệt đứ đừ.'

Nàng buông mình xuống giường, đầu tựa lên gối, mắt nhìn trống không. Có vẻ như nòng cảm thấy khó chịu khi chú mắt vào các đối tượng. Bỗng dừng nòng khiến tôi ghê tởm, 'Em say rồi,' tôi nói với một giọng buộc tội.

'Gặp dịp...' nòng vừa nói vừa đặt bàn tay lên đầu. 'Dù sao cũng vì vậy mà em uống khá nhiều.'

'Cả trong lúc này, khi anh đang đợi sao? Vậy ra em không có bất kỳ một thứ tình cảm nào đối với anh ư?'

Bằng một cố gắng, nòng chống khuỷu tay chồm dậy. Khuôn mặt nòng đánh đá và đôi mắt lấp lánh như những viên sỏi sừng ươi.

'Cảm tình dành cho anh hả? Anh xem mình là ai? Em đã báo trước với anh, Clive ạ. Chỉ có một người đàn ông đáng kể đối với em, đó là Jack.'

'Hừ, hãy để anh yên với gã Jack của em!'

'Chà! Em muốn anh tự xét lại mình, anh dị hợm quá!' Nàng nói với một tiếng cười nhạo báng rồi lại buông người xuống chiếc gối. 'Mà này, anh ngồi xuống đi thay vì đứng trân trân ra đó như một vị thần công lý thế kia.'

'Lúc đó em ở đâu?'

'Em không né tránh được, đó là một người khách. Nhưng chuyện đó dính líu gì tới anh nào?'

'Tóm lại, quả thực em đã quên bống anh.'

'Không đâu,' nòng nói với một tiếng cười trâng tráo, 'em nghĩ đến anh nhiều lắm, nhưng em tự nhủ chuyện đó sẽ chọc tức anh. Như vậy đến bây giờ anh đừng nghĩ ngợi gì nữa vì mọi chuyện tại anh mà ra.'

Tôi vui vẻ cách nào đây!

'Rất tốt, bởi vì là thế, anh đi đây.'

'Đừng có mà ngu ngốc,' nòng vòng tay quanh cổ tôi bảo, 'Hãy ở lại... em muốn anh ở lại.'

Đồ điểm non, tôi nghĩ, chính tiền của tôi khiến cô muốn thì có.

'Dù sao,' tôi dịch ra khỏi giường nói, 'anh cũng không tin rằng em có thể đối xử với anh như vậy.'

Nàng bắt chéo bàn tay về phía sau đầu và nhìn tôi cười khẩy.

‘Ồ! Em xin anh, hãy đổi đĩa hát đi, em đã báo trước với anh chuyện gì sẽ xảy ra nếu dính líu với em, phải không? Thế thì hãy ngoan nào, đến đây nằm đi.’

Tôi ngồi trên giường, cạnh nàng.

‘Em thật tình tin rằng anh mê mệt em chứ gì? Dù vậy em vẫn cóc cần, phải vậy không?’

‘Em có hàng tá lũ đàn ông làm người tình hờ,’ nàng quay đi nói. ‘Em không cần chuyện đó, chỉ cần họ để em yên.’

‘Chính là điều sẽ đến với em nếu em đối xử với họ cũng như với anh, và cũng đáng đời em.’

‘Không phải đâu! Họ luôn luôn quay trở lại, và dù họ không quay lại, cũng chẳng thiếu gì những người khác. Em không lệ thuộc một ai cả, anh hiểu mà.’

‘Nếu em không lệ thuộc một ai đó là nhờ ở Jack,’ tôi nói để chọc giận nàng, ‘Nhưng giả sử có chuyện gì xảy đến cho anh ta? Em sẽ ra sao?’

‘Em tự tử.’

‘Ai cũng nói thế, nhưng em đâu có can đảm.’

‘Anh tin không? Có lần em đã thử: em nốc một chai Lysol. Anh biết sao không? Nó không làm em chết được, nhưng trong hai tháng liền, em ho ra máu.’

‘Tại sao em làm thế?’ tôi hỏi, xúc động đến nổi trong một lúc, cơn giận dữ bay biến.

‘Không liên quan gì đến anh. Thôi ba hoa đủ rồi, anh đến đây nằm đi, em mệt.’

Tôi cảm thấy trên má tôi hơi thở đầu mùi rượu của nàng và tôi tõm lợm quay đi. ‘Được,’ tôi nói mà không nghĩ gì hơn việc nên chuồn khỏi căn phòng gớm ghiếc này, ‘anh vào nhà tắm, chỉ một phút thôi.’

‘Nhanh lên nhé,’ nàng vừa nói vừa cởi bỏ chiếc áo ngủ và trườn người trên giường. Đoạn nàng nhắm mắt và thở ầm ỉ qua đường miệng.

Tôi đứng đó, nhìn chiếc gối thứ hai không được sạch sẽ lắm và lờ mờ những vết dãi nhớt. Thế đấy, nàng mời tôi nằm trên đám chăn gối đã được dành cho một người đàn ông khác! Như thế khá đủ để tôi quyết định. Tôi hút một liều thuốc, ngồi trên thành bồn tắm. Lần này thì giữa chúng tôi, mọi chuyện chấm dứt, và trước tiên, tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Tôi đã nhận ra nàng như thế nào, tôi biết rằng không có gì có thể thay đổi tình cảm của nàng đối với tôi và nàng chỉ mong moi tiền của tôi mà thôi. Tôi có thể bỏ qua sự lạnh nhạt và thói nát rượu của nàng, nhưng cái cảnh những tấm chăn dơ đã đủ để giết chết sự đam mê của tôi một cách thật sự và ngay tức thì.

Thật kỳ lạ khi nghĩ rằng nỗi khát khao tình dục đặt trên một thế quân bình quá mong manh đến nỗi chỉ một chi tiết nhỏ nhất nhất cũng có thể khiến nó sụp đổ. Một cử chỉ vô thức, một lời nói nông nổi, một tính khí gàn dở thông thường, một thói lặp đi lặp lại liên tục, và thế là chấm hết một cuộc tình lớn lao đã từng đương đầu với những sự công kích mà bề ngoài xem ra đặc biệt đáng sợ. Kẻ gây rối thì không nhận ra, còn người kia thì cam chịu với cái không thể tránh được, và cả hai tiếp tục sống bên cạnh nhau mà không có sự thay đổi rõ ràng nào. Mặc dù không ai nói gì cả, không ai ghi nhớ, nhưng có một cái gì đó vô cùng quý giá đối với cả hai, đó là không còn gì nữa.

Dù rằng ngọn lửa tình cảm của tôi đối với Eva không cháy bùng dữ dội, nó cũng vừa lịm tắt. Nàng đã không còn khiến tôi hứng thú. Tôi ở lại căn phòng tắm nhỏ trong một lúc rồi trở xuống hết sức nhẹ nhàng. Eva nằm ườn trên giường, mặt đỏ bừng và nàng đang ngáy.

Không còn gì nữa trong tôi ngoài một cảm giác ghê tởm khá mơ hồ. Tôi rút trong túi hai tờ giấy hai chục đôla và đặt trên tủ ngăn, gần những con thú thủy tinh, rồi đi nhón gót, tôi trở lại xe và trở về nhà.

XIV

Nằm dài trên giường vào những giờ đầu tiên của buổi bình minh, tôi tự hỏi làm sao mà mối liên hệ của tôi với Eva lại có thể kéo dài lâu đến thế. Nàng quả thật đã làm mọi cách để tôi xa lánh nàng và phải là đui mù vì đam mê nên tôi mới không cắt đứt sớm hơn.

Hiện tại, tôi đã thoát khỏi sự ham muốn, sức hấp dẫn và cơn ghen tuông kia, chúng đã chiếm lĩnh tôi ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên. Russell có lý làm sao! Mọi cô gái điểm đều giống nhau, họ từ một khuôn đúc ra cả. Điên rồ biết mấy khi tôi tin rằng Eva là một ngoại lệ và có thể nàng mang một tâm tính khác biệt, vì lẽ đơn giản là nhìn bề ngoài, nàng tỏ ra ít ỏi thỏa hơn! Tôi thừa nhận mỗi lần nàng ra khỏi cái không gian ám muội của căn nhà bé nhỏ của mình, nàng có thể đủ sức đương đầu với những phụ nữ thanh lịch nhất hạng của Hollywood. Thậm chí nàng còn có cá tính hơn, có phẩm cách hơn nữa là. Chắc chắn đó là điều đã đánh lừa tôi. Tôi lấy làm mừng rỡ khi đêm qua đã thấy nàng trong tình cảnh tôi đã bắt gặp được, không gì có thể chứng minh rõ ràng cho tôi hơn bằng việc chúng tôi thuộc về hai thế giới hoàn toàn đối lập với nhau.

Chắc chắn tôi đã thoát nạn. Tôi rùng mình khi nghĩ đến chuyện gì có thể xảy ra một khi tôi vẫn tiếp tục gặp nàng. Rồi từng chút một, tôi bắt đầu xem xét một cách cân nhắc toàn bộ cuộc sống quá khứ của mình. Tóm lại, tôi đã xử sự như một thằng vô lại và một kẻ ngu xuẩn. Tôi nghĩ đến John Coulson, đến Carol, Imgram, về tất cả những ai tôi đã đối xử tệ hại, và bỗng nhiên, tràn ngập niềm sợ hãi, tôi cố gắng gợi nhớ một hành vi tốt đẹp nào đó mà dưới mắt tôi nó khá dễ giúp tôi chuộc lại danh dự. Tôi không nhớ được mấy may. Như vậy, đến tuổi bốn mươi mà tôi không làm được một việc nào để có thể tự hào - có lẽ ngoại trừ việc tôi chia tay với Eva. Trong thời điểm mà tôi có khá đủ ý chí để thực hiện điều này, đó là lúc tôi còn có thể phục hồi danh dự và cứu vãn cái thanh danh nhà văn của mình.

Nhưng đó lại là một công việc quá nặng nề đối với những nỗ lực cá nhân của riêng tôi. Tôi cần sự giúp đỡ và tôi chỉ có thể trông chờ ở Carol. Nghĩ như vậy, tôi cảm thấy lòng mình tràn ngập tình âu yếm trìu mến đối với nàng. Tôi tự nhủ rằng mình đã đối xử với nàng một cách đáng xấu hổ và tôi quyết định sẽ mãi mãi không bao giờ xúc phạm hay làm buồn lòng nàng nữa. Còn về cuộc hôn nhân của nàng với Gold, chuyện đó không đặt thành vấn đề. Tôi sẽ thăm nàng ngay hôm nay.

Tôi bấm chuông cho Russell và vài phút sau đó, anh ta đến với bữa ăn sáng của tôi.

‘Russell,’ tôi nói, ‘tôi đã xử sự như một gã ngu xuẩn hoàn toàn. Chính anh là người có lý: một phần trong đêm nay tôi đã suy nghĩ lại và tôi sẽ phục hồi. Sáng nay tôi sẽ đi gặp cô Rae.’

Anh ta quan sát tôi bằng một cái nhìn xét nét, nhướn mày và đến vén những tấm màn.

‘Tôi có ý nghĩ là cô Marlow tối qua đã không tỏ ra dễ thương lắm, thưa ông Clive.’

Tôi không thể ngăn mình cười.

‘Tại sao anh lại đoán như vậy?’ tôi vừa hỏi vừa châm một điếu thuốc. ‘Thế anh biết mọi chuyện à? Mà phải đấy, đúng là tối qua tôi đã gặp cô ta, tôi cũng đã nhìn cô ta dưới bộ mặt thật của mình mà không phải như cái tôi muốn tưởng tượng ra về cô ta nữa, và tôi đoán chắc với anh đó là một sự khác biệt quan trọng. Cô ta đã say và... Nhưng bỏ qua đi, lạy Chúa, tôi đã thoát khỏi cô ta. Tóm lại, việc đó đã qua, tôi sẽ trở lại với công việc ngay từ hôm nay, nhưng trước hết tôi cần được gặp Carol.’ Tôi thấy đôi mắt anh ta lấp lánh vui mừng. ‘Anh nghĩ cô ấy có bằng lòng nghe tôi nói không?’

‘Tôi hy vọng, thưa ông,’ anh ta trịnh trọng nói. ‘Điều đó tùy thuộc cách mà ông sử dụng.’

‘Tôi hiểu lắm. Hiển nhiên là chuyện này không dễ dàng gì, nhưng chỉ cần cô ấy chịu lắng nghe tôi, tôi tin rằng tôi sẽ giải thích đâu ra đó.’

Anh ta chuẩn bị rót cà phê cho tôi, và tôi nhận ra mặc dù bề ngoài bình tĩnh của mình, bàn tay anh ta vẫn run run.

‘Anh là một người bạn tốt của tôi, Russell ạ,’ tôi nắm chặt cánh tay anh ta bảo. ‘Tin tôi đi, tôi không quên anh đâu.’

Trước sự bối rối hết sức của tôi, tôi thấy anh ta rút chiếc mùi soa ra và sụt sịt hỉ mũi. ‘Trước kia, ống đối với tôi rất tốt, ông Clive ạ, và do đó tôi rất khổ tâm khi nhìn thấy ông khốn đốn,’ anh ta xúc động nói.

‘Anh đi chuẩn bị cho tôi tắm nhé? Và nhanh nhanh lên, bằng không tôi có cảm tưởng chúng ta sắp sửa

tay trong tay cùng nhau thốn thức đấy.’

Tôi bước vào văn phòng của Carol lúc hơn chín giờ rưỡi một chút. Một lúc sau nàng đến. Nàng xanh xao.

Những quầng xanh tai tái viền rộng dưới đôi mắt.

‘Tôi hài lòng được gặp anh, Clive à,’ nàng bắt chéo hai bàn tay trên đầu gối, nói.

‘Nhất thiết tôi phải gặp cô,’ tôi nhỏ nhẹ nói, và đột nhiên run lên khi nghĩ rằng có thể đã quá muộn. ‘Tôi đã là một gã ngu, Carol ạ, cô có thể cho tôi giải thích được không?’

‘Nếu anh muốn,’ nàng nói với một giọng không âm sắc. ‘Ngồi xuống đi, Clive, không việc gì phải sợ tôi cả.’

Có gì đó đáng ngại trong âm thanh giọng nói của nàng và tôi có cảm giác rằng mọi điều tôi có thể nói ra sẽ không nên cơn cháo gì cả.

‘Tôi không biết nói thế nào với cô về những cung cách thô tục mà tôi biết bao hồi tiếc khi đã cư xử với cô,’ tôi vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh nàng. ‘Tôi đã hóa điên, tôi không còn biết những gì tôi nói nữa.’

‘Đừng đề cập đến chuyện đó nữa,’ nàng giơ tay lên nói. ‘Chuyện gì đã xảy đến với anh? Anh gặp chuyện buồn phiền chăng?’

‘Buồn phiền à? Cô muốn nói là với Gold chắc? Không đâu, không có gì khiến tôi dừng dừng hơn. Tôi đã suy nghĩ toàn bộ chuyện này và đó là lý do tôi có mặt ở đây.’

‘À, tôi cứ tưởng...’

‘Cô tưởng là tôi đến để nhờ cô biện hộ cho tôi với Gold chứ gì? Merle đã khuyên tôi như vậy nhưng tôi đã từ chối. Đó không phải là tất cả vấn đề: Gold cứ làm điều ông ta muốn, tôi cóc cần. Nếu ông ta không mua kịch bản của tôi, cũng chả sao. Và lại tôi còn không biết mình có viết hay không nữa. Mọi chuyện đó với tôi đã chấm hết. Tôi chỉ đến đây để xin lỗi cô và nói cho cô biết rằng trong ngày một ngày hai tôi sẽ quay lại với công việc.’

Carol bật một tiếng thở dài và chỉnh lại đầu tóc.

‘Tôi những muốn tin anh, Clive ạ, nhưng anh đã nói như vậy quá nhiều lần.’

‘Tôi biết là mình đáng bị nhận xét như vậy và biết rằng tôi đã cư xử khá là tệ hại, nhất là đối với cô, nhưng mọi chuyện này đã chấm dứt. Tôi không biết cái gì đã xúi bẩy tôi đến với cô ta, một thứ điên khùng, nhưng chỉ thuần xác thịt. Dù sao thì nó cũng qua rồi. Tối hôm qua...’

‘Tôi xin anh, Clive ạ, tôi không ham gì biết đến chuyện đó, cho dù tôi cũng đoán ra khá rõ... Tóm lại, nếu anh bảo với tôi rằng chuyện đó đã chấm dứt, tôi rất muốn tin anh,’ nàng vừa nói vừa đi về phía cửa sổ.

Tôi chạy theo nàng và kéo nàng sát vào tôi bất chấp nàng phản kháng. ‘Tha thứ cho tôi, Carol,’ tôi năn nỉ, ‘tôi đã tồi tệ đối với cô, đúng vậy, nhưng tôi yêu cô biết mấy. Cô là người phụ nữ duy nhất đáng kể đối với tôi. Những gì còn lại cô hãy quên đi.’

Nàng nhẹ nhàng đẩy tôi ra. ‘Cả hai chúng ta đang ở trong tình thế rắc rối, anh bạn ạ. Chuyện xảy ra như thế này: Gold biết rõ tình cảm của tôi đối với anh, nhưng ông ta vẫn cứ muốn lấy tôi. Nếu ông ta có thể hy vọng anh tránh xa con đường của ông ta, ông ta tin rằng mình còn có một cơ hội. Vì thế, ông ta sẽ làm mọi chuyện. Tôi sợ ông ta, Clive ạ, ông lắm thế lực và hết sức gay gắt.’

‘Vì lý do tôi mà cô sợ? Nhưng như thế thì Carol à, cô bao giờ cũng yêu tôi! Nào, từ từ chút đi, hãy nói với tôi điều đó.’

Nàng mỉm cười. ‘Không phải hôm nay đâu, Clive ạ. Tóm lại, nếu thật sự anh xa lánh người đàn bà đó, thứ thật là tôi rất sung sướng. Thực ra, tôi biết là một người đàn bà như người đó khó mà giữ anh được lâu.’

Tôi giữ nàng trong vòng tay. ‘Tôi không thể thiếu cô được, Carol à. Tôi cô đơn quá, tôi cần sự giúp đỡ biết mấy... Vậy nếu cô tha thứ cho tôi, mọi cái còn lại đều quan trọng gì cho cam.’

Nàng lùa bàn tay vào tóc tôi. ‘Chàng đại ngốc thân mến,’ nàng nói thật nhỏ, ‘em không lúc nào ngừng yêu anh.’

Tôi xiết chắc thân hình mảnh mai và mềm mại của nàng vào người với biết bao nồng nàn và khoái cảm! Rồi tôi dang ra trong khi nắm lấy cổ tay nàng, ‘Anh vừa trải qua một giai đoạn kinh khiếp nó khiến anh lộn tung phèo cả lên, nhưng nếu em yêu anh thật sự, anh sẽ chuộc lại tất cả,’ tôi nói và nhìn sâu vào mắt nàng.

‘Vâng, em yêu anh.’

Mọi chuyện đã ổn thỏa. Tôi lại ôm nàng trong vòng tay và hôn nàng. ‘Như thế coi như đã giải quyết,’ tôi bảo.

‘Cái gì vậy?’

‘Đám cưới của chúng ta.’

‘Nhưng, Clive...’

Tôi lại hôn nàng lần nữa. ‘Em hãy làm như thế này, hãy bỏ quách phim trường rồi cả hai sẽ cùng sống qua một tuần lễ tuyệt vời. Sau đó, em sẽ trở lại phim trường và ở đó, em có thể cho nổi nhạc từng bừng,

nhưng lần này với tư cách là bà Clive Thurston, và giả như Gold sa thải em, ông ta sẽ đánh mất một nhà viết lời thoại hay nhất Hollywood mà những nhà làm phim tâm cỡ nhất đều tranh giành nhau bằng mọi giá.

‘Không,’ nàng lắc đầu nói, ‘không thể được.’ Nhưng đôi mắt nàng lóng lánh niềm hạnh phúc. ‘Em không bao giờ bỏ rơi ai cả và bây giờ em cũng sẽ không làm thế. Em sẽ đến gặp Gold, yêu cầu ông ta một kỳ nghỉ... và cho ông ta biết lý do.’

Chỉ có thể tôi biết rõ ràng nàng đã chấp nhận và tôi hôn nàng tới tấp.

‘Không,’ sau một lúc, tôi nói, ‘em chỉ đến gặp Gold sau khi chúng ta đã thành hôn, anh thấy không mạo hiểm là hơn. Chúng ta sẽ lấy nhau rồi sau đó sẽ báo cho hãng phim. Anh sẽ chuẩn bị liền: chúng ta mang theo Russell trở lại Tam Điểm, chỗ đó lúc nào cũng trống và anh có thể làm việc được. Nó lại không quá xa phim trường, cuộc phiêu du bằng xe sẽ hay cho em, và chúng ta sẽ biệt lập với thiên hạ.’

Nàng nắm lấy vai tôi, cười về sự phấn khích và nhiệt tình của tôi. ‘Hãy hợp lý chứ, anh yêu. Chúng ta chưa thể lấy nhau ngay hôm nay, chúng ta không có giấy kết hôn.’

‘Thế thì chúng ta phóng lên xe đến Tia Juana, chỗ đó người ta không đòi hỏi giấy phép. Người ta chỉ yêu cầu năm đôla và một cô gái xinh đẹp như em. Và tuần sau, chúng ta sẽ đến tòa thị chính, như thế thì mọi chuyện sẽ đúng thủ tục và em sẽ không thể né tránh anh nữa.’

Nàng phá lên cười. ‘Anh điên hoàn toàn rồi, Clive ạ, và em cũng thế, em điên... vì anh. Từ cái ngày đầu tiên em gặp anh, dễ thương và rụt rè làm sao, trong văn phòng của Rowan, và em đã điên lên vì anh. Từ đó đến nay đã hai năm, hai năm anh khiến em chờ đợi, đồ hung ác.’

‘Anh đã ngu ngốc và mù quáng,’ tôi nói giữa hai chiếc hôn, ‘nhưng chúng ta sẽ lấy lại thời gian đã mất. Mau mau đi lấy mũ, chúng ta hãy đi Tia Juana.’

Nàng trở ra như chạy. Ngay lúc ấy, tôi gọi điện thoại cho Russell, ‘Russell, anh sẽ có một ngày bận rộn đây,’ tôi nói với anh ta mà không tìm cách che giấu niềm phấn khích của mình. ‘Hãy chuẩn bị những gì chúng ta cần trong tám ngày: anh hãy bắt tay thu xếp công việc Tam Điểm cho đâu ra đó. Hãy liên lạc điện thoại để dàn xếp với sở địa ốc. Về căn hộ, Johnny Neumann sẽ rất mực hài lòng nhận lấy nó, anh ta luôn có ý muốn đó. Từ nay, Russell à, chúng ta sẽ sống tại căn nhà nghỉ, xa cách những cám dỗ ăn chơi phóng đãng. Tôi sẽ bắt đầu làm việc. Khi đã hoàn tất mọi chuyện, anh phóng ngay đến Tam Điểm bằng tắc xi và chờ chúng tôi trong khoảng xế chiều. Anh nghĩ có thể hoàn thành được không?’

‘Đã hẳn, thưa ông,’ anh ta nói với một giọng cùng một lúc lộ vẻ đắc thắng và hoan hỉ. ‘Các va li của tôi đã sẵn sàng, thưa ông. Tôi đã dự kiến chuyện gì sẽ xảy ra và có thể ông sẽ gấp gáp. Mọi chuyện sẽ đâu vào đó để đón các vị, bà Thurston và ông vào buổi chiều này.’ Anh ta húng hắng ho một cách trịnh trọng và nói thêm, ‘Cho phép tôi được là người đầu tiên chúc mừng các vị, ông Clive ạ, bằng tất cả tấm lòng tôi xin chúc cả hai người được hạnh phúc.’ Rồi anh ta gác máy.

Tôi bàng hoàng một lúc trước máy điện thoại. ‘Thật là ma đưa lối, quỷ đưa đường,’ tôi lớn tiếng nói. Và tôi chạy ra để thét Carol nhanh chóng lên.

Tôi ngồi trong chiếc Chrysler, trước khi rời văn phòng của hãng International Picture Co. Trước mặt tôi diễu qua không ngớt một làn sóng những nhân viên, những người đóng vai phụ, bọn thợ mộc, kỹ thuật viên đủ loại. Có người ném cho tôi một cái nhìn tò mò, kẻ khác vì bận huyền thuyên, nên lướt qua bên cạnh mà không trông thấy tôi, những kẻ khác nữa thì nhìn chiếc Chrysler với tia mắt thèm thuồng. Sốt ruột, tôi dùng đầu ngón tay vỗ vỗ vào vô lăng.

Mọi chuyện đã sẵn sàng: hành lý đã ở trong thùng xe và chúng tôi sắp lên đường đi Tia Juana, nhưng Carol nhất thiết muốn gặp Gold trước khi chúng tôi thành hôn với nhau.

‘Như vậy hợp lẽ hơn, Clive ạ,’ nàng nghiêm trang bảo tôi. ‘Em sẽ làm cho ông ta hiểu được tình cảnh, ông ta dù sao cũng đối xử với em rất tốt và em không muốn mang cái vẻ lập lờ. Em xin anh, anh đừng làm ra vẻ như vậy: Gold không thể chống đối cuộc hôn nhân của chúng ta đâu, ông ta chỉ yêu cầu em trở lại phim trường gấp.’

Tôi không tin tưởng chút nào cả. ‘Ông ta sắp chơi khăm chúng ta một vở ác đấy. Một người ở tuổi đó, với cả tiền bạc và thể lực của mình hẳn không chấp nhận thua cuộc đâu. Anh dám chắc rằng ông ta sẽ chơi chúng ta một vở tệ hại đấy.’

Nàng đã cười và bước vào khu văn phòng. Từ lúc đó đến giờ đã hai mươi phút và tôi bắt đầu cảm thấy không yên tâm. Một mối lo sợ khủng khiếp xâm chiếm tôi: nếu Carol thất thế và tôi không thể lội ngược dòng, thì chuyện gì sẽ xảy đến với chúng tôi đây? Ý nghĩ phải trở lại cuộc sống khi xưa làm tim tôi thất lại. Tôi dụi nát điều thuốc bằng một cử chỉ bất chợt trong khi tự khẳng định với mình rằng chuyện như thế sẽ không xảy ra. Chừng nào Carol còn ở bên cạnh tôi, tôi vẫn có thể viết nên những tác phẩm hay. Chúng tôi trợ giúp lẫn nhau, với hai người, chúng tôi sẽ hình thành một ê kíp bất khả chiến bại.

‘Lúc nào cũng lo ngay ngáy ư?’ Carol nói khi chạm vào cánh tay tôi. Tôi giật nảy người vì không nghe thấy nàng bước đến. Tôi dò xét gương mặt nàng: Nó nghiêm trọng nhưng bình tĩnh, ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt tôi hoàn toàn thanh thản.

‘Tất cả ổn thôi,’ nàng mỉm cười bảo, ‘Tất nhiên là ông ấy ngạc nhiên nhưng hết sức lịch sự. Em lấy

làm tiếc là ông ta yêu em như vậy bởi lẽ em rất sợ mình gây ra đau khổ.'

'Ông ta đã nói gì với em?' tôi mở cửa xe, hỏi. 'Ông ta có đồng ý một tuần nghỉ phép của em không?'

'Có. Đẳng nào thì phim cũng phải ngưng lại, Jerry Higham bị bệnh. Không có gì nghiêm trọng, nhưng thế là chậm trễ... Frank thì vẫn vắng mặt.' Đột nhiên nàng có vẻ bối rối, 'Này, Clive à...'

'Gì thế?'

'Gold muốn gặp anh.'

Một mối lo âu chiếm lấy tôi.

'Nhưng quý thần ơi, tại sao ông ta muốn gặp anh?'

'Ông ta yêu cầu nếu anh có mặt ở đây,' nàng vừa nói vừa chỉnh lại chiếc váy, 'và khi em trả lời có, ông ta đề nghị gặp anh mà không nói lý do.'

'Ông ta muốn hủy bỏ hợp đồng,' đột nhiên tôi điên tiết lên. 'Chuyện ông ta trả thù đây mà.'

'Ồ! Không đâu Clive,' Carol vội vàng nói... 'Gold không phải là người làm chuyện đó đâu. Em đoán chắc rằng ông ta...'

'Thế tại sao ông ta lại tha thiết muốn gặp anh thế kia? Lạy Chúa, chẳng lẽ ông ta có ý định đưa ra những lời khuyên về cung cách anh cần có để đối xử với em sao? Anh không chịu nổi ông ta được.'

Carol lộ vẻ lo âu. 'Theo ý em, anh nên gặp ông ấy. Clive ạ, ông ta rất có ảnh hưởng và... Nhưng nói cho cùng, đó là việc của anh. Thôi đừng đi nếu anh cảm thấy khó chịu.'

Tôi ra khỏi xe và đóng cửa đánh sầm. 'Được, anh đi, sẽ không lâu đâu,' tôi nói và leo lên cầu thang bốn bậc một.

Toàn bộ chuyện này không làm tôi thích thú gì cả. Không phải vì Gold khiến tôi sợ hãi, nhưng chắc một kẻ thế lực và kiêu ngạo như ông ta sẽ ngay lập tức làm chủ được tình thế. Tim đập mạnh, tôi đi dọc theo hành lang, gõ cửa và bước vào: một cô gái xinh xắn làm đầu kiểu Veronica Lake ngồi ở một bàn chông chất giấy tờ.

'Chào ông Thurston,' cô ta nói với tôi với một nụ cười dễ thương. 'Ông đi thẳng vào: ông Gold đang chờ ông.'

Văn phòng của Gold trang trí như một phòng khách. Không có bàn giấy, nhưng một chiếc bàn rộng thênh thang đủ để hai mươi người có thể ngồi chung quanh một cách thoải mái. Bao quanh một lò sưởi đồ sộ, một họa phẩm đích thực của Van Gogh tạo thành một màu nóng duy nhất cho toàn bộ gian phòng. Gold ngồi ở một chiếc ghế bành to kềnh đối diện với cửa chính: bên cạnh ông ta là một chiếc bàn nhỏ trên đó có một mớ giấy tờ, một điện thoại và một chiếc hộp to bằng gỗ mun đựng xì gà. Lúc tôi bước vào, ông ta nhướn mắt, đầu thụt sâu hơn vào giữa đôi vai.

'Ngồi xuống đi, ông Thurston,' ông ta vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc ghế bành đối diện.

Tim tôi đập mạnh, miệng khô khốc và tôi không làm chủ được hệ thần kinh của mình. Tôi ngồi xuống, chân bắt chéo và nhìn ông ta trong khi cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh.

Trong một lúc, ông ta vừa nhai nhai điệu xì gà vừa phun những tia khói lên trần nhà. Sau cùng, cặp mắt màu vàng hung ừ ừ đảo về phía tôi.

'Tôi vừa được biết,' ông ta nói bằng một giọng trầm trầm đều đặn, 'là Carol và ông sẽ thành hôn ngay buổi chiều hôm nay.'

Tôi rút trong chiếc túi đựng thuốc một điếu rồi vồ vồ hai, ba lần trên móng cái bàn tay trái, trước khi trả lời, 'Quả thực...'

'Ông cho rằng như thế là hợp lý?' ông ta hỏi.

Tôi cảm thấy bắp chân bị chuột rút. 'Theo tôi thì chuyện đó là của riêng chúng tôi, thưa ông Gold.'

'Có thể, nhưng tôi đã quen biết Carol từ lâu và tôi không muốn cô ta bất hạnh.'

'Tôi hiểu ý ông,' tôi ở giữa cơn giận dữ và lòng sợ hãi đối với con người này. 'Tôi cam đoan với ông là Carol sẽ rất hạnh phúc... càng hạnh phúc hơn nữa khi nàng kết hôn với một người chồng gấp đôi tuổi mình, ông Gold ạ.' Không may là tôi lại phát ngôn câu sau một cách ấp úng, nó làm giảm đi hiệu quả câu nói.

'Tôi tự hỏi...' ông ta vừa nói vừa gáy gáy tàn điếu xì gà. Có vẻ như ông ta suy nghĩ một thoáng rồi tiếp tục, 'Vì tôi không có mấy thì giờ, ông Clive ạ, xin ông tha lỗi nếu tôi đi thẳng vào mục đích.'

Nhìn ông ta ngồi đó như một con sư tử với bộ mặt nhún nhúm và lạnh băng, tôi cảm thấy Carol có lý biết bao khi sợ hãi dùm tôi cơn giận dữ của ông ta.

'Chính tôi cũng không sẵn thời gian,' tôi đáp lại. 'Carol đang chờ tôi.'

Ông ta đập các đầu ngón tay với nhau và xét nét tôi với ánh mắt lạnh lẽo và như đang thiu thiu ngủ. 'Tôi không thể hiểu nổi làm sao Carol có thể phải lòng một con người vô vị như ông được,' ông ta phun thẳng vào mặt tôi.

'Ông không thấy mình đi hơi xa sao?' tôi nói, cảm thấy máu dồn lên mặt.

'Không. Nếu ông hỏi tại sao tôi thấy ông vô vị, tôi sẽ cho ông biết: ông không có một chút nào chiều sâu, ông đã thành công vì một cơ may bất thường, bởi một thứ ngẫu nhiên tình cờ đã khiến ông có chút

tiếng tăm nào đó và kiếm được tiền nhiều hơn là ông đã từng mơ tới. Tất cả những gì người ta có thể nói được ở đây là một thành tích càng đáng sửng sốt hơn, vì lẽ nếu vở kịch đầu tiên của ông thật tuyệt vời thì những quyển tiểu thuyết ông viết chỉ là một mớ truyện ba xu rẻ tiền đăng từng kỳ trên báo. Tôi vẫn thường xuyên tự hỏi làm thế nào ông viết nổi vở kịch kia. Nay, ông Thurston, lúc tôi biết ra Carol trở lại với ông, tôi đã khổ công tìm hiểu về ông...

‘Tôi không có ý định nghe ông lâu thêm nữa, thưa ông Gold,’ tôi nghiêng rằng nói. ‘Đời tư của tôi chỉ dính dáng đến riêng tôi.’

‘Đúng là như vậy, nếu ông không đang toan tính chia sẻ nó với Carol,’ ông ta bình thản nói. ‘Nhưng vì ông đã khá ngu xuẩn để thực hiện điều đó, nên tôi buộc phải quan tâm đến đời tư của ông.’ Ông ta xem xét điều xì gà của mình trong một lúc, rồi lại hướng mắt về tôi. ‘Ông không chỉ là một nhà văn tồi và không có tương lai, ông Thurston à, ông còn là một con người hoàn toàn đáng khinh bỉ. Tất nhiên tôi không thể ngăn ông cưới Carol được, nhưng tôi có quyền giám sát những lợi tức của cô ấy và tôi dự định làm điều đó.’

Tôi đứng lên. ‘Như vậy thì đã quá hơn một trò đùa,’ tôi la lớn lên, bị xô đẩy bởi một cơn thịnh nộ mạnh hơn nỗi sợ hãi. ‘Ông lắng nghe tôi bởi vì ông muốn Carol và tôi đã cuốn mất nàng. Rất tốt, tôi tự xoay sở mà không cần đến ông. Tôi không cần năm mươi ngàn đôla của ông đâu, ông có thể biến đi cùng với cái phim trường của ông.’

Ông ta tiếp tục nhìn tôi với một vẻ xa xôi và lơ đãng. ‘Ông hãy lánh xa cái cô Marlow của ông, ông Thurston ạ, bằng không ông sẽ có chuyện với tôi đấy.’

‘Ông muốn nói cái gì?’ tôi sững sờ hỏi.

‘Nào, nào, ta đừng mất thì giờ. Tôi biết ông đàn đúm với người đàn bà đó. Trước tiên tôi cứ nghĩ rằng chuyện này thuộc về một trong những thói bực đồng vãn thường có ở những người đàn ông mà bọn phụ nữ đứng đắn không hấp dẫn họ nữa, hoặc bọn người này có một thói hư tật xấu nào đó mà cánh đàn ông không thể nào thỏa mãn hơn được. Nhưng đó không phải là trường hợp của ông. Ông đã khá yếu đuối và ngu ngốc nên để mặc cho mình bị phỉnh phờ. Điều này đủ để chứng tỏ sự nhu nhược và suy sụp của ông rồi. Và lại tôi cũng không ngạc nhiên, ông Thurston ạ, đó chính là điều tôi chờ đợi ở ông.’

‘Được thôi,’ tôi nói, cực kỳ khó chịu vì mình bị vạch trần như thế. ‘Ông đã nói hết những chuyện cần phải nói chưa? Tôi hy vọng như thế ông đã thỏa mãn. Về phần tôi, tôi sẽ lập tức kết hôn cùng Carol. Hãy nghĩ đến tôi tối hôm nay, và hãy nhớ rằng lẽ ra ông đã ở địa vị của tôi rồi.’

‘Tôi không quên đâu,’ Gold vừa nói vừa chum môi vào điều xì gà. ‘Chắc chắn tôi sẽ nghĩ đến cả hai người. Hãy tin chắc là tôi không quên các người, cả người này lẫn người kia, và, nếu ông làm cho Carol đau khổ, ông sẽ xứng đáng để hối hận, ông Thurston à, tôi báo trước với ông điều đó.’

Tia mắt chúng tôi chạm nhau, nhưng tôi phải quay mắt đi trước ông ta, và tôi ra khỏi văn phòng của ông ta với đôi gối hơi nhũn ra, trái tim chao đảo và ít nhiều khiếp sợ.

Tôi bước theo đoạn hành lang dường như dài ra đối với tôi trước khi gặp lại ánh mặt trời và Carol đang chờ đợi tôi.

Khi hồi tưởng quá khứ, tôi nhận ra rằng bốn ngày đầu nên vợ nên chồng với Carol là những ngày đẹp nhất trong cuộc đời của tôi. Tôi tìm được ở nàng một người vợ mang đến cho tôi niềm tin tưởng và sự yên ổn, khiến tôi khuây khỏa, thỏa mãn cùng một lúc mọi cảm giác lẫn tinh thần của tôi.

Chúng tôi thức dậy lúc mười giờ và ăn sáng ở hàng hiên mà dưới tầm mắt chúng tôi, toàn bộ thung lũng trải ra như một tấm thảm lộng lẫy. Ở bên phải, mặt nước của hồ Đại Hùng phản chiếu những cây tùng cổ thụ và các đám mây mỏng manh như kem bột trôi đi êm ả trong bầu trời ngời sáng. Sau bữa ăn trưa, vận chiếc quần soọc và áo săng day, chúng tôi phóng xe đến tận hồ và ở đó, Carol xuống tắm trong khi tôi nhìn ngắm nàng hoặc thả dây câu. Khi trời trở nên nóng gắt, đến lượt tôi cũng lao xuống nước, tôi bắt kịp nàng và thế là chúng tôi đánh nhau bằng lòng bàn tay và thách nhau bơi thi giống như bọn trẻ con trong dịp nghỉ hè. Chúng tôi trở về để ngồi vào bàn ăn do Russell phục vụ. Sau đó, chúng tôi tán gẫu, thưởng ngoạn phong cảnh rồi lại tiếp tục khẩu chuyện, buổi chiều, chúng tôi thực hiện những cuộc đi dạo lâu trong rừng, đến tối thì nghe máy hát đĩa. Tôi cảm thấy niềm hoan lạc khi nhìn Carol nằm dài trên chiếc divăng rộng lớn mà chúng tôi đã khênh lên bao lơn, cùng với những ngôi sao lấp lánh phía trên đầu và tiếng nhạc vọng lại từ phòng khách.

Tôi kể lại gần hết cuộc đời tôi cho Carol - nhưng không đề cập đến chuyện John Coulson lẫn chuyện Eva, - tôi nói cho nàng nghe về căn nhà ở Long Beach, về thời kỳ đầu làm nhân viên văn phòng và niềm khao khát được viết mãi mãi. Dĩ nhiên tôi buộc phải nói dối một chút để câu chuyện của mình đứng vững, nhưng bởi vì từ lâu tôi đã quen xem vở kịch của Coulson như là của mình nên tôi không hề thấy khó khăn khi cho Carol tin rằng tôi là tác giả của *Cơn mưa ngập ngừng* - và càng làm cho chính tôi tin vào điều đó hơn nữa.

Trong phòng ngủ rộng rãi của chúng tôi, với những cánh cửa sổ mở rộng và các tấm màn được vén lên để ánh trăng sáng lọt vào. Tôi nằm dài trên giường ôm choàng Carol trong vòng tay. Nàng ngủ yên ả, đầu tựa vào vai tôi, một cánh tay vắt ngang ngực tôi cho đến lúc ánh mặt trời đánh thức nàng dậy. Tôi lắng nghe hơi thở nhẹ nhàng của nàng và nhớ lại những gì đã làm trong ngày, chúng đang đưa tôi vào một cơn thích ý ngọt ngào.

Tuy nhiên, vẫn còn ở trong tôi điều gì đó khôn nguôi tựa quấy trong sâu thẳm của tiềm thức. Thỉnh thoảng, tôi cảm thấy như thể một niềm khao khát chưa mãn nguyện. Thoạt tiên thì mơ hồ, rồi rõ ràng hơn và càng lúc càng trở nên cấp thiết. Và tôi hiểu ra rằng sự chung đụng xác thịt với Eva đã để lại trong tôi một dấu ấn không xóa nhòa được. Chẳng nào Carol còn ở bên cạnh, tôi còn khá dễ dàng trong việc chế ngự cảm giác đó: nét dễ thương, lòng triu mến và nhân cách của nàng đủ để tôi xua đuổi ảnh hưởng mà Eva tác động đến từ xa. Nhưng lúc nàng để ta lại một mình, dù chỉ để đi dạo trong vườn, tôi lại phải tranh đấu chống lại sự cám dỗ muốn gọi điện thoại cho Eva để được nghe lần nữa âm thanh giọng nói của nàng.

Cũng có thể các bạn khó lòng hiểu được tại sao tôi không quên hẳn Eva. Tôi nghĩ như đã từng nói rằng phần đông đàn ông sống một cuộc sống hai mặt, bởi bản chất của họ cũng đã là hai mặt. Thế mà tôi bắt đầu nhận ra rằng Carol chỉ thỏa mãn khía cạnh tinh thần của con người và rằng nếu không có sự chiếm hữu thể xác Eva, tôi sẽ không bao giờ biết đến sự thỏa mãn trọn vẹn mà tôi khao khát qua trạng thái sung mãn của nàng.

Sẽ sai lầm nếu cho rằng tôi chấp nhận sự tình này mà không phản kháng. Trong bốn ngày và bốn đêm này, tôi đã thành công trong việc trục xuất Eva ra khỏi ký ức của mình, nhưng tôi biết rõ rằng cuộc chiến đấu đã thất bại ngay từ đầu. Hạnh phúc mà Carol mang đến cho tôi không thể kéo dài được. Rõ ràng đây là sự đòi hỏi quá sức ở một người đàn ông như tôi, kẻ không bao giờ có thể bền bỉ chống chọi lại sự cám dỗ. Khủng hoảng đã bất thần xảy đến vào buổi tối ngày thứ tư.

Buổi tối thật lý tưởng. Trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng trên đầu núi, tỏa xuống mặt hồ làn ánh sáng trần trụi và khiến vùng chung quanh chìm đắm trong bóng tối dày đặc. Ngày thì nóng và lại còn nặng nề nữa, đến nỗi chúng tôi không tài nào quyết định đi ngủ. Carol bèn đề nghị một buổi tắm hồ. Chúng tôi phóng xe đi và lần lựa mãi trong làn nước ấm cho đến một giờ rưỡi sáng mới trở về. Lúc chúng tôi đang thay quần áo thì điện thoại reo. Chúng tôi nhìn nhau ngạc nhiên. Tiếng reo vang lên liên tục, dai dẳng,

quấy rối sự yên lặng của đêm tối. Đột nhiên tôi cảm thấy một niềm phấn khích không thể chịu đựng nổi.

‘Ai làm như vậy giờ này được nhỉ?’ Carol nói. Tôi nhìn thấy nàng hãy còn ngồi ở mép giường cơ hồ trần truồng như nhộng, nàng xinh xắn với làn da rám nắng và mái tóc lấp lánh.

‘Chắc gọi làm,’ tôi nói trong khi tròng chiếc áo ngủ. Không ai biết chúng ta ở đây cả.

Nàng gọi tôi một nụ cười và tôi đi ra phòng ngoài. Tôi gỡ ống nghe.

‘Allô, ai gọi đây?’

‘Allô, đồ phản bạn,’ Eva nói.

Sững người, cổ họng thắt lại, tôi nín lấy máy nói.

‘Sao em đấy ư, Eva?,’ tôi hạ thấp giọng nói trong khi khinh suất nhìn về hướng căn phòng ngủ.

‘Đồ phản bạn bẩn thỉu,’ Eva lập lại, ‘một cách bỏ rơi tôi như vậy đó.’

Tôi hầu như không hiểu nàng nói gì, người run lên vì xúc động và ham muốn, máu đập dồn ở thái dương.

‘Thế nào?’ tôi nói mà cố gắng tự trấn tĩnh. ‘Em nói gì thế?’

‘Khi tôi thức dậy và thấy anh không còn ở đó, tôi bị một cú chới với. Tôi tự hỏi anh đã ra sao rồi?’

Bỗng dưng tôi ý thức được cuộc gọi điện này nói lên điều gì: Eva đã chịu khó điện thoại cho tôi và để làm điều đó, nàng phải tìm cho ra địa chỉ của tôi! Như vậy tôi cũng không phải là không ra gì đối với nàng như nàng đã từng mạnh miệng nói chẳng? Cuối cùng tôi đã chiến thắng! Trong một thoáng, tôi đã quên bém những gì nàng đã đối xử với mình để chỉ nghĩ đến thắng lợi suýt nữa đã vượt khỏi tầm tay và trong khi tôi ở đó lắng nghe giọng nói của nàng, tôi cảm thấy nàng cũng cần thiết cho tôi như chính Carol. Tôi biết rằng mọi cố gắng nhằm để quên nàng đi chỉ là dối trá, nàng vẫn mãi mãi không ngừng xâm chiếm tư tưởng tôi từ cái lúc tôi bỏ mặc nàng nằm thõng thượt trên giường, ngủ để gia rượu.

‘Anh không trở lại hả?,’ nàng cười nói. ‘Nhưng vì anh đã một hai lần chiếm hữu tôi, chúng ta xong nợ.’

Một lúc im lặng, đoạn nàng tiếp tục bằng một giọng khó chịu, ‘Em muốn nói với anh cái này, Clive ạ. Tôi trả tiền lại cho anh, tôi không cần đâu. Thật kinh tởm cái cách anh ra đi sau khi đã hứa hẹn ở lại.’

‘Sao? Em trả tiền lại?’ tôi ngơ ngác nói. Sao vậy?

‘Tôi đã nói với anh rồi, tôi không cần đồng tiền dơ bẩn của anh.’

Giờ chiến thắng của tôi đã qua. Tôi có thể chấp nhận nàng chửi rủa tôi, hoặc hung hăng gác máy, hoặc gào thét vì phẫn nộ, nhưng việc trả lại tiền cho tôi, đó là một điều lằng nhục không thể chịu đựng nổi.

‘Nhưng tóm lại là sao?’ tôi nhắc lại mà không biết mình nói gì.

‘Tôi bảo là tôi không cần, tôi cóc cần thứ đó. Trời! Tôi không chấp nhận người ta đối xử với mình như vậy.’

Thật là điên khùng. Nếu nàng bắt đầu từ chối tiền bạc của tôi, tôi không còn nắm được nàng chỗ nào nữa. Tôi cố trấn tĩnh, ‘Anh không tin, và lại, anh không nhận được gì cả. Em nói dối quá rõ.’

‘Nhưng tôi đã nói là tôi gửi trả lại rồi.’

‘Em gửi đi đâu?’

‘Đến *Câu lạc bộ văn học*. Đúng câu lạc bộ của anh phải không?’

‘Anh vẫn không hiểu được tại sao? Món tiền đó thuộc về em.’

‘Một lần nữa, tôi không cần tiền của anh mà, cả anh cũng thế. Đừng gọi điện thoại vô ích, cũng đừng đến gặp tôi làm gì. Đã báo cho Marty rồi, chị ta không cho anh vào nhà, và nếu anh có gọi đến, chị ta cũng không trả lời đâu.’

‘Eva, đừng cứng đầu cứng cổ như vậy,’ tôi nói trong khi xiết chặt ống nghe đến nỗi mấy ngón tay đau nhói. ‘Anh muốn gặp lại em.’

‘Không, Clive ạ. Đừng ngu ngốc nữa. Tôi đã bảo trước với anh rồi, nhưng anh có vẻ như không muốn hiểu.’

Tôi quên bém mình ở đâu, tôi quên Gold, quên hình ảnh Eva say rượu nằm trên giường, quên luôn Carol... Tôi không thể chấp nhận việc Eva xua đuổi tôi như thế. Chính tôi mới là người bỏ rơi khi tôi đã chán chê, chính tôi phải là người cho tiền và ra lệnh.

‘Nào, nào,’ tôi nói, ‘ngày mai anh tới em chịu không? Chúng ta sẽ bình tĩnh nhắc lại mọi chuyện này.’

‘Không và không. Đến vô ích thôi, gọi điện thoại cũng vậy. Anh làm phiền tôi quá, anh đòi hỏi quá nhiều, làm tôi mất thì giờ.’

‘Đừng giận anh, hãy để anh gặp em và giải thích với em... Anh không ngủ được và anh không muốn quấy rầy em... nhưng anh không thể xa cách em luôn được. Anh van em, Eva...’

‘Ôi! Đủ rồi, tôi mệt lắm. Vĩnh biệt.’ Và nàng gác máy.

‘Eva!...’

Tôi đứng một hồi lâu ngơ ngẩn nhìn máy điện thoại. Có thể như thế sao? Hóa ra tôi là một con chó để một ả gái điếm chê tiền của mình và cấm cửa hay sao? Trong cuộc đời tôi, tôi chưa từng chịu đựng một nỗi nhục nhã ê chề như vậy. Tay tôi run run khi móc lại ống nghe. Tôi sẽ gặp lại nàng, sẽ phải...

‘Ai vậy, Clive?’ Carol kêu lớn.

‘Không có gì, một người quen,’ tôi nói với một giọng khàn khàn và run run.

‘Em không nghe,’ nàng nói và trở ra với tôi. ‘Ai thế?’

Tôi bước đến tủ rượu và tự rót cho mình. Tôi không dám nhìn nàng. ‘Không có gì, một người bạn đã uống khá say.’

‘Chà!’ Một lúc im lặng kéo dài đủ để tôi thừa dịp nốc lấy ly rượu.

‘Khát không?’ tôi hỏi trong lúc tìm một điều thuốc.

‘Không, cảm ơn.’

Tôi châm một điều thuốc và quay sang Carol. Chúng tôi nhìn nhau rất lâu. Đôi mắt nàng chứa đầy những dấu hỏi.

‘Thôi ta đi ngủ, anh buồn ngủ rồi,’ tôi nói với một nụ cười gượng gạo.

Về phòng, Carol nằm lại ngay trong khi tôi đi bách bộ để hút nốt điều thuốc. Nàng có vẻ lo lắng bất an.

‘Anh ta muốn gì ở anh vậy?’ nàng đột nhiên hỏi.

‘Ai? Cái gì?’

‘Bạn anh đấy... Người vừa gọi điện thoại.’

‘Anh chẳng biết gì cả, hẳn say bí tỉ. Quý tha ma bắt hẳn đi cho rảnh nợ.’

‘À! Ra thế. Xin lỗi anh.’

‘Xin em tha lỗi nếu anh có hơi cộc cằn, nhưng hẳn làm anh bức mình. Em xem, nửa đêm mà bị quấy rầy như vậy...’

Nàng lại ném cho tôi một cái nhìn tra vấn, nhưng tôi đã quay đi, cởi chiếc áo ngủ và lên giường nằm. Nàng lẩn qua thu mình sát vào người tôi, đầu kê lên vai tôi, tôi ôm nàng trong vòng tay và chúng tôi cứ để yên như thế thật lâu trong bóng tối mà không nói lời nào. Rồi tự tôi, tôi nhắc lại với chính mình, ‘Đồ ngu, ngu quá là ngu, mi đang làm hỏng hạnh phúc của mình, mi điên rồi. Mi lấy vợ chưa tới năm ngày mà đã tính bài gian lận. Người đàn bà trong vòng tay mi đây, nàng yêu mi, nàng có thể làm hết kỳ điều gì cho mi. Trong khi Eva, cô ả có vì mi hay không? Không, mi biết rõ điều đó.’

‘Có gì không, Clive? Buồn hả?’

‘Không đâu.’

‘Chắc không?’

‘Chắc.’

‘Phải nói với em, Clive ạ. Em muốn chia sẻ mọi chuyện với anh.’

‘Anh đã bảo là không có, em yêu. Anh mệt mà thẳng khùng đó làm anh điên tiết lên. Em ngủ đi. Ngày mai đẹp trời.’

‘Vâng. Nhưng anh sẽ nói với em nếu anh có chuyện buồn phiền chứ?’

‘Ừ.’

‘Hứa chứ?’

‘Anh thề.’

Nàng thở dài và xiết chặt tôi hơn. ‘Em yêu anh biết mấy, Clive à. Không nên làm hỏng hạnh phúc của chúng ta, anh nhé.’

‘Đã hẳn,’ tôi nói mà tự thâm tâm tôi xem mình như một thằng vô lại, bởi vì tôi biết rõ là mình nói láo. Tôi phải làm vậy đối với cả hai người. Sẽ làm được không? Ít có khả năng lắm. ‘Thôi, ngủ đi,’ tôi nói, ‘anh yêu em, cuộc đời vẫn đẹp và em không có gì phải lo âu hết.’ Một lát sau, nàng chìm vào giấc ngủ.’

Eva, đồ gái điếm đồi bại, tôi nghĩ thầm. Tại sao lại gọi đến mình? Tất cả sẽ bắt đầu lại. Lẽ ra tôi đã dứt khoát quên nàng đi cùng với thời gian. Chao ôi cái ý nghĩ bảo với tôi rằng nàng không muốn gặp lại tôi nữa!

Như thế thì không. Tôi sẽ thu xếp để gặp lại nàng. Thứ hai này Carol phải trở lại hãng phim. Chờ khi nàng ở đó, tôi sẽ đến giải thích với Eva. Tôi sẽ tạt qua câu lạc bộ để lấy lá thư của nàng và buộc lòng phải nhận lại tiền. Sau đó, tôi cho nó đi... Hoặc giả... tôi không còn biết chắc mình sẽ làm gì nữa.

Gần như suốt đêm cho đến khi cuối cùng tôi cũng chìm vào giấc ngủ, người kiệt quệ, đau buồn và đầy cay đắng.

Hai ngày tiếp theo trôi qua chậm chạp: đi dạo bờ hồ, tắm, ghi âm, đọc sách. Cả hai chúng tôi đều cảm thấy một điều gì đó không ổn, nhưng không ai nói năng gì cả. Tôi thì tất nhiên biết nó là gì. Tôi không tin rằng Carol đoán ra được. Thậm chí tôi cả quyết như thế, mặc dù nhiều phen tôi bắt gặp ánh mắt buồn bã và lo âu của nàng.

Bây giờ khi tôi đã để mặc cho hàng rào cản đố sục, thì như thế Eva đã có mặt trong nhà. Khi tôi cố gắng đọc sách, khuôn mặt nàng hiện lên trên những trang giấy. Lúc tôi nghe nhạc, tôi lại bắt gặp giọng nàng nói với tôi, ‘Tôi không cần đâu, thứ tiền bạc bẩn thỉu của anh’, và câu nói đó không ngớt trở đi trở lại như một điệp khúc. Ban đêm, giật mình thức giấc cứ ngỡ là Eva trong vòng tay của tôi, rồi dùng một cái, tôi nhận ra đó là Carol, tim tôi đập liên hồi như trống dồn. Chẳng mấy chốc, tôi đi đến chỗ thềm muốn nàng như người nghiện chờ mũi chích. Tôi tính từng giờ đã phân cách tôi với thời điểm mà Carol phải

quay lại phim trường. Tuy vậy tôi vẫn luôn luôn yêu Carol. Như thế trong tôi có hai con người: một kêu gào đòi hỏi sự lạnh lùng của Eva, và một kia hờ hững trong mối tình nồng cháy của Carol. Và tôi thì chẳng có quyền lực gì cả đối với con người này lẫn con người kia của mình.

Chiều thứ bảy, chúng tôi đi thuyền: Carol mặc một bộ đồ tắm màu đỏ trông tuyệt vời với làn da vàng ánh và mái tóc màu đen.

‘Thật đẹp biết mấy nếu chúng ta được mãi mãi hạnh phúc như lúc này,’ nàng nói.

Tôi khuấy mái chèo vài lần trước khi trả lời, ‘Chúng ta sẽ hạnh phúc mãi mãi, em yêu à.’

‘Biết đâu được? Có những lúc em sợ hãi là sẽ xảy đến cho chúng ta một điều gì bất thường.’

‘Không có một chút lý do nào cả,’ tôi ngừng chèo nói và nhìn mặt nước mênh mông. ‘Bộ em muốn nó xảy đến sao?’

Nàng im lặng một lúc, ‘Đừng như bao nhiêu cặp vợ chồng khác chỉ toàn lừa gạt và dối trá lẫn nhau.’

‘Em không phải sợ, chúng ta sẽ không bao giờ đi đến nước đó,’ tôi nói mà tự hỏi nàng có đoán được những ý nghĩ của tôi không.

‘Nếu một mai anh chán em, Clive à,’ nàng vừa nói vừa buông thông hai bàn tay kéo lê trong nước, ‘nếu có ngày anh khao khát một kẻ khác, anh nên nói với em. Em thích như vậy hơn là khi biết ra anh lừa dối em.’

‘Em mắc chứng gì thế?’ tôi nghiêng mình xuống hỏi nàng. ‘Sao em lại nói như vậy?’

‘Chỉ để báo trước cho anh thôi,’ nàng mỉm cười nói. ‘Em nghĩ rằng nếu anh lừa dối em, em sẽ bỏ anh và cả đời em sẽ không trở lại với anh đâu.’

Tôi gượng nói đùa, ‘Tuyệt, vậy bây giờ anh biết được một cách để xa lánh em rồi.’

‘Vâng, như anh thấy, đơn giản lắm.’

Khi quay lại ngôi nhà nghỉ, chúng tôi chợt nhận ra một chiếc Packard đậu ngay lối đi. ‘Ai thế nhỉ?’ tôi quan sát chiếc xe, nói.

‘Đi xem xem sao,’ Carol bảo, ‘Kẻ phá đám nào lại quấy rầy chúng ta đúng vào ngày chót thế kia.’

Một người nhỏ con tóc nâu và khá béo đang ngồi trước hàng hiên với chai whisky đặt trên bàn kế bên. Từ xa ông ta chào Carol và đứng dậy.

‘Ai vậy?’ tôi hỏi nhỏ Carol.

‘Là Bemstien,’ nàng trả lời thật nhỏ và bấm cánh tay tôi. ‘Bemstien của hãng International Picture. Ông ta muốn gì ở chúng mình thế nhỉ?’

Khi chúng tôi đến gần, Bemstien bắt đầu bằng cách vỗ vỗ vào bàn tay của Carol một cách thân thiết, đoạn ông quay lại tôi, ‘Ra là ông, thưa ông Thurston,’ ông ta vừa nói vừa đưa một cánh tay mập ú và mềm mại cho tôi. ‘Rất vui mừng được biết ông và hãy tin chắc rằng tôi không nói như vậy với tất cả các nhà văn đâu. Thử hỏi Carol xem.’

‘Đúng thế,’ nàng nói bằng một cái chớp mắt ranh mãnh. ‘Dù sao, ông cũng chưa bao giờ nói với em như thế.’

‘Như vậy là các vị đang trong tuần trăng mật. Thật là thơ mộng! Các vị hạnh phúc, cái đó thấy rõ. Như thế mọi chuyện tốt đẹp. Và còn vẻ mặt của nàng ta nữa kia! Ông Thurston ạ, tôi đã ngấp nghé cái cô gái nhỏ nhắn này ngay từ lúc cô ta đến Hollywood. Cô ta đầy tài năng, nhưng người ta cảm thấy như cô ta thiếu một cái gì đó. Tôi thường nói với cô ta, ‘Carol nhỏ bé à, cái mà cô thiếu, đó là một người đàn ông, một người đàn ông đẹp trai rất mực vững vàng...’, ông bạn khốn khổ ạ,’ ông ta nghiêng vào tai tôi nói tiếp, ‘chính ra cô ta không tìm thấy ở tôi cả đẹp trai lẫn tương đối vững vàng đấy. Ha ha,’ ông ta vừa nói vừa vòng tay quanh người Carol, ‘bây giờ, cô ta sắp cho ông những tuyệt tác, phải vậy không?’

Mọi chuyện này rất dễ chịu, nhưng tôi tự hỏi ông ta muốn đi tới đâu. Hẳn ông ta không phải cố tình đi từ Hollywood đến đây để nói với tôi rằng ông ta hoan hỉ được quen biết tôi và rằng Carol cần một người đàn ông đẹp trai.

‘Chúng ta ngồi xuống đã,’ ông ta nói tiếp trong khi đi về phía bàn, ‘và uống cái gì đi, Carol à, tôi đến đây để nói chuyện với ông chồng dễ thương của cô, tôi có hàng tá chuyện để nói với ông ấy, không thể thì tôi đã không đến để làm đứt đoạn tuần trăng mật của các vị. Cô biết tôi mà, cô bé xinh đẹp, tôi là một người theo trường phái lãng mạn, tôi có một tâm hồn biết yêu, phải có chuyện quan trọng mới khiến tôi đến đây quấy rầy sự tĩnh mịch của các vị.’

‘Vậy thì, Sam à, chuyện gì thế?’

Bemstien lấy bàn tay vuốt mặt, suýt nữa thì làm gãy chiếc mũi khoằm to tướng của mình. ‘Tôi đã đọc vở kịch của ông, ông Thurston ạ, và tôi nhận thấy nó tuyệt vời.’

‘Ông đề cập đến vở *Cơn mưa ngập ngừng* chẳng?’ tôi nói, trong khi cảm giác một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng. ‘Vâng, đó là một vở hay.’

‘Và sẽ là một phim trừu tượng nữa,’ ông ta nói với vẻ rạn rờ. ‘Chính vì vậy mà tôi muốn gặp ông. Với hai ta, chúng ta sẽ thực hiện một phim cừ khôi.’

Tôi liếc mắt nhìn Carol lúc nàng đang xiết lấy bàn tay tôi.

‘Em đã nói rõ với anh là Bernstein hằng tiết lắm,’ nàng hờn hờ nói.

‘Chuyện nghiêm chỉnh chứ?’

‘Lại còn nghiêm chỉnh nữa? Tôi ở đây làm gì nếu không phải chuyện đó. Chắc chắn là chuyện nghiêm chỉnh. Chỉ phải còn một chuyện nho nhỏ. Không là gì cả, nhưng mà...’

‘Chà! Rắc rối ư?’ tôi thất vọng nói. Chuyện gì thế?

‘Chính các vị cho tôi biết. Chuyện gì đã xảy ra giữa ông và R.G? Hãy kể lại để tôi liệu mà làm những chuyện cần làm. Rồi sau đó chúng ta bắt tay làm phim ngay. Chúng tôi sẽ ký với ông một hợp đồng và mọi chuyện sẽ tiến hành trôi chảy. Nhưng trước hết, tôi cần hòa giải ông với Gold.’

‘Không có gì để làm đâu,’ tôi bảo, ‘Ông ta ghét tôi vì ông ta yêu Carol. Ông hiểu chứ?’

Bernstien nhìn chúng tôi, hết người này đến người kia rồi phá lên cười.

‘Kỳ cục quá,’ ông ta nói khi đã lấy lại hơi thở. ‘Tôi không biết chuyện đó, nhưng ở địa vị tôi, tôi cũng như ông ấy thôi.’ Ông ta uống phân nửa ly, giơ một ngón tay lên, ‘Có một cách... có lẽ chẳng hay ho gì... nhưng sẽ mang lại kết quả. Ông hãy viết kịch bản và tôi đưa cho Gold xem rồi bảo với ông ta là tôi chịu trách nhiệm làm phim. Ông ta sẽ làm mọi chuyện tôi muốn, nhưng trước tiên phải có kịch bản.’

‘Còn tôi thì trước tiên tôi muốn có bản hợp đồng.’

Ông ta có vẻ phật ý. ‘Không,’ ông ta nói, ‘chính R. G sẽ ký, tôi không thể làm thay ông ta được. Nhưng chừng nào kịch bản đã sẵn sàng, tôi sẽ xin được cho ông một bản hợp đồng, cam đoan như vậy.’

Tôi nhìn Carol dò ý.

‘Anh không có gì phải ngại,’ nàng bảo với tôi. ‘Sam sẽ làm được mọi chuyện ông ấy muốn. Nếu đã hứa với anh một hợp đồng, ông ấy rồi sẽ đưa cho anh.’

‘Đồng ý,’ tôi nói và xiết chặt tay Bernstein. ‘Tôi sẽ viết kịch bản cho ông rồi ông bán nó cho Gold. Được chứ?’

‘Đồng ý. Bây giờ tôi linh đây. Tôi đã chiếm mất một khoảng thời gian quý báu của các vị. Chúng ta sẽ cùng nhau làm việc, vở kịch của ông hay lắm, tôi thích những cảm xúc của ông và cách ông thể hiện chúng. Ông hãy biến nó thành cái gì đó trác tuyệt dùm tôi. Hãy đến gặp tôi ở phim trường vào thứ hai, lúc mười giờ, Carol sẽ chỉ đường cho ông. Và chúng ta bắt tay ngay vào việc.’

Khi ông ta đi rồi, Carol lao vào vòng tay tôi.

‘Em sung sướng làm sao! Bernstein sẽ thực hiện một phim tuyệt vời cho anh. Với hai người, bọn anh sẽ hợp thành một ê kíp cừ khôi. Anh không điên lên vì vui sao?’

Tôi hoảng sợ rụng rời. Giọng của Bernstein vang bên tai tôi, ‘Tôi thích những cảm xúc của ông và cách ông thể hiện chúng.’ Có phải điều này là của tôi đâu, John Coulson đó thôi. Chắc chắn là tôi không có khả năng thực hiện kịch bản phim.

Carol rút ra khỏi tôi và bắt đầu quan sát tôi với con mắt lo lắng, ‘Có chuyện gì thế, anh yêu? Sao anh lại có dáng vẻ thế kia? Anh không bằng lòng sao?’

‘Bằng lòng quá đi chứ,’ tôi vừa nói vừa quay đi để châm thuốc. ‘Chỉ vì anh không có chút kinh nghiệm nào về lĩnh vực điện ảnh. Anh muốn bán hẳn vở kịch của mình cho Bernstein để ông ta giao cho ai chuyển thành kịch bản thì hơn. Anh thấy dường như...’

‘Thôi nào!’ nàng nắm lấy bàn tay tôi bảo. ‘Anh sẽ làm được ra trò đấy, em sẽ giúp anh. Này, chúng ta bắt đầu ngay đi.’

Trước khi tôi nói được lời nào, nàng đã vào thư phòng rồi. Tôi nghe nàng dặn dò Russell chuẩn bị cho chúng tôi bánh sandwiche. ‘Russell à, ông Clive sắp sửa dựng một kịch bản phim từ vở kịch của ông ấy, nó sẽ tuyệt vời đấy!’

Nàng quay lại với bàn thảo và chúng tôi bắt đầu đọc lướt qua. Gần một tiếng đồng hồ sau. Carol đã dựng thành đề cương phân cảnh. Phần tôi, tôi chẳng nên tích sự gì ngoài việc tán thưởng. Nàng có đầu óc nhanh nhạy và một kinh nghiệm sâu sắc đến nỗi những gợi ý của tôi trở thành vô ích.

Chúng tôi tạm ngừng để ngấu nghiến bánh sandwiche và uống rượu vang trắng ướp lạnh. hính anh viết kịch bản,’ nàng nói với tôi giữa hai miếng bánh. ‘Thử nghĩ xem, với tài năng viết lời thoại của anh, tác phẩm sẽ hoàn hảo.’

‘Ồ! Không đâu,’ tôi đi tới đi lui nói, ‘anh không có khả năng, anh không biết làm sao nữa... Không, không xong đâu.’

‘Nghe em đi, rồi anh sẽ thấy. Nào, hãy nghe xem này...’ Rồi nàng bắt đầu đọc một đoạn của vở kịch.

Tôi ngừng lại, choáng ngợp bởi sức mạnh và cái đẹp của ngôn từ. Đó là cái mà tôi không bao giờ làm nổi. Dường như chúng thấm vào đầu tôi, thiêu đốt trí não tôi đến độ tôi phải kèm lòng không giật lấy bản thảo từ tay nàng.

Thật là ngu xuẩn biết bao khi tôi đã tin rằng mình có thể đội lốt của người đã khuất! Những lời lẽ của Gold lại trở về trong trí nhớ của tôi, ‘Truyện ba xu rẻ tiền đăng từng kỳ trên báo... Càng ngạc nhiên hơn khi vở kịch đầu tiên của ông thật tuyệt vời... Tôi không hiểu tại sao ông lại viết được nó.’

Điều này quá nguy hiểm. Chỉ cần một bước đi lạc điệu cũng đủ để tôi bị phát giác. Hiển nhiên là Gold

đã có những điều hoài nghi. Nếu tôi bắt tay viết kịch bản phim này, người ta sẽ nhận ra ngay là vở kịch kia không phải của tôi, và chỉ có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

‘Anh không nghe em sao, anh yêu?’ Carol nhìn tôi hỏi.

‘Đâu có, nhưng tối nay như thế là được rồi,’ tôi vừa nói vừa tự rót cho mình. ‘Chúng ta làm một lần cũng đủ rồi. Thứ hai anh sẽ nói chuyện với Bernstein. Có thể ông ta có sẵn người nào đó để viết lời thoại.’

‘Nhưng, anh yêu...’

‘Anh đã bảo. Tối nay như thế đủ rồi,’ tôi vừa nói vừa lấy bản thảo trong tay nàng và đi về phía hàng hiên. Tôi không dám đối diện với ánh mắt của nàng.

Trăng cao vời vợi, có thể nhìn rõ mặt hồ và các ngọn núi. Nhưng hiện tại, cảnh quan làm tôi thú vị. Mọi chú ý của tôi tập trung vào một người đang ngồi trên một băng ghế ở cuối vườn. Tôi không thể nhìn ra khuôn mặt anh ta bởi vì quá xa, nhưng đối với tôi, có cái gì đó quen thuộc lạ lùng qua dáng điệu, qua cách thức anh ta giữ tư thế đôi vai khóm khóm và đôi bàn tay vòng quanh hai đầu gối.

Carol bước ra với tôi. ‘Đẹp làm sao!’ nàng vừa nói vừa luồn cánh tay vào tay tôi.

‘Em có thấy không?’ Tôi hỏi và chỉ tay về hướng người đàn ông. ‘Người này là ai thế? Anh ta làm gì ở đó nhỉ?’

Nàng nhìn một lúc.

‘Người đàn ông nào? Anh muốn nói gì thế, Clive?’

Một làn hơi lạnh buốt chạy dọc sống lưng tôi. ‘Em không thấy một người đàn ông đang ngồi đằng kia, dưới ánh trăng hay sao?’

Nàng quay nhanh qua tôi, ‘Đâu có, anh yêu, không có ai cả.’ Tôi nhìn lại lần nữa, nàng có lý, không có ai cả.

‘Thật kỳ lạ,’ bất chợt tôi nói, run rẩy cả người, ‘chắc là một bóng ma... Vậy mà tưởng như một người.’

‘Anh nằm mơ rồi,’ nàng nói với một giọng lo âu, ‘bảo đảm với anh là không có ai hết.’

Tôi kéo nàng sát vào người. ‘Ta vào thôi,’ tôi nói, bên ngoài trời lạnh.

Đêm đó, rất lâu tôi mới chìm vào giấc ngủ.

XVI

Sam Bernstien gỡ cặp mắt kính đòi mỗi to tướng và khuôn mặt ông nở một nụ cười thật rộng. ‘Đây là cái tôi đang chờ,’ ông ta vừa nói vừa vỗ vào tập đề cương mà tôi đã cùng viết với Carol, ‘cái này không phải đã xong chuyện, còn xa lắc, nhưng nó là nền tảng, là một khởi đầu tốt đẹp.’

Ngồi trong một chiếc ghế bành tiện nghi đặt gần cửa sổ, này giờ tôi lo âu dò xét vẻ mặt của ông ta.

‘Tôi nghĩ rằng nó sẽ giúp ông phác thảo,’ tôi nói, ‘và tôi đã cố ý viết ngắn gọn để ông tùy nghi thêm thắt những thay đổi mà ông nghĩ là nên.’

Bernstien với chiếc hộp xì gà, chọn một điếu rồi đưa cả hộp cho tôi, nhưng tôi từ chối.

‘Tôi không hy vọng ông tiến hành nhanh đến thế,’ ông ta xoa tay bảo, ‘Chúng ta sẽ cùng nhau xem lại từng chi tiết, và một khi đã nhất trí với nhau về mọi điểm, tôi sẽ đề nghị ông mang trở về, phát triển nó rồi đưa lại cho tôi càng sớm càng tốt. Lúc ấy, tôi sẽ đến gặp R.G.’

‘Về mặt đó, một mình ông không xong đâu,’ tôi bảo.

Ông ta phá lên cười. ‘Đó là chuyện của tôi. Từ năm năm nay, chúng tôi có không ít những chuyện va chạm vặt vãnh, nhưng chung quy thì tôi luôn dành phần thắng. Hãy để tôi hành xử.’

‘Rất tốt,’ tôi nói mà không tin chắc lắm. ‘Nhưng tôi báo trước là Gold có ác cảm với tôi lắm đấy.’

‘Tôi biết,’ ông ta nói rồi lại bật cười. ‘Carol là một cô gái dễ thương còn ông thì là một gã số đo chó ngáp phải ruồi. Song, dù Gold có ghét ông đi nữa, điều đó cũng không ngăn cản ông ta thực hiện một cú áp phe hơi và cái này là một đấy,’ ông ta kết luận bằng cách lại vỗ vào bản thảo lần nữa.

‘Đó là ý kiến của tôi,’ tôi nói mà hơi an tâm trở lại bởi sự lạc quan của ông ta. ‘Ông muốn chúng ta cùng lướt qua một lượt phải không?’

Một giờ tiếp theo đối với tôi thực sự là một sự khám phá, tôi đã hiểu nhiều hơn về kỹ thuật điện ảnh mà tôi chưa hề biết tới kể từ ngày tôi đến Hollywood.

‘Cái hấp dẫn trong vở kịch của ông,’ Bernstien châm thêm một điếu xì gà mới, nói, ‘đó chính là nó chứa đựng tất cả các yếu tố của một cuốn phim thuộc loại tầm cỡ, mà không cần phải thêm thắt gì nữa. Và như thế, ông Thurston, rất hiếm có đấy. Phần lớn tác giả không thích tôi sửa lại nguyên bản của họ. Họ không nhận ra rằng cần phải sửa đổi cho phù hợp. Để làm một phim hay, nhất thiết phải có sự hợp tác giữa tác giả và đạo diễn, và đó là lý do nếu chúng ta muốn cho được việc, chúng ta cần phải cùng cộng tác với nhau. Phải gom góp lại những ghi chú đã ghi ra. Ông thấy rõ tôi muốn gì rồi chứ? Tôi có đòi hỏi cao quá không?’

‘Không một chút nào cả,’ tôi thành thật nói, ‘tôi thấy không chê vào đâu được.’

‘Ông có lý,’ ông ta trả lời với một nụ cười ngoác rộng. ‘Ông mang tất cả đi và nhanh nhanh đưa lại tôi bản thảo thứ hai. Lúc đó sẽ đến gặp Gold.’

‘Tôi còn phải cảm ơn ông, ông Bernstien à,’ tôi đứng lên nói. ‘Mọi chuyện này hấp dẫn tôi lạ lùng và tôi sẽ cấp tốc mang lại bản thảo đã chỉnh lại cho ông.’

‘Đừng để mất thì giờ nhé.’

Ông ta đưa tôi đến tận cửa.

‘Tôi nghĩ là Carol sẽ bị giữ lại cả ngày?’ tôi xiết chặt bàn tay ông ta, hỏi.

‘Tôi không biết, nhưng ông đi hỏi xem. Cô ấy ở chỗ Jerry Highams. Ông biết phòng làm việc của họ chứ?’

‘Biết. Tạm biệt và hẹn sớm gặp lại, ông Bernstien.’

Tôi đi nhanh dọc theo hành lang nhưng không dừng lại chỗ của Highams. Có thể Frank Ingram có ở đó với Carol mà tôi thì không muốn gặp anh ta. Trong lúc bước ra, tôi thấy một phòng điện thoại công cộng. Tôi nhìn giờ: mười một giờ hai mươi lăm. Một chút may mắn là Marty có thể chưa đến, vì thế Eva buộc phải tự mình trả lời. Tôi nhốt mình trong ca-bin và quay số, tim tôi đập dồn vì xúc động. Chuông reo một hồi lâu...

‘Allô?’ Chính nàng.

‘Em thế nào, Eva?’

‘Chào Clive. Khỏe không? Mấy giờ rồi vậy?’

‘Anh đã đánh thức em đấy ư?’ Tôi ngạc nhiên nói vì giọng điệu thân mật của nàng.

‘Không đâu, em sắp uống cà phê, em đã thức dậy một lúc rồi.’

‘Chùng nào anh có thể gặp được em?’

‘Chùng nào anh muốn đến?’

‘Coi chừng,’ tôi nói, cực kỳ sừng sốt và cảnh giác, ‘hôm trước em đã bảo là không muốn gặp lại anh nữa.’

‘Vậy thì bây giờ, ta nên dừng lại ở đây,’ nàng cười nói.

‘Anh sẽ đến ngay. Ôn con ạ! Em làm anh trải qua hai ngày khó chịu, anh cứ tưởng em nói nghiêm chỉnh đấy.’

Nàng lại cười lần nữa.

‘Con người anh kỳ cục thật, Clive ạ! Lúc đó, có lẽ em nghiêm chỉnh đấy vì lẽ em tức anh bỏ em đi kiểu đó.’

‘Thế thì anh không tái phạm nữa.’

‘Anh nên tốt hơn. Lần sau em sẽ không tha thứ quá dễ như vậy đâu.’

‘Đi ăn trưa với anh.’

‘Không.’ Giọng nàng trở nên khó chịu. ‘Không, Clive ạ, nếu anh muốn đến gặp em vì có việc thì sẵn sàng, nhưng em không ra ngoài với anh.’

‘Em cứ nói. Em hãy đi ăn với anh và không cần làm điệu bộ lắm thế.’

‘Clive!’ nàng nói với một giọng lo âu và chán chường, ‘em đã bảo không đi ăn với anh đâu.’

‘Được, chốc nữa chúng ta sẽ nói lại. Anh đến em trong vòng hai mươi phút nữa.’

‘Vậy thì sớm quá, em chưa chuẩn bị. Một giờ sau hãy đến.’

‘Được, và nhớ mặc một chiếc áo dài cho đẹp vào.’

‘Phải có lần em làm theo điều người ta bảo chứ,’ tôi cười nói, ‘hãy lịch sự...’ nhưng đường liên lạc đã bị cắt.’

Tôi mỉm cười móc lại ống nghe. ‘Được rồi, người đẹp của tôi ơi, rồi sẽ thấy ai là người mạnh hơn.’

Tôi hài lòng. Lần này chính tôi là người chi phối nàng. Nàng có thể luôn luôn gác máy nếu như vậy khiến nàng thích thú, nhưng nàng sẽ đi ăn cùng tôi, cho dù tôi có phải lôi nàng vào nhà hàng với chiếc áo sơ mi đi nữa. Cung cách tôi tiến hành công việc với Bernstien khiến tôi đầy ắp niềm tự tin. Tôi tự nhủ là nếu tôi không thao túng nổi một người phụ nữ như Eva, thì thực sự tôi không xứng đáng để thành công trong công việc của mình.

Tôi đi đến Câu lạc bộ văn học và yêu cầu được nhận thư từ của mình. Người ta mang đến vài lá thư. Tôi mang chúng đến quầy rượu và gọi một whisky-soda. Thoạt liếc qua, tôi nhận thấy không có thư nào của Eva. Tôi quay sang hỏi xem có thư nào nữa của tôi không: người ta trả lời là không có. Vậy mà rõ ràng Eva đoán chắc với tôi rằng nàng đã gửi trả lại tiền...

Tôi tức thì gọi đến cho nàng, gần như nàng trả lời ngay tức khắc.

‘Hy vọng là anh không quấy rầy em,’ tôi nói, ‘nhưng em bảo là đã gửi tiền lại cho anh rồi, phải không?’

‘Phải.’

‘Ở Câu lạc bộ văn học?’

‘Phải.’

‘Vậy mà có thấy nó tới đâu.’

‘Anh muốn em phải làm gì? Anh không tin em hả?’

‘Vấn đề không phải ở chỗ đó. Số tiền đó là của em. Em chắc chắn là đã gửi đi chứ?’

‘Đương nhiên. Dù sao đi nữa, em cũng không cần đến nó, anh làm em bức mình. Và em không đồng ý, nếu anh định gửi trả em đâu.’

Có chuyện gì đó không được minh bạch, tôi nghĩ.

‘Em có gửi kèm một lá thư không?’

‘Để làm gì?’ nàng nói với giọng gây gổ. ‘Em để mấy tờ giấy bạc trong một phong bì rồi gửi đến câu lạc bộ.’

Hiển nhiên là nàng láo toét. Tôi biết chắc là nàng không bao giờ nảy ra ý định gửi trả món tiền đó. Chính là một cách ra vẻ ta đây, có lẽ nàng muốn chọc tức tôi, nhưng thói biến lộn của nàng đã thắng thế và nàng nghĩ rằng khi kể lại cho tôi chuyện đó, nàng xem như đã trả thù mà lại không mất một xu nào. Nàng đã thành công khi bắt tôi chịu đựng trong hai ngày, nhưng giờ đây, lòng khinh miệt mà nàng đã gợi nên trong tôi có thể được xem như một thắng lợi về phía tôi.

‘Có lẽ nó đã bị thất lạc ở bưu điện,’ tôi nói với giọng chế giễu. ‘Không hề gì, anh sẽ hoàn lại cho em.’

‘Nhưng em đã bảo không cần mà. Thôi kệ anh, nước tắm của em đang đầy tràn.’

‘Chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện lúc ăn trưa,’ tôi nói, và ngay khi tôi chực làm người đầu tiên gác máy thì nàng đã ra tay làm trước rồi.

Câu chuyện kết thúc, tôi quay lại quầy rượu, hết sức thoải mái vì đã phát hiện ra điều dối trá nhỏ nhất này, bởi vì nếu nàng thực sự gửi trả lại tiền, tôi sẽ phải dành cho nàng sự thán phục khi tôi bị đặt vào tình thế sa sút. Bây giờ thì sự thế đã hoàn toàn khác. Cô ả đã lừa gạt mình khi cho mình là thẳng khờ, tôi nghĩ.

Tôi quá vội vã khi muốn, như người ta vẫn nói, đặt nàng vào tình thế tay đã nhúng chàm và thời khắc đối với tôi dường như lâu quá. Từ buổi gặp gỡ đầu tiên đến giờ, chưa bao giờ tôi cảm thấy mình đạt đến thành công như vậy. Cho đến lúc này, tôi đã tỏ ra quá yếu đuối, đã đến lúc khiến nàng hiểu ai trong hai chúng tôi là người chỉ huy. Và để khởi đầu, tôi sẽ buộc nàng phải đi ăn trưa với tôi: sau đó, tôi sẽ cho nàng rơi hẳn.

Tôi đến đường Laurent Canyon lúc một giờ kém năm trước cửa nhà nàng. Tôi bấm một tiếng kèn, tôi bước khỏi xe để đến gõ cửa và châm một điếu thuốc. Sau một lúc, tôi nhận ra ngôi nhà hoàn toàn yên ắng. Thường ngày thì Marty ra mở cửa sau tiếng gọi đầu tiên. Thắc mắc, tôi đập cửa lần nữa, nhưng kết quả vẫn không gì hơn: một cảm giác trống rỗng tràn ngập trong tôi.

Tôi gõ thêm bốn lượt nữa trước khi lên xe trở lại, tôi chậm chậm xuống phố và chỉ dừng lại sau khúc quanh. Trong khi châm tiếp điếu thuốc mới, tôi nhận ra bàn tay mình run run.

Đột nhiên, tôi nghĩ đến Harvey Barrow, khi hắn nói với tôi, ‘Cô ta hứa là sẽ đến với tôi và bốn lần liên tiếp, mọi người làm của cô ta đều bảo là cô ta đã đi vắng trong khi tôi biết cô ả đang cười nhạo tôi đằng sau mấy tấm rèm.’ Hai bàn tay tôi co quắp trên tay lái, với tôi mà nàng thậm chí không buồn sai phải Marty ra. Tôi tưởng tượng ra trong căn phòng nhỏ, đầu nàng nghiêng nghiêng để nghe tiếng tôi gõ cửa, trao đổi cùng Marty những cái nháy mắt và bảo với chị ta, ‘Cứ để hắn ta gõ, hắn ta sẽ mệt trước mình.’

Tôi đi dọc đại lộ Sunset, đầu óc trống rỗng, không nghĩ ngợi gì cả, cảm thấy buồn nôn. Tôi bước vào một hiệu thuốc tây, và gọi điện thoại đến chỗ Eva: không ai trả lời. Chắc nàng dè chừng tôi. Trong một lúc tôi đứng dựa vào tường của phòng gọi để nghe âm thanh của tiếng chuông và đột nhiên, tôi muốn giết nàng. Nó giống như một ý nghĩ trừu tượng, vô nghĩa, bất thân xuyên qua đầu óc tôi, nhưng tôi vẫn cứ xem xét nó với sự tò mò lẫn khoái trá. Rồi, khiếp sợ vì độc cái ý nghĩ đó, tôi gác máy và trở ra với ánh sáng của ban ngày.

Tôi hóa điên chẳng? tôi tự hỏi khi một lúc sau trên đường trở về Tam Điểm. Tôi điên tiết lên vì chống lại nàng, còn hơn nữa, vì muốn giết nàng... chỉ ý nghĩ đó cũng đã khiến tôi khiếp đảm.

Tuy nhiên, tôi hiểu rằng tôi sẽ cảm thấy khoái lạc khi giết chết nàng: không một ai có thể đụng chạm đến nàng chính là vì cái vỏ bọc của nàng quá chắc. Một lần nữa, tôi xua đuổi ý tưởng đó, nhưng nó không ngừng trở lại ám ảnh tôi. Tôi xem xét mọi chi tiết cái cách tôi sẽ thực hiện điều đó.

Tôi tưởng tượng trong một đêm tôi lên vào căn nhà nhỏ lúc nàng vắng mặt. Tôi ẩn mình trong một trong những căn phòng trống ở tầng hai, cho đến lúc tôi nghe tiếng chìa khóa đút vào ổ, và lúc đó, rời khỏi chỗ núp, tôi bước ra hành lang để xác định là nàng chỉ có một mình. Tôi chờ nàng đi tắm và nghiêng người trước khi bước xuống. Khoái lạc làm sao khi cảm giác nàng đi đi lại lại, tin chắc rằng chỉ có độc một mình nàng trong toàn bộ căn nhà. Lúc đó tôi sẵn sàng để hạ sát nàng.

Nàng có lẽ đã say như cái hôm tôi bỏ nàng ra đi. Trong trường hợp này, vấn đề lại càng đơn giản hơn. Tôi sẽ không cảm thấy chút nào thương hại nếu bắt gặp nàng trong tình trạng đang ngáy và nồng nặc mùi whisky.

Tôi sẽ rình mò nàng từ hành lang trên cao. Tôi sẽ nghe nàng thay quần áo. Tôi biết rõ những thói quen của nàng. Trước tiên nàng cởi chiếc váy (thường thì nàng cởi bỏ ngay khi bước vào bởi nó quá chật khiến nàng ngồi xuống bị vướng víu), rồi nàng đi đến tủ lấy một chiếc móc áo và cẩn thận máng bộ đồ của mình. Sau đó, có thể nàng sẽ châm một điếu thuốc trong lúc cởi tung các thứ đồ lót trong người. Cuối cùng thì nàng mặc một chiếc sơ mi ngủ và chuôi lên giường.

Trong lúc chăm chú nghe ngóng, tôi nhận ra từng chi tiết, một chi tiết một đi kèm theo một tiếng động đặc biệt, cho đến khi có tiếng lắc rắc của chiếc giường lúc nàng ườn tằm thân mông manh của mình trên đó. Có thể nàng đọc sách một lúc hoặc tiếp tục hút thuốc trong bóng tối. Dù sao, tôi vẫn chờ rộng rãi thời gian cho nàng chìm vào giấc ngủ. Như vậy có thể sẽ khiến tôi phải chờ đợi trên dưới hai giờ chẳng? Cuối cùng, nhẹ nhàng như bước đi của loài mèo, tôi lần xuống cầu thang bằng cách vịn vào lan can và dò từng bước một trước khi đặt toàn bộ trọng lượng của mình. Tôi chỉ đánh thức nàng dậy khi thấy đã quá trễ để nàng có thể trốn thoát.

Tôi lách qua cửa để vào phòng và lần mò trong bóng tối. Không nhìn thấy nàng, nhưng tôi biết đích xác đầu nàng ở vị trí nào và hết sức nhẹ nhàng, tôi ngồi xuống mép giường mà không làm nàng thức giấc. Với một bàn tay, tôi tóm lấy cổ họng nàng, và bàn tay kia tôi vận công tắc ngọn đèn nhỏ để ở đầu giường. Thế là thời điểm đã đến để tôi xóa sạch một lần tất cả những vết thương mà nàng đã gây ra cho tôi, thời điểm mà bản năng của nàng đánh thức nàng dậy và là lúc nàng nhận ra tôi. Chúng tôi nhìn vào mắt nhau và nàng sẽ hiểu lý do tôi có mặt ở đây và điều gì tôi sẽ làm. Tôi thấy tia mắt khiếp đảm của nàng với bộ mặt không còn trơn tru như gỗ đá và những nét nhăn mặt nghề nghiệp đã bay biến. Như thế chỉ kéo dài trong hai hoặc ba giây, nhưng cũng đủ. Tôi giết nàng thật mau chóng bằng cách ấn một đầu gối lên ngực nàng và

hai bàn tay siết chặt cổ nàng. Bị gậy gập dưới sức nặng của tôi, nàng vô kế khả thi, bởi tôi không để thời gian cho nàng căng người lên cũng như cào cấu tôi được. Không ai có thể đoán ra rằng đó là vì tôi, cũng có thể là bất kỳ ai trong đám khách khứa nhiều vô số của nàng.

Tôi bị lôi ra khỏi cơn ác mộng ghê rợn kia bởi một tiếng còi dữ dội và tôi chỉ đủ thời gian để tránh đụng phải một chiếc Cadillac kèn còi. Tôi mãi mê đến nỗi không nhận ra mình đang chạy ngay mé trái của con đường. Tôi nghe người lái xe kia tuôn ra những lời chửi rủa khi đi ngang qua và tôi lấy lại bên phải để khỏi lệch đường nữa.

Khi về đến ngôi nhà nghỉ, tôi vẫn còn vương vấn niềm khoái cảm mình tưởng tượng ra về chuyện trả thù Eva. Gần ba giờ rồi. Tôi gọi Russell dọn cho tôi sandwich và whisky ở ngoài bao lơn.

Trong khi chờ đợi, tôi bước ngang bước dọc, lòng phần nộ bởi cái vố mà Eva vừa chơi khăm tôi, đồng thời với việc tôi đã cảnh giác lo sợ nhìn xem mức độ mà tính nhẫn tâm ác nghiệt của nàng có thể áp dụng cho tôi tới đâu. Tôi bối rối và kinh hãi vì có thể cảm thấy niềm vui thích khi dự tính một chuyện sát nhân đến tận những chi tiết nhỏ nhặt nhất. Ba tuần trước đây, tôi chưa bao giờ suy nghĩ đến một chuyện tương tự và hôm nay, khi ở trong ca bin điện thoại, nó đã hiện ra trước tôi như một giải pháp duy nhất khả thi.

‘Mình nhất thiết phải tỉnh táo’, tôi tự nhủ. ‘Chừng nào mình thừa nhận rằng nàng mạnh hơn mình thì đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Mình không bao giờ có thể làm việc lại được một cách nghiêm chỉnh nếu mình không tổng khứ được cái ý tưởng đó đi và cứ bực dọc mãi chuyện đó. Như vậy là đủ lắm rồi.’ Russell bước đến với chiếc khay trên tay. ‘Mang cho tôi chiếc máy chữ,’ tôi bảo anh ta, ‘tôi phải làm việc đây.’

Anh ta nhìn tôi với một nụ cười hơn hớn ‘Thưa ông, tôi hy vọng ông đã trải qua một buổi sáng tốt lành ở hãng phim.’

‘Ừ,’ tôi uể oải nói. ‘Làm ơn để tôi làm việc.’

Tôi bắt đầu đọc lại những ghi chú của Bernstien, nhưng tập trung chú ý không nổi. Tôi không tài nào quên được nỗi nhục nhã mà mình phải chịu đựng lúc chiều trước cửa nhà Eva. Càng nghĩ đến, tôi càng cảm thấy nghẹt thở vì cơn phần nộ. Khi Russell mang máy chữ đến rồi để yên tôi một mình, nhưng tôi không dứt khoát bắt tay vào việc nổi. Thay vào đó, tôi chén sạch sandwich và nốc hết ly này đến ly khác.

Nàng sẽ trả giá đắt vì việc đó, tôi nghĩ trong lúc bàn tay tôi run run rót rượu. Mình nhất định sẽ tìm ra biện pháp ăn miếng trả miếng với cô ả. Tôi nốc liên tu bất tận, cho đến khi đôi chân như đờ đẫn ra báo cho tôi biết mình đã mấp mé cơn say. Tôi đẩy chai rượu ra và kéo máy chữ lại gần. ‘Á cứ việc đi...,’ tôi lớn giọng nói.

Tôi cố gắng viết cảnh đầu theo những chỉ dẫn của Bernstien. Sau một tiếng đồng hồ, tôi rút tờ giấy ra và xé vụn thành từng mảnh. Thấy rằng mình chẳng có hứng thú tưởng tượng gì cả, tôi đứng dậy và bắt đầu đi loang quanh qua những gian phòng trống. Russell có lẽ đã vào rừng đánh một giấc. Ngôi nhà buồn thảm đến độ tôi tự hỏi liệu mình có sai lầm không khi chuyển đến một nơi hiu quạnh như thế nào. Chừng nào Carol có ở đây thì thật là tuyệt vời, nhưng chuyện gì xảy ra nếu nàng bị giữ lại ở hãng phim?

Ý nghĩ về Eva lại đeo đẳng tôi. Tôi khá là ủy mị trong lúc cố xua đuổi nó đi, không có kết quả. Tôi với lấy một quyển sách, nhưng được vài trang, nhận ra mình chớ hề chú ý đến những gì đã đọc, tôi ném phăng nó qua phòng. Toàn bộ chất whisky tôi uống vẫn còn đang gây hiệu quả. Đầu tôi nặng chịch, và tôi cảm thấy mình có thể làm bất cứ chuyện gì. Tôi tới gần điện thoại và sau chút do dự, tôi quay số gọi Eva.

‘Ai gọi đấy?’ giọng Marty nói.

Tôi nhẹ nhàng đặt ống nghe xuống. Không, tôi không muốn Marty cười vào mũi tôi. Tôi châm thuốc và trở ra bao lơn với bước đi không được vững chắc cho lắm.

Không thể kéo dài như thế được, tôi tự nhủ, mình phải làm việc. Tôi lại ngồi vào bàn để chặt lọc những ghi chú của Bernstien, nhưng tập trung tư tưởng vẫn không xong, cuối cùng thì tôi bỏ phăng nó luôn. Buổi chiều còn lại, tôi đi dạo trong vườn và hút cơ man là thuốc, trời càng tối, đầu óc tôi càng bực dọc hơn.

Carol trở về vào giờ ăn tối. Nàng bước khỏi chiếc Roadster màu xanh kem và chạy băng qua thảm cỏ đến với tôi. Như thể có một sức nặng lớn búng đi hai vai tôi, tôi choàng tay ôm nàng và giữ lại rất lâu.

‘Này, em yêu, sao lại như vậy được?’

‘Em mệt bỏ hơi tai,’ nàng nói với tiếng thở dài, ‘bọn em làm việc suốt ngày. Ta vào đi và anh cho em uống nhé. Cho đến lúc này, R.G. rất phấn khởi, đó là một phim tuyệt vời, Jerry đang sung sức và chính Gold cũng góp cho cả bọn một ý tưởng xuất sắc nữa đây.’

Tôi pha cho nàng một cốc gin-fizz và rút thêm cho tôi một ly whisky.

‘Nhưng này, Clive,’ đột nhiên nàng hỏi, ‘phải anh đã uống chai này một mình không? Hồi sáng nó còn đây.’

‘Không phải đâu,’ tôi cười nói. ‘Em coi anh như hũ chìm chắc. Anh bị sẩy tay và làm đổ hết một nửa.’

Nàng liếc mắt nhìn tôi, nhưng tôi nhìn nàng trực diện và mặt nàng sáng lên, ‘Em thích như vậy hơn,’ nàng mỉm cười bảo. ‘Thế nào, kể đi. Sam đã nói gì về kịch bản phim của anh thế?’

‘Ông ta cho là nó rất đạt, điều này cũng không lấy gì làm ngạc nhiên bởi lẽ chính em là người đã viết.’

‘Không phải em đâu, cả hai ta đây chứ, anh yêu. Em hy vọng rằng điều này không khiến anh phiền nên

em... Em muốn nói là nếu anh thích em đừng xen vào thì em...'

'Em nói đùa à, anh biết rất rõ là anh không có chút kiến thức nào về điện ảnh cả, nhưng anh rất sẵn lòng học hỏi. Chỉ có điều,' tôi vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh và nắm lấy bàn tay nàng, 'anh không xử lý nổi những chỗ sửa đổi bổ sung của Bernstien. Em thấy đấy, Carol, thật tình anh muốn ông ta giao nó cho một người nào khác, anh thì không có khả năng.'

'Trước hết hãy cho em một điều thuốc rồi kể lại cuộc tiếp xúc của các vị.'

Nàng chăm chú nghe tôi, thỉnh thoảng lại biểu lộ sự tán thưởng bằng cách gật đầu.

'Ông ta cừ đấy chứ,' nàng tuyên bố lúc tôi nói xong. 'Ông ấy hoàn toàn có lý, như vậy sẽ còn hay hơn nhiều. Bây giờ anh phải làm việc, Clive à. Em chắc rằng anh có thể thành công và hãy suy nghĩ mọi cái hiện ra trước mắt anh.'

'Cái đó với em có vẻ dễ dàng,' tôi cay đắng nói, 'còn anh thì rốt cuộc không cảm thấy hứng thú gì cả. Suốt cả buổi chiều nay anh chẳng làm nên cơm cháo gì ráo.'

Nàng quan sát tôi một lúc như để cố gắng hiểu tôi.

'Thôi, có thể ngày mai sẽ tốt hơn,' nàng bảo. 'Sam yêu cầu anh nhanh nhanh lên, dự tính của ông ấy đã bị trễ nải.'

'Anh không thể làm được gì cả,' tôi phật ý nói, 'dù nó có đạt hay là không đạt.'

Nàng vòng tay qua cổ tôi.

'Nó sẽ đạt, rồi anh sẽ thấy.'

'Chán mớ đời,' tôi bước ra cửa nói. 'Anh đi thay áo ngủ và đi nghỉ đây. Em có phải đọc cái gì không?'

'Em cần phải làm việc,' nàng nói nhanh. 'Em muốn xem lại một hoặc hai scene.'

'Em đừng có giải trí bằng cách làm việc cả ngày lẫn đêm. Hãy nghỉ ngơi một chút, có lợi cho em hơn.'

Nàng đẩy tôi ra cửa. 'Thôi, cút đi, đồ quý. Hãy ra ngồi ngoài bao lơn. Xong việc em sẽ ra với anh.'

Mặt trời đã lặn, bầu trời tuyệt đẹp, không gian yên tĩnh và ấm áp. Tuy nhiên, tôi nôn nao, u uất, bực dọc. Tôi thả tâm mắt lơ đãng nhìn bóng tối bắt đầu xâm chiếm khu vườn. Một lần nữa, tôi nhìn thấy người đàn ông ngồi trên băng ghế, đôi vai khum khum, hai tay bắt chéo trên đầu gối. Lần này thì tôi đã nhận ra y, và tôi cảm giác một bàn tay lạnh giá bóp chặt lấy trái tim tôi. John Coulson đã chết gần ba năm nay, tôi đã nhìn thấy anh ta chết, tôi đã thấy anh ta được mang đi trong một cỗ quan tài với bốn người mặc đồ đen. Vậy mà anh ta đang ở kia, trong khu vườn của tôi, lưng quay về phía tôi, bất động như một người đang chìm vào dòng trầm tư mặc tưởng của mình.

Tôi bật dậy, chạy ra lan can và dõi mắt nhìn vào bóng tối. Gần như lập tức, dáng người trên băng ghế động đậy thành một hình bóng được phản chiếu bởi cành lá của khóm tường vi mà những tia sáng cuối cùng của mặt trời còn soi rọi. Tôi đứng rất lâu, níu lấy lan can, lắng nghe tim tôi đập dồn dập và người run lên vì hoảng sợ.

Phải chăng tôi đang trở nên điên loạn, phải chăng tôi đã rối loạn thị giác, hoặc John Coulson đã trở về từ cõi chết?

Cuối cùng, tôi trở lại ghế ngồi. Sự thật, tôi tự nhủ, đó là vì mình uống rượu quá nhiều. Vì cố gắng vật lộn với vở kịch của Coulson, cố tìm cách mô phỏng những lời đối thoại và phát triển tư tưởng của anh ta, tôi đã chiêu hồn anh ta trong vô thức và nhờ vào chút tia sáng còn sót lại, tôi tưởng như đã nhìn thấy anh ta. Không còn cách giải thích nào khác nữa, tuy nhiên, tôi vẫn hoảng loạn và đầy khiếp đảm.

Tôi ngồi ở bao lơn thật lâu để nghĩ ngợi về Coulson. Tất nhiên, đây là một điều ô nhục khi tôi dùng vở kịch của anh ta để thực hiện một cuốn phim, nhưng rồi sao? Tôi đã đi quá xa để có thể lùi lại. Hẳn là ngay từ đầu, lẽ ra tôi không nên chiếm tác phẩm làm của riêng, nhưng như thế thì tôi sẽ không ngồi ở đây, ngồi ở trên bao lơn của một biệt thự đắt giá, một trong những góc đẹp nhất của California. Tôi sẽ không quen biết Carol. Và tôi cũng không biết cả Eva. Tôi suy nghĩ mà tim như thắt lại.

'Anh làm gì trong bóng tối thế kia?' Carol hỏi khi bước ra bao lơn. 'Đã ba giờ liền anh ở ngoài này, quá nửa đêm rồi đấy!'

'Anh suy nghĩ,' tôi cự qua quẩy nói, 'anh không biết đã trễ quá như vậy. Em xong rồi chứ?'

Nàng đến ôm hôn tôi. 'Đừng bực mình nhé, anh yêu,' nàng nói vào tai tôi, mơn trớn lại bàn thảo thứ hai của anh. Anh không giận em chứ, hả?

Tôi nhìn nàng bàng hoàng, điên lên vì ganh tức với ý nghĩ nàng có thể làm điều đó quá dễ dàng trong khi tôi lại bất lực. 'Nhưng em yêu à,' tôi nói, buồn cười thật, 'em đâu thể cùng một lúc làm công việc của anh lẫn của em. Thêm chút nữa thì anh sống bám em mất.'

'Anh đừng phật ý,' nàng nói với giọng nài nỉ, 'em chỉ viết lên giấy những ý tưởng riêng của anh và của Sam, bất kỳ thư ký đánh máy nào cũng làm được như vậy. Ngày mai anh hãy đọc lại và mang đến cho Sam. R.G. sẽ đồng ý và anh có thể bắt tay vào việc ngay. Hôn em đi và đừng có chau mày thế kia.'

Tôi hôn nàng.

'Nào, đi ngủ đi anh,' nàng nắm lấy tay tôi nói. 'Ngày mai em phải thức dậy sớm đấy.'

XVII

Suốt bốn ngày sau đó, càng lúc tôi càng nhận rõ mình đã sai lầm khi dời đến ở Tam Điểm. Tôi chia cách với thế giới bên ngoài và giờ đây đã bị tước đi mọi thú vui giải khuây. Sự cô đơn mà tôi tự buộc vào mình đã đè nặng tôi ghê gớm. Tôi đã hy vọng lợi dụng sự yên tĩnh để viết một quyển tiểu thuyết, nhưng ngay từ những phác thảo đầu tiên, tôi buộc phải nhận ra rằng nguồn cảm hứng đã vắng bóng trong tôi.

Tôi đã hết sức vất vả sao chép lại công việc của Carol, nhưng trong tình trạng này, ngồi gõ máy cũng đã là một nỗ lực của tôi rồi. Nhiều lần, tôi đã toan gọi điện thoại để người ta gửi đến quách một thư ký đánh máy. Cuối cùng thì cũng xong. Bernstien đã có bản thảo trong tay và tôi chỉ còn việc chờ đợi quyết định của Gold. Một mai ông ta chấp thuận, tôi sẽ dứt khoát nài nỉ họ giao cho một người nào đó - bất kể ai, ngoại trừ tôi ra - dựng kịch bản cuối cùng. Tôi biết quá rõ tôi không có khả năng, tôi không bắt chước nổi bút pháp bóng bẩy của Coulson, và nếu tôi làm liều, một người như Gold sẽ phát hiện ngay lập tức tôi không phải là tác giả của vở kịch.

Tình trạng tài chính của tôi bắt đầu làm tôi lo ngại: vốn liếng của tôi giảm đi, tác quyền thì tuần qua tuần teo bớt lại, còn nợ nần thì lại chồng chất. Tôi không nói gì với Carol cả vì hiểu là nàng muốn được tiêu tốn phần của mình. Nàng kiếm được nhiều tiền và ngoại trừ những chi tiêu nhỏ nhặt cùng một vài chi phí về trang sức, còn thì nàng để cả vào các chứng khoán bất động sản. Dù có tệ đến đâu đi nữa, tôi quyết định không bao giờ nhận một xu của nàng.

Những lúc nàng ở trường quay, ngày giờ đối với tôi chừng như bất tận. Tôi giam mình trong thư phòng hàng giờ, và khi mà sự cô độc trở nên không chịu đựng nổi, tôi thực hiện một chuyến đi dạo trong rừng, bị giày vò bởi một nỗi u uất thảm hại. Eva và John Coulson không ngừng ám ảnh tôi.

Hắn là tôi có gắng sức viết lời đối thoại cho *Cơn mưa ngập ngừng*, nhưng vừa khi tôi sắp bắt đầu, tôi có cảm giác như John Coulson đang giám sát tôi và chế giễu sự vụng về của tôi. Ý nghĩ thật phi lý, nhưng nó đủ để khiến tôi dờ dẩn ra.

Ba ngày liền tôi chiến đấu chống lại sự cám dỗ gọi điện thoại cho Eva. Ngày thứ tư, một lúc sau khi Carol đi đến phim trường, tôi không kiềm chế được nữa. Russell vắng mặt bởi phải kê cận một người bà con bị bệnh, tôi vừa uống xong cà phê và còn nghe âm thanh chiếc xe của Carol đang chạy trên sườn dốc. Bỗng dưng, không cưỡng được sự thôi thúc, tôi ném tờ báo xuống đất và cầm lấy chiếc điện thoại.

Eva gần như trả lời tức khắc.

‘Alo?’

Cả sau mọi chuyện nàng bắt tôi phải chịu đựng, âm thanh của giọng nói nàng vẫn khiến tim tôi đập dồn và máu chảy rần rật trong huyết quản.

‘Chào Eva, khỏe không?’

‘Ừa,’ nàng nói vui vẻ, ‘Anh ra sao rồi bấy lâu nay?’

Tôi không tin nổi lỗi tai mình: giọng nói của nàng dễ thương và nàng có vẻ như đang phấn khởi. Tôi không hiểu tại sao tôi cảm thấy như bức mình.

‘Chắc em không lầm chứ?’ tôi nói. ‘Clive đây, cái gã mà em không trả lời khi hắn đập cửa nhà em đó.’

‘Ha ha... Vâng, em biết.’

Như thế là nàng thấy chuyện đó buồn cười. Tôi xiết ống nghe chặt đến nỗi mấy khớp xương trắng bệch ra.

‘Đó là một trò đùa khá bẩn thỉu mà cô đã làm. Tôi đã dự trù một buổi đi ăn trưa. Ít ra cô cũng có thể gặp tôi và từ tạ chứ.’

‘Đó là một trò đùa cũng khá đẹp mắt giống như khi bỏ tôi để ra đi vào lúc giữa đêm,’ nàng đáp chất lại. ‘Và lại tôi không muốn đi ăn với anh, không một người đàn ông nào có quyền ra lệnh cho tôi cả. Hy vọng rằng đó là một bài học cho anh.’

Tôi nghiêng răng kèn kẹt, ‘Tại sao lúc nào cô cũng muốn cho tôi những bài học thế?’

‘Chính vì anh là một gã học trò dứt đuôi là học dốt.’

‘Tôi làm những gì cần phải làm, tôi cố gắng.’

‘Tôi chưa từng gặp một người mà muốn gạt đi lại khó khăn đến thế.’

‘Vậy ra cô muốn gạt bỏ tôi sao?’

‘Anh còn chưa nhận ra à?’

Sự xấu hổ của nàng khiến tôi nổi điên. ‘Rồi cô sẽ như ý, nhưng đến ngày đó cô sẽ hối tiếc,’ tôi xẵng giọng nói.

‘Không đâu!’ nàng cười nói.

Vậy là nàng đã thay đổi? Sự tò mò thẳng cơn giận dữ của tôi ‘Sáng nay cô có vẻ phấn khởi quá. Cô đã nhận của thừa kế hả?’

‘Không.’

Tôi chờ đợi một lời giải thích, nhưng không thấy.

‘Này, Eva, anh muốn đến thăm em.’

‘Hôm nay thì không, không thể được.’

‘Nhưng tóm lại, Eva...’

‘Em không có ở đây. Nếu anh đến sẽ không gặp ai đâu.’

‘Em đi đâu?’

‘Không liên quan gì đến anh.’

‘Được. Chờ anh gặp lại em?’

‘Không biết. Hãy gọi điện thoại cho em trong vài ngày tới.’

Đột nhiên, một ý nghĩ chợt đến với tôi ‘Jack đã đến hả?’

‘Vâng. Bây giờ thì anh hài lòng chưa?’

Cơn ghen xưa cũ lại xâm chiếm tôi. ‘Càng hay,’ tôi nói dối. ‘Thế em trở về nhà một mình à?’

‘Vâng.’

‘Lâu chứ?’

‘Không biết. Đừng hỏi lắm thế. Em không biết anh ấy ở lại bao lâu.’

‘Bây giờ em chờ anh ta ư?’

‘Hừm... Em nhận được một bức điện tối hôm qua.’

‘Em hãy nhớ là anh muốn làm quen với anh ta.’

Một lúc im lặng. ‘Vâng, nhớ.’

‘Bao giờ anh gặp được?’

‘Ờ... lần này không được.’

‘Thế chờ anh?’

‘Một trong những ngày này, rồi ta sẽ gặp.’

‘Này, còn khách của em nữa, họ sẽ nói gì?’

‘Em không biết và cũng cóc cần. Họ sẽ trở lại, nếu thấy thích.’

‘Vậy thì vui vẻ nhiều nhé. Anh sẽ nhớ đến em trong một thời gian.’

‘Như thế đấy. Tạm biệt.’ Nàng gác máy.

Tôi dẫn dỗi đặt ống nghe trở lại. Mỗi lần gặp nhau, mỗi lần trò chuyện, càng ngày càng thấy rõ là nàng coi thường tôi. Vậy mà tôi lại không thể buông nàng ra được, nàng mạnh hơn tôi.

Không thể suốt ngày ở ngôi nhà nghỉ với ý nghĩ là nàng sắp gặp lại người chồng, tôi sẽ điên lên mất. Tôi quyết định đi gặp Bernstein xem anh ta có gì cần bàn với tôi không. Giữa trưa thì tôi tới phim trường và đỗ xe ngay tòa nhà trung tâm. Carol chạy đến gặp tôi.

‘Chào anh yêu,’ nàng vừa nói vừa nhảy lên bực kê chân. ‘Em đã cố gọi điện thoại cho anh.’

‘Chuyện gì thế?’

‘Nghe nào, khó chịu đấy, nhưng bọn em phải đáp phi cơ đến thung lũng Tử thần. Jerry muốn quay ngoại cảnh ở một nơi hoang mạc thật sự, em phải đi ngay với anh ấy và Frank.’

‘Có nghĩa là tối nay em không về chứ gì?’

‘Vâng, kho báu của em. Chà! Russell lại đi vắng nữa! Làm sao đây?’

Tôi không che giấu nỗi sợ rụng rời của mình. ‘Đừng lo, anh tự thu xếp lấy. Vả lại, anh phải làm việc mà.’

‘Để anh một mình em áy náy quá. Tại sao anh không ở lại thành phố nhỉ, hoặc hay hơn nữa, sao anh không đi với bọn em?’

Tôi nghĩ đến Imgram và lắc đầu, ‘Không, anh trở về Tam Điểm. Đừng lo, anh xoay xở tài lắm.’

‘Hãy đi với bọn em,’ nàng nói với vẻ nài nỉ. ‘Như thế sẽ thú vị lắm đấy.’

‘Này, đừng có làm đứa khờ, anh bảo là mọi chuyện ổn hết. Chúc em đi đường vui vẻ và hẹn tối mai.’

‘Em bận khoản khi nghĩ anh chỉ có một mình. Anh không thích ở lại thành phố sao?’

‘Carol yêu dấu ạ, anh không phải là trẻ con,’ tôi nói giọng hơi xẵng. ‘Bây giờ thì em cứ tự nhiên, anh cần gặp Bernstein đây.’

Tôi vừa trông thấy Highams và Imgram bước xuống đường và tôi không tha thiết gì gặp họ. ‘Vui vẻ nhé!’, tôi ôm hôn nàng và nói, nhưng không để ý đến vẻ mặt buồn bã và lo lắng của họ.

Nếu Eva được thông thả, tôi có thể thuyết phục nàng cả ngày ở với tôi. Nhưng không, nếu Bernstien không có chuyện gì để hỏi han tôi, tôi sẽ ở trong tình trạng ăn không ngồi rồi trong suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

‘Hãy đi thẳng,’ cô thư ký bảo tôi ngay lúc tôi xưng tên. ‘Ông Bernstien đã cố gắng gọi điện thoại cho ông suốt cả buổi sáng.’

Như thế là hứa hẹn

‘Chào,’ tôi nói khi bước vào phòng làm việc.

Bernstien chồm chân lên ‘Đã hai tiếng đồng hồ tôi cố liên lạc với anh. Tôi đã chẳng nói với ông là tôi sẽ khiến ông ta làm những gì tôi muốn sao? Tôi biết tận gan ruột ông ấy.’

Ông ta rút trong ngăn kéo ra một bản hợp đồng in sẵn ‘Ông ta bằng lòng toàn bộ, tôi đã đạt được tất cả những gì tôi mong mỏi. Ông tự đọc lấy.’

Với bàn tay run run, tôi cầm lấy bản hợp đồng và bắt đầu đọc. Nhưng bất thần, tim tôi như ngừng đập và tôi cảm thấy mình tái mét.

‘Nhưng,’ tôi ấp úng nói, bản hợp đồng này quy định chính tôi phải viết bản lời thoại chung quyết.

‘Tất nhiên. Chính Carol đã nêu ý kiến này và khi tôi đề cập vấn đề với Gold, ông ấy đã đòi hỏi nó như là một điều kiện tất yếu. Ông ta bảo rằng toàn bộ cuốn phim sẽ dựa trên sự điều luyện của văn phong của ông. Đó là những từ riêng dùng của ông ấy.’

Tôi ngồi phệt xuống ghế. Vậy là Gold biết. Đó là lý do ông ta trả giá trăm nghìn đô la. Ông ta biết tổng là tôi không đời nào dám viết lời thoại.

‘Ông không hài lòng ư?’ Bernstien hỏi tôi với vẻ ngạc nhiên. ‘Có cái gì không ổn? Ông cảm thấy không được sao?’

‘Không có gì cả,’ tôi nói giọng yếu ớt, ‘chỉ vì... chỉ vì bất ngờ.’

‘À tốt,’ Bernstien yên tâm nói, ‘có lẽ ông không chờ đợi một số tiền như thế. Nhưng vở kịch của ông tuyệt lắm và nó sẽ trở thành một phim cự phách. Nào, hãy uống chút gì nhé.’

Tôi hết sức dễ chịu nốc cạn một hơi ly rượu ông ta chìa ra. Tuy nhiên, tôi tự hỏi làm thế nào mình thoát khỏi ngõ cụt này. Vô kể khả thi. Gold đã dẫn tôi vào bước đường cùng.

Tôi không thể nói được tôi đã làm gì trong hai giờ tiếp theo. Tôi chạy xe không chủ định, bắn loạn vì cái võ mà Gold vừa chơi khăm tôi, lòng tự hỏi làm thế nào thú thật với Carol là tôi không có khả năng tiếp tục công việc.

Tuy nhiên, tôi phải có tiền bằng mọi giá. Đó là lúc tôi nghĩ đến Lucky Strike.

Ngay lúc đến Hollywood, tôi đã là một con bạc đam mê và tôi thường lui tới những chiếc tàu chứa cờ bạc nằm ở ngoài khơi vùng biển California. Có hơn mười hai chiếc tàu tránh né pháp luật bằng cách ở ngoài khu vực cấm đoán và đã nhiều lần tôi đến với Lucky Strike. Đó là nơi lui tới tốt nhất và thình thoảng tôi đã thắng những món tiền lớn. Tôi quyết định quay lại đó để thử thời vận. Có thể vì tôi tin vào vận may của tôi, hoặc đơn giản là vì tôi vừa tìm được mục đích, tôi cảm thấy tươi tỉnh hẳn lại. Tôi đến Câu lạc bộ văn học để rút một tấm ngân phiếu một ngàn đô la. Tôi nhấm nháp một chiếc bánh sandwiche và uống vài ly rồi đọc báo cho hết buổi chiều. Tối đến, tôi ăn nhẹ và lúc chín giờ rưỡi, tôi lái xe đến Santa Monica. Khi đã đậu xe trong garage để trông ngó ở con đê chắn sóng, tôi ngồi lại một hồi lâu trong chiếc Chrysler để thưởng ngoạn bên cảng.

Người ta có thể nhìn thấy đằng xa chiếc Lucky Strike bỏ neo cách địa giới ba dặm và sáng rực toàn bộ đèn đuốc của nó, đã có vô số những xà lan nhỏ đi lại như con thoi với bờ biển. Tôi bước khỏi xe và đi về phía đầu con đê: gió thổi mạnh, không khí bốc mùi cá, muối và dầu cặn, sóng vỗ làm rung động cầu tàu.

Đoạn đường kéo dài chừng mười phút, chiếc xà lan tắc xi chạy lắc lư khá mạnh, nhưng tôi không hề cảm thấy khó chịu chút nào. Chúng tôi chỉ có sáu hành khách. Bốn người trong họ là những người đàn ông đứng tuổi, ăn mặc lịch sự và có vẻ sang trọng, có cả một phụ nữ tóc hung đầy đà, nước da trắng mịn, dưới làn áo dài chạt màu vàng, thân hình cô ta có vẻ mềm mại và êm ái. Cô ta có một vẻ nhục cảm và tiếng cười the thé, hơi có vẻ bất thường. Tôi ngồi đối diện với cô ta, nhìn thấy cặp đùi cô ta đẹp cho dù hơi thô ở chỗ đầu gối. Cô ta đi cùng với một người đàn ông tóc hoa râm và mũi khoằm, ông ta lộ vẻ khó chịu mỗi khi cô ta cười quá to. Tôi nhìn cô ta và cô ta nhìn lại, tôi thấy cô đoán ra được ý nghĩ của tôi vì đột nhiên cô thôi cười và kéo chiếc váy xuống.

Lucky Strike là một chiếc tàu khoảng tám chục thước bề dài và khá bệ vệ, nếu nhìn từ chiếc xà lan. Người ta có đôi chút khó khăn để kéo cô gái tóc hung lên. Chắc hẳn là cô ta hơi vướng víu nếu phải leo thang dây, dù sao cũng vậy cô ta làm đủ mọi cách và người đàn ông mũi khoằm cuối cùng cũng phải nổi tức. Tôi mất hút cô ta ngay khi lên tàu và tôi lấy làm tiếc, cô ta sáng rỡ như một ngọn đèn cây trong căn phòng tối đen.

Tôi lẩn vào đám đông nhưng không thấy ai quen cả. Tôi đi đến quầy rượu, ở đó chật ních nhưng tôi cũng ra dấu được cho gã phục vụ và còn được cả một whisky đúp sau khi chiếc ly vượt qua nhiều dãy đầu người. Thật vô ích khi hy vọng ly thứ hai, tôi đi về phía một gian phòng rộng nơi người ta đang chơi xúc

xắc. Tôi khá vất vả để tới được chiếc bàn lớn, tôi buộc phải dùng khuỷu tay, tuy nhiên đám đông cũng dễ chịu nên để yên cho tôi lách qua. Trên tấm thảm xanh, những con xúc xắc đang lăn, chạm vào rìa của đường băng và tung lên, một con ngừng lại lộ mặt sấp chỉ con số năm, trong khi con kia lăn xa hơn một chút rồi đến lượt nó cũng ngừng lại ở số sáu. Một tiếng thở dài trỗi lên vào đúng lúc người thắng cuộc vơ hết các món tiền đặt. Một gã láu lỉnh lớn con ăn mặc bảnh bao gom mấy hột xúc xắc và lúc lắc chúng trong một bàn tay trong khi tay kia đặt lên thảm hai mươi đô la. Người vừa thắng cuộc đứng dậy để bỏ đi và tôi thế vào chỗ của anh ta.

Tôi đánh theo sòng bạc trong năm phút, sau đó những hột xúc xắc đến tay tôi. Tôi đặt hai tờ hai mươi đô la một ván. Tôi đặt thêm tờ thứ ba và bắt con năm, tôi bỏ qua năm lần trước khi trước khi đánh. Sau đó tôi chơi đủ các mặt. Cô gái tóc hung đến bên cạnh tôi, hông cô ta sát vào hông tôi, tôi dựa vào người cô nhưng không nhìn. Tôi điều khiển một lần nữa, đặt trăm đô la, bỏ qua hai ván rồi thua.

‘Ông thua lớn,’ cô tóc hung nói.

Tôi lấy khăn tay thấm mặt và đưa mắt tìm người đàn ông mũi khoằm. Hắn bị ép sát bàn, ngay trước mặt chúng tôi, và không thể nghe chúng tôi được.

‘Cô thích thắng cha đó à?’ tôi hỏi, sau khi vợ được nhiều lần mười đô la.

‘Ông để ý chuyện đó sao?’ cô ta vừa nói vừa dựa sát vào người tôi.

Tôi lại giữ các hột xúc xắc và thắng một cú đúp. ‘Người ta không bao giờ biết’, tôi nói. Sau đó tôi bỏ qua ba lần.

‘Chính bộ tóc đỏ của tôi khiến ông gặp vận may,’ cô ta nói.

Tôi còn đánh thêm bảy lần nữa rồi sang tay.

‘Ta hãy đi một vòng,’ tôi nói và sờ vào túi đầy ắp tiền. ‘Cô đến đây thường xuyên hả?’

‘Tôi biết mọi chỗ hay ho,’ cô ta nói và lách người xuyên qua đám đông. ‘Tôi để ý thấy trò này nhiều kẻ khoai nhào vô kiếm ra tiền.’

Cô ta dẫn tôi đến đầu boong tàu và leo lên một cầu thang bằng sắt. Tôi không nhìn thấy cô ta, nhưng tôi ngửi được mùi nước hoa của cô. Tôi theo cô ta ra hành lang. Bỗng nhiên, tôi nhận ra chỉ có hai người chúng tôi, tôi dựa lưng vào thành tàu và cô ta ôm chặt lấy tôi.

‘Ngay từ lúc em gặp anh...,’ cô ta bắt đầu.

‘Vâng, anh cũng thế,’ tôi ôm lấy thân người cô ta bảo, ‘Cô ta mềm mại và đầy đặn, những ngón tay tôi ấn sâu vào da thịt cô ta.’

‘Hôn em đi,’ cô ta nói trong khi bàn tay luồn bên dưới chiếc áo vét tòng của tôi.

Chúng tôi quần quýt lấy nhau một hồi lâu, đột nhiên, cô ta giẫy ra, ‘Ồi chà! Em nghệt thờ.’

Tôi muốn kéo cô ta lại một lần nữa, nhưng cô ta đã đẩy tôi ra với một sức mạnh đáng kinh ngạc. ‘Đừng có toan cưỡng hiếp em,’ cô ta cười nói, ‘hãy nhẹ nhàng.’

Tưởng chừng tôi đã sẵn lòng đập vỡ mặt cô ta bằng nắm đấm của mình, nhưng tôi không động đậy.

‘Ta trở lại là hơn,’ cô ta bảo.

‘Nếu em muốn.’

‘Hắn ta sẽ hỏi em đi đâu.’

‘Có thể.’

‘Anh làm em đau,’ cô ta vừa nói vừa sờ môi.

‘Đâu có!’

‘Hừm...,’ cô ta giang tay ra, và tôi vòng tay ôm lấy.

‘Em không phải như vậy với bất kỳ ai đâu,’ cô ta nói như để tạ lỗi.

‘Bấy nhiêu đó, với tôi cũng đủ rồi,’ tôi nói.

Trên boong tàu ở phía dưới, có ai đó bật ra một tiếng cười vang. Tôi quen thuộc kiểu cười đó, không thể là ai khác ngoài Eva ra. Tôi đẩy đầu của cô tóc hung ra.

‘Anh làm sao thế?’ cô ta hỏi, giọng thều thào.

Vẫn còn tiếng cười của Eva. Tôi nghiêng người trên lan can, nhưng không thấy được gì cả. Trời tối đen như mực.

‘Ê này,’ cô tóc hung giận dữ nói.

‘Để tôi yên!’

Cô ả toan tát tôi, nhưng tôi đã nắm cổ tay ả, nó nung núc và mềm mại. Cô ta rên lên một tiếng. Tôi tặng cho cô ả một lời chửi rủa rồi bỏ đi.

Xuống dưới, tôi bắt đầu tìm kiếm Eva, cuối cùng, tôi nhận ra nàng đang đứng cạnh cánh cửa của phòng chơi roulette. Bên cạnh nàng là một người đàn ông to lớn, với khuôn mặt khắc nghiệt và vận một bộ smoking tuyệt khéo.

Tôi biết người đó là ai.

Trong khi tôi đến gần, họ đã bước vào phòng. Hắn ta đỡ lấy khuỷu tay nàng và nàng rạng rỡ hạnh phúc.

XVIII

Tôi không muốn để bị bắt gặp ngay. Gian phòng mặc dù kích thước rộng rãi, vẫn ồn ào những tiếng lách cách. Tôi chỉ có thể nhìn thấy những ngọn đèn rọi sáng mấy chiếc bàn. Cuối cùng lúc tôi tới gần được thì Eva không ở đó. Chắc nàng đã đến chiếc bàn trong cùng, nhưng đám đông dày đặc đến nỗi tôi không sao cựa quậy được.

Ngay lúc gã hồ lý loạn báo, ‘Đặt tiền đi, thưa quý vị’, thì một sự náo loạn phát sinh lôi cuốn tôi vào cuộc. Một chốc sau, lúc anh ta bảo, ‘Ngưng đặt tiền, không thêm nữa’, sức ép nới lỏng đủ để tôi thoải mái đôi chút và bước vài bước vào phía trong cùng của gian phòng. Dù vậy tôi cũng chỉ đi được bằng cách thúc khuỷu tay và không tiếc lời xin lỗi những người bị tôi xô lấn. Phải hơn mười phút sau tôi mới tới được chiếc bàn trong cùng: Eva đang đứng đằng sau Jack Hurst trong khi hắn đã tìm được chỗ ngồi.

Gã hồ lý loạn báo, ‘Mười một, đen, lẻ’, gã cào những thẻ đặt thua, đẩy một chồng thẻ nho nhỏ về phía Hurst rồi lại ngần nga, ‘Đặt tiền đi, thưa quý vị, đặt tiền đi.’ Tôi thấy Eva nghiêng xuống và nói gì đó vào tai của Hurst. Mắt nàng lóng lánh, nàng gần như xinh đẹp. Hắn ta lắc đầu với một cử chỉ khó chịu nhưng không quay lại rồi đặt vào mặt lẻ, đen.

Tôi quan sát hắn với sự tò mò. Hắn to lớn, vai rộng và đáng lực lưỡng. Cặp mắt hắn sâu hãm xuống dưới hai hàng cung lông màu. Mũi hắn thẳng, tựa hồ không có môi trên. Miệng hắn ve thành một đường mỏng và cứng như một nét bút chì. Bộ smoking vừa khít thân hình hắn và màu vải chói mắt. Hắn có vẻ khoảng bốn mươi tuổi.

Vậy ra đây là anh chàng đã làm mê mết Eva. Tôi hiểu nàng. Thật chán ngấy nếu người ấy lại là tôi, tôi cần phải hiểu ra rằng Hurst là một người đàn ông đẹp trai, Eva để yên một bàn tay trên vai hắn và không rời mắt hắn, nàng theo dõi từng cử chỉ của hắn với sự ngưỡng mộ. Tôi không nhận ra nàng. Chưa bao giờ tôi thấy nàng linh động và hạnh phúc đến thế.

Tuy nhiên tôi đã không điên khi ghen tuông. Nếu Hurst là một gã đàn ông nhỏ bé xấu xí có lẽ đỡ nghiệt ngã cho tôi hơn: nhưng đây không phải là trường hợp như vậy, và sự so sánh chỉ thất lợi cho tôi mà thôi. Hắn ta hơn hẳn tôi. Người ta thấy rõ đó là loại đàn ông quen giành được những gì mình muốn.

Bàn quay bắt đầu chạy. Eva nghiêng về phía trước, Hurst theo dõi viên bi nhưng mắt không dao động. ‘Không đặt nữa!’ Viên bi tung lên, chạm vào cạnh bàn quay, dội lên lần nữa rồi cuối cùng dừng lại ở một trong những chiếc lỗ. Gã hồ lý lại đẩy một chồng thẻ về phía Hurst và cười với hắn, nhưng Hurst không để ý.

Tôi đánh một vòng quanh bàn trong khi Hurst tiếp tục thu gom những chiếc thẻ mới. Cuối cùng, sau khi lấy sức gạt ra một bà to béo lớn tuổi, tôi đến được ngay sau lưng Eva. Tôi người thấy mùi tóc của nàng. Tôi những muốn chạm vào nàng, nhưng tôi tự kiềm chế.

‘Anh đặt gấp đôi đi,’ nàng nói rất nhỏ với Hurst.

‘Câm đi,’ hắn nói và trải sáu miếng thẻ giữa hai con số 16 và 13.

Tôi nghiêng xuống và ném ba thẻ giá một trăm đôla vào mặt đỏ. Nàng quay lại và nhận ra tôi.

‘Chào,’ tôi nói.

Khuôn mặt nàng sững lại và nàng quay lưng đi. Tốt thôi, tôi nghĩ, nếu cô muốn chơi canh bạc này, điếm con ạ, thì chúng ta sẽ cùng chơi.’

Ra mặt đỏ. Gã hồ lý vợ đồng thẻ của Hurst và chuẩn bị chúng cho tôi. ‘Không,’ tôi bảo, ‘đặt tiếp.’ Hurst mất khoảng năm chục đôla, hắn đặt lại ở mặt đen. Mặt đỏ lại ra. ‘Tiếp tục,’ tôi bảo.

Hurst ném cho tôi một cái liếc mắt khinh khỉnh và một nụ cười nửa miệng mà tôi đáp lại một cách hậu hĩ. Tôi có quyền cho phép mình như vậy. Hắn cần thận xếp những chiếc thẻ thành từng chồng nhỏ rồi đặt ở vị trí lô thứ nhất và thứ ba. Lại mặt đỏ. Vậy là hắn lỗ, hai trăm đôla, còn tôi, bây giờ tôi đã có tám trăm trên thảm. Gã hồ lý đưa mắt hỏi tôi. Tôi ra dấu bảo gã để lại hết.

Hurst đang chuẩn bị đặt tiếp thì Eva bảo với hắn, ‘Không việc gì phải dây dưa nữa, chúng ta đi thôi.’ Hắn chỉ trả lời, ‘Câm miệng!’ Sự đối thoại của hắn với Eva dường như chỉ có chừng ấy thôi. ‘Đỏ!’ gã hồ lý thông báo, Hurst lại thua.

Tôi đặt hai trăm đôla ở cửa giữa, số lớn còn lại tôi đặt cả trên mặt đỏ. Mọi người chen chúc phía sau

tôi. Như thế là bắt đầu cuộc một món tiền lớn ra trò

Hurst không chơi ván đó. Bánh xe bắt đầu quay. Viên bi có vẻ ngập ngừng trước con số 36 đỏ, rồi dừng hẳn lại ở con số 13 đen. Trong lúc cào những thẻ đặt, gã hồ lý ra hiệu hắng đầu với tôi. Tôi cố mỉm cười, nhưng không đạt hiệu quả lắm.

Có cái gì đó như là sự nhẹ nhõm chung quanh bàn.

Người ta chờ xem tôi có tiếp tục đặt hay không. Nhưng không. Tôi vừa nhìn thấy một ngàn rưỡi đôla tan như bọt xà phòng trong tay tôi, lòng tôi nguội lạnh.

Hurst lại chơi tiếp và thắng. Tưởng chừng như hẳn chỉ có thể thắng khi tôi không chơi. Tôi cho qua hai ván trước khi đặt hai trăm đôla ở mặt đen. Ra mặt đỏ. Được, tôi tự nhủ, mình chơi lại mặt đỏ, mình kiên trì mặt đó. Tôi đã thua bốn trăm đôla. Trong lúc tôi nghiêng người để ném những miếng thẻ nhựa, tôi sụt qua tay áo của Eva và cảm thấy như bị chạm điện. Nàng lách đi thật nhanh, từ đó tôi kết luận là nàng biết kẻ đó là tôi. Ăn thua gì? Được gần nàng và nhìn thấy người đàn ông nàng yêu thua xiết liếng, đối với tôi như vậy là đủ rồi.

Tôi đặt năm trăm ở mặt đỏ và thắng. Như thế kéo dài mười lăm phút đồng hồ. Hai lần tôi toan gom lấy tiền thắng, nhưng mỗi lần như vậy có cái gì đó kiềm giữ tôi lại. Mặt đỏ ra liên tiếp mười một lần: chừng như nghe được tiếng thiên hạ thở hổn hển. Tôi muốn đặt nhồi một cú năm ngàn hai trăm đôla.

‘Không được,’ người hồ lý nói. ‘Nhà cái không chịu.’

Chuyện đó mở màn cho một cuộc cãi cọ dữ dội. Một gã nhỏ con với chiếc sẹo vắt ngang mặt bắt đầu gào lên là người ta không có quyền từ chối canh bạc này nhưng gã hồ lý vẫn trơ trờ.

‘Mày có chịu quay cái bánh xe thối tả của mày và nhanh lên hay không?’ Hurst nói với một giọng rít lên như một cú quất roi.

Gã hồ lý bắt đầu thăm thì với một gã gầy và cao vừa mới bước đến bàn.

‘Ê! Tony,’ hay biểu nó cho chạy bánh xe đi, ‘Hurst nói.’

Gã gầy gò nhìn chòng thẻ của tôi và mím môi. Gã nhìn Hurst, rồi tôi và quay sang người hồ lý. ‘Này, anh còn chờ gì nữa?’ - gã bảo.

‘Đặt tiền đi, thưa các vị,’ gã hồ lý nhún vai nói.

Đám đông chồm về phía trước. Sự xúc động lên đến cực điểm. Tôi hạ thấp cánh tay và chạm phải bàn tay của Eva: nàng không rút tay lại vì tôi nắm trong tay mình và điều này tác động đến tôi hơn là nhìn bàn quay. Viên bi trước tiên do dự hồi lâu, có vẻ như dừng lại ở mặt đỏ, rồi lăn đến một ô đen. Một tiếng thở hắt nổi lên từ đám đông.

‘Tại sao ông không rút về, đồ ngu?’ Eva nói và đột nhiên buông tay tôi ra.

Hurst quay lại và nhìn hết người này đến người kia. Cặp mắt hắn nhìn đăm đăm tôi lúc tôi đang đứng đó, đầu gối lắc lư. Vì một ván đánh quá phí, tôi vừa đánh mất mười ngàn đôla.

‘Thế nào, ông hài lòng chứ?’ gã gầy gò nói trong khi gờ tôi một cái nháy mắt chế giễu.

‘Vâng, đủ rồi,’ tôi nói lấp bắp. Rồi không nhìn đến Eva, tôi mở một lối đi trong đám đông và hướng đến quầy rượu.

Còn sớm quá, đồng hồ treo tường chỉ mười giờ năm. Tôi gọi một scotch đúp, nốc cạn và bảo gã hầu rượu đưa cho tôi cái chai. Rốt cuộc, rõ ràng đây là một buổi tối đen đui.

Tôi uống liên tu bất tận trong một tiếng đồng hồ cho đến lúc trông thấy Eva một mình đi đến. Trước khi tôi kịp đến gần, nàng đã vào phòng vệ sinh và vài phút sau trở ra, có cô tóc hung đi kèm. Cả hai người đi ngang qua nhưng không nhìn ngó gì đến tôi cả.

‘Anh ta sáng rõ,’ cô tóc hung nói, ‘anh ta trông giống như một anh lính thủy và đôi môi mỏng của anh ta thật đáng mê mẩn.’

‘Anh ta không mất mấy cô tóc hung đâu,’ Eva cười khẩy nói.

‘Tôi sẽ lao vào lửa vì anh ta,’ cô tóc hung đáp lại với tiếng cười lạnh lạnh khiến tôi bức dọc.

Tôi thấy họ trở lại phòng chơi roulette và tôi bước theo họ sau khi đã ném một năm tiền cho gã phục vụ. Không có ai: cả Eva, cả Hurst, cả cô tóc hung. Tôi hoài công tìm cô ta trong các phòng khác. Rồi tôi leo lên boong giũa. Vẫn không có ai. Tôi leo lên boong trên cùng. Cô tóc hung ở đó.

‘Cô đã bỏ rơi bạn rồi ư?’

‘Anh ta đã đi. Em đến đây để ngắm trăng.’

Dù sao, có lẽ cô ta cũng không quá tệ như vậy. Tôi nhớ lại cái cách mình luồn ngón tay vào da thịt của cô ta.

‘Cô đi về đâu?’

‘Chắc chắn là không đi bơi đâu.’ nàng cười nói và tôi cũng bật cười. Say như tôi, mọi thứ đều có thể khiến tôi cười, ‘ngay khi mất trắng mười ngàn đôla.’

Tôi đồn cô ta sát vào thành tàu nhưng cô ta không chống cự. ‘Anh không giận nếu em muốn cho anh một cái tát chứ? cô ta bảo.’

‘Trái lại là khác,’ tôi nói và kéo cô ta về phía mình. Và lần này, tôi thô bạo nghiền chặt đôi môi cô ta.

‘Đồ láu cá,’ cô ta đẩy tôi ra bảo, ‘Anh chỉ biết làm có thế đó sao?’

‘Ồ! Không đâu, tôi còn biết lái xe và nghe máy hát đĩa nữa. Người đàn bà khi này nói chuyện với cô là ai thế?’

‘Eva Marlow ư? Về cô đó thì anh đang nói đến một gái làm tiền đấy.’

‘Còn cô, không phải sao?’

‘Chỉ với bạn bè thôi,’ cô ta cười.

‘Sao cô biết cô ấy?’

‘Ai thế?’

‘Eva Marlow.’

‘Ai bảo anh là em biết cô ta?’

‘Chính cô vừa mới nói đấy. Này, đừng đứng đây nữa, ta đi uống cái gì đi.’

‘Nếu anh thích. Đi đâu đây?’

‘Tôi có xe. Đi, ta linh khỏi chỗ này cho xong.’

‘Nhưng em không rảnh.’

‘Cô vừa nói là bạn cô đã đi.’

‘Em muốn nói là anh phải trả tiền em.’

‘Đương nhiên như vậy rồi.’ Tôi rút trong túi ra một xấp bạc và đếm. Có ngàn rưỡi đôla. Dù sao tôi cũng còn ăn năm trăm, thế cũng không tệ lắm. Tôi chìa cho cô ta hai tờ hai mươi đôla.

‘Chà! Vậy chưa đủ đâu,’ cô ta bảo.

‘Thôi đi! Đây là phần trả trước, tôi sẽ đưa thêm cho cô sau. Nào, ta đi.’

Vừa lên bờ, chúng tôi đi đến chỗ để xe ngay. ‘Anh có một chiếc xe cà tàng trông hách ghê!’ cô ta phát biểu khi nhìn thấy chiếc Chrysler. Tôi ngồi vào tay lái không để ý tới cô ta. Trăng đẹp và sáng ngời. Tôi đã ngà ngà say. Lúc này tôi cảm thấy sáng khoái.

‘Vợ anh cho theo dõi anh phải không?’ đột nhiên cô tóc hung hỏi.

‘Cô điên à? Ai bảo cô là tôi đã có vợ?’

‘Vì có gã thám tử đã theo dõi anh suốt buổi tối này. Anh không nhận ra à?’

‘Một thám tử? Hẳn đâu?’

‘Đằng kia, hơi xa một chút, hẳn ta chờ anh nổ máy.’

Theo hướng chỉ của cô ta, tôi nhận ra một gã đàn ông nhỏ con với đôi chân to tướng, đứng bên cạnh một chiếc Ford đời cũ. Hai bàn tay hẳn ta nhét vào túi, một mẫu thuốc lá ngậm trễ trên môi. Hẳn ta có vẻ kiên gan chấp nhận chờ đợi lâu dài.

‘Làm sao cô biết hẳn ta theo dõi tôi?’

‘Bởi hẳn ta không rời anh ngay từ khi anh bước lên tàu. Và bây giờ thì hẳn chuẩn bị theo đuôi chiếc xe thổ tả của anh. Anh biết không, với bọn thám tử, em đánh hơi chúng cách xa một cây số.’

Tôi nhớ lại lời của Gold, ‘Tôi không quên các người, cả người này lẫn người kia, và nếu ông làm khổ Carol, ông sẽ có chuyện với tôi đấy, ông Thurston ạ.’ Như thế, gã lưu manh này đang theo sát tôi.

‘Chờ xem, tôi sẽ cho hẳn biết việc của mình,’ tôi run lên vì giận, nói. ‘Cứ ở yên, cô sẽ thấy tôi tặng hẳn cái gì.’

‘Làm đi, người hùng của em,’ cô tóc hung nói và vỗ tay, hãy nện cho hẳn một đấm giùm cho em.

Tôi tiến đến gần, hẳn đứng thẳng lại ngay và hai tay rút khỏi túi. Trời tối nhưng tôi vẫn nhận ra hẳn: đó là một người đàn ông nhỏ bé với khuôn mặt tròn được trang bị thêm hai tròng mắt kính không gọng.

‘Chào.’

‘Chào ông,’ hẳn nói và đang tính bài chuẩn.

‘Anh thay mặt ông Gold theo dõi tôi đấy hử?’

Hẳn lắp bắp gì đó, nhưng tôi cắt ngang. ‘Được, ông Gold đã nói với tôi về anh. Trong trường hợp này, ông biết chuyện đó cũng như tôi.’

‘Tôi không thích người ta theo dõi tôi lắm đâu,’ tôi mỉm cười nói. ‘Vậy hãy gỡ kính ra.’

Hẳn bắt đầu sợ, lo lắng liếc nhìn chung quanh, nhưng hẳn không nhìn thấy một ai trong tầm mắt. Bằng một cử động cực nhanh, tôi đập vỡ tròng kính của hẳn và giẫm nát nó dưới gót.

‘Tôi không thấy đường nếu không có kính,’ hẳn rên rỉ một cách thảm hại.

‘Thật đáng tiếc!’ tôi vừa nói vừa túm lấy cổ áo veste của hẳn và tống một cú đấm vào giữa mặt. Rõ ràng là tôi đã trở nên thành thạo hơn trong trò này. Giống như Imgram, gã thám tử vô tích sự này hứng quả đấm sau cùng khiến cổ họng hẳn bị nghẹn. Hẳn cố gỡ ra, nhưng tôi không để hẳn có đủ thời gian. Với một bàn tay, tôi tóm lấy hai cổ tay của hẳn và dí hẳn sát tường: mũ của hẳn rớt ra. Thế là tôi nắm hai lỗ tai rồi cụng đầu hẳn vào tường.

Hẳn khụy gối xuống nhưng tôi đã giữ lại. ‘Lần sau,’ tôi vừa nói vừa lúc lắc người hẳn, ‘hay hơn hết là anh nên ở nhà. Nếu một mai tôi lại gặp anh trên đường đi, tôi sẽ tán anh thành bột vụn.’ Tôi đẩy hẳn lăn long lóc trên mặt đất trơn dầu. Hẳn nhanh chóng nhồm dậy và chạy biến đi.

Cô tóc hung chờ tôi, đầu ló ra ngoài cửa xe.

‘Anh cừ thật,’ cô nói. ‘Anh cục súc hết xảy!’

Tôi say rượu cũng uống công, tôi đâu có tha thiết được người ta thấy mình cặp kè với một ả giang hồ loại này. Cô ta sẽ làm liên lụy, nhưng cô biết Eva và tôi hy vọng qua cô ta tìm hiểu những gì tôi đã khao khát muốn biết từ bấy lâu nay. Chúng tôi dừng lại nhiều quán rượu trên đường Hollywood và tôi cố làm cho cô ta nói ra. Nhưng cốt yếu cô ta chỉ nói về chính mình. Mặt khác, tôi không dám nài ép quá vì e rằng sẽ đánh thức những mối ngờ vực của cô ta.

‘Nghe này, đủ rồi,’ cuối cùng tôi bảo, ‘Ta hãy đi đến chỗ yên tĩnh. Tiếng động ồn ào này làm tôi mệt.’

‘Anh phải biết là nếu đến một chỗ yên tĩnh, thì anh sẽ tốn tiền đấy... một món to,’ cô ta nói trong khi dí chiếc mũi hếch nhỏ xíu vào thành ly.

‘Đừng có lúc nào cũng nhắc tới tiền. Tưởng như đó là chuyện duy nhất cô để ý tới.’

Cô ta ngả hẳn vào người tôi. ‘Thật ra đúng là như vậy,’ cô ta nói. ‘Chỉ có điều em không rêu rao chuyện đó, vì lẽ anh cũng hiểu là nó chẳng đẹp mặt chút nào.’

Khi quan sát cô ta, tôi nhận ra cô đã nửa tỉnh nửa say rồi. Thêm vài ly nữa chắc cô ta sẽ không biết mình tuôn ra những gì nữa. Tôi gọi hai whisky đúp và ngay lúc uống một ý tưởng sáng rỡ lóe lên trong tôi. Tôi đem cô ta về Tam Điểm. Như thế sẽ một công hai việc. Tôi sẽ dẫn dụ cô ta nói về Eva và cô ta sẽ bầu bạn với tôi. Dù sao đó đâu là lỗi của tôi khi Carol và Russell để tôi cô độc một mình. Điều này đối với tôi có vẻ như một ý nghĩ cừ khôi, một trong những ý hay nhất mà tôi đã từng có: sẽ ra ngồi ở bao lơn và được nghe nói về Eva suốt đêm. Cách giết thì giờ khi vắng mặt Carol như vậy không tệ lắm, nhỉ?

Tôi san sẻ kế hoạch với cô tóc hung, ‘Với em ổn thôi, chỉ phải anh tốn nhiều tiền đấy... và em muốn anh đưa trước cho em!’ Để làm yên lòng cô ả, tôi đưa cho cô thêm hai tờ hai mươi đôla nữa rồi dẫn cô đi ra.

‘Anh phải rộng rãi hơn thế mới được,’ cô ta nói khi gieo mình xuống nệm xe. ‘Anh đâu có quyền ép uống một phụ nữ say và dùng sức mạnh lôi đi bất kỳ đâu mà không trả tiền.’

Trên đường đi, cô ta giải thích với tôi rằng cô đơn độc trong cuộc đời và dù rằng cô luôn cố gắng để thích nghi, cô vẫn phải chịu nhiều chi phí. Cuối cùng thì cô ta lăn ra ngủ và chỉ phải thức giấc khi xe đã đến trước garage. Một vài bước để đến được ngôi nhà nghỉ khiến cô ta hơi khỏe lại.

‘Ừi chà, ở đây lịch sự quá cỡ!’ cô ta kêu lên.

Tôi dẫn cô ta vào phòng khách và bật đèn. Trong bối cảnh này, cô ta có vẻ như đã vớ được một chiếc bình trong một cuộc xổ số ở hội chợ giữa bộ sưu tập về bình sứ của thời nhà Minh.

‘Đấy,’ tôi bảo, ‘hãy lên bao lơn ngắm trăng.’

‘Cái này thì chắc là tiền không, tất cả mọi thứ!’ Cô ta vừa nói vừa nhìn xung quanh mình với hốt hoảng. ‘Thật kinh khiếp. Em chưa từng được thấy như vậy.’

Cô ta sừng sờ đến nỗi tôi phải để yên một lúc cho cô ta bình tĩnh lại, và tôi để cô ta tự nhiên đi loang quanh trong lúc tôi chuẩn bị đồ uống. Lúc tôi trở lại, cô ta còn đang lật xem mớ sách của tôi và nhìn ngắm đồ đạc hết cái này đến cái khác.

Tôi ngồi ở một chiếc ghế bành để quan sát cô ta kỹ hơn. Cô ta chỉ xem được ở mái tóc bù xù rậm rạp màu hung của mình. Ngoài cái đó ra, cô chỉ là một ả gái điểm phần nào đã quá thì. Dưới ánh đèn, chiếc áo dài màu vàng chật chội lộ rõ thứ vải xấu và nhộp nhúa quá cỡ, nó dán sát vào người cô ta, cái tấm thân mềm nhũn và đầy nhục cảm, y như một chiếc áo tắm. Đôi giày của cô ta đã vẹo gót và chiếc tất bên trái kéo từ gót lên đến tận đầu gối.

‘Anh nhìn gì thế?’ đột nhiên cô ta hỏi.

‘Cô.’

Cô ta nặng nề lê sát vào tôi trên chiếc trường kỷ, cánh tay cô luồn qua vòng lấy cổ tôi và muốn cắn lỗ tai tôi. Tôi đẩy cô ta ra.

‘Anh làm sao vậy?’ cô ta hỏi, cặp mắt lơ mơ.

‘Hãy ra bao lơn đi,’ tôi nói mà cảm thấy chán ngấy. Tôi muốn cô ả nói về Eva rồi sau đó cuốn xéo cho rồi.

‘Không, em cứ ở đây,’ cô ta ngả nhào ra, bảo.

‘Này, uống cái này đi.’ Tôi dốc một nửa bình rượu pha vào ly cô ta.

Cô ta làm đổ một phần trước khi nốc cạn, rồi vừa lấy nắm đấm đập vào ngực mình, cô ta la lên, ‘Ừi! Nó xuống tới bắp chân!’.

‘Như vậy là được rồi,’ tôi nói và đứng lên để đặt bình rượu trở lại.

‘Anh có biết anh là tay dân chơi đầu tiên đã dẫn em về nhà không?’ cô ta nằm ườn trên trường kỷ nói. Em chẳng hiểu gì ráo.

‘Đừng tìm hiểu làm gì,’ tôi bảo, ‘Có những chuyện không cần phải biết.’

Cô ta phá lên cười ngờ ngạc nhiên. ‘Vợ anh mà biết chuyện này chắc nổi máu sư tử Hà Đông ra trò! Nếu em ở địa vị chị ấy và bắt gặp quả tang anh dẫn phụ nữ về phòng mình, anh sẽ biết đá vàng là gì! Em thấy

cái này thật đáng tởm đối với một thằng đàn ông.'

'Có thể,' tôi gạt chân cô ta ra để ngồi xuống. 'Có thể cái đó đáng tởm, nhưng tôi buồn. Vợ tôi chỉ việc đừng để tôi một mình là xong.'

'Anh có lý,' cô ta nói sau một lúc nghĩ ngợi. 'Một người vợ đừng bao giờ bỏ quên chồng mình. Em thì em sẽ không làm thế... Nếu em có một thằng chồng,' cô ta chấm dứt bằng cách phá lên cười.

'Tôi dám cá là Eva Marlow không bao giờ bỏ bê chồng mình,' tôi nói xa xôi với vẻ lơ đãng.

'Eva ư? Cô ta đã bỏ chồng lâu rồi.'

'Đâu có, tối qua cô ta còn đi với hắn mà.'

'Anh dở hơi thật. Đó đâu phải chồng cô ta.'

'Phải chứ.'

'Anh cứ tin vậy đi.'

'Tôi biết Eva nhiều hơn cô và tôi dứt khoát đó là chồng cô ta đấy.'

'Thế thì chứng tỏ rằng anh biết cô ta không bằng em.' cô tóc hung nói. 'Em quen cô ta nhiều năm nay rồi. Chồng cô ta tên là Charlie Gibbs và cô ta đã bỏ anh ta bảy năm rồi, anh chàng đàn độn đáng thương đó. Cái lỗi duy nhất của anh là không kiểm ra tiền. Thình thoảng cô ta còn gặp lại anh ta khi có nhu cầu cần chửi bới, giá như anh nghe được!!!' Cô tóc hung ngửa cổ cười lớn tiếng đến nỗi cô ta phải lấy tay áo để quẹt nước mắt. 'Em cho anh biết là em đã nghe cô ta mắng chửi anh chàng nhỏ bé tội nghiệp Charlie đến mức lỗ tai em lùng bùng. Còn anh ta, thay vì tổng một quả vào mặt cô ta, anh ta lại rụt vai xuống và không hề hé răng.'

Cuối cùng thì tôi hiểu tất cả. 'Nói tiếp đi,' tôi bảo.

'Anh muốn em nói gì nào? Đó là một ả gái điếm có thể thôi. Điều đó không hấp dẫn anh đâu.'

'Có chứ, có chứ. Kể tất cả đi.'

'Thôi.'

'Kể. Rồi tôi sẽ cho thêm cô một trăm đôla.'

'Không, như vậy không đủ,' cô ta uể oải nói.

'Nào,' tôi vừa nói vừa phe phẩy tờ giấy bạc trước mũi cô ta. 'Bây giờ, nói đi.'

Cô ta cố giật lấy tờ giấy bạc trong tay tôi, nhưng tôi nhanh hơn cô ta. 'Chốc nữa đã,' tôi bảo. 'Cô thấy đó, tôi cầm nó trong tay và tôi hứa là sẽ cho cô.' Trong mắt cô ta có cái gì đó tham lam khiến tôi buồn nôn.

'Anh muốn biết gì nào?'

'Tất cả.'

Trong suốt thời gian cô ta nói, không lúc nào tia mắt cô ả rời khỏi tờ giấy bạc tôi nắm trong tay.

XIX

Thật vô ích khi kể lại câu chuyện về Eva mà tôi đã biết được qua cô gái tóc hung lúc cô la nằm ườn nửa say nửa tỉnh trên trường kỷ. Trước tiên, để làm tôi vui lòng, cô ta pha trộn chuyện thật và chuyện giả. Tôi phải đặt nhiều câu hỏi với cô ta và thường xuyên nhắc đi nhắc lại nhiều điểm trước khi đủ hiểu biết để có thể dựng lại cuộc đời của Eva với một sự chính xác tương đối. Tôi còn phải dày công suy nghĩ để đạt đến kết quả: nó giống như một trò chơi ghép hình mà tôi chỉ giải quyết được bằng cách nhớ lại một vài lời tâm sự nào đó, một vài điều ám chỉ và thậm chí một vài lời dối trá mà Eva đã nói với tôi.

Tôi không bao giờ hoài nghi rằng cung cách đối xử lạ thường của nàng với tôi là kết quả của một thứ mặc cảm tự ty ác nghiệt mà nàng đã phải cam chịu: Tôi đoán chắc rằng đó là nền tảng tâm lý giải thích mọi hành vi của nàng, nhưng tôi không biết điều gì đã định hình mặc cảm đó. Khi tôi biết được nàng là một đứa con hoang, phải liên tục đương đầu với những thói hung bạo đeo đẳng những dòng giống con hoang quá ư là thường xuyên, tôi bắt đầu hiểu rõ những sự việc cho đến lúc này tôi hãy còn hoang mang.

Không có gì khổ sở cho một đứa trẻ hơn khi nó thấy mình là kẻ không mời mà đến, không có gì sỉ nhục nó cho bằng việc nó biết mình đến với thế giới loài người không cùng cảnh ngộ như những đứa trẻ khác. Bạn bè nó, với tính hung hăng của lứa tuổi, chúng không bỏ lỡ cơ hội nào để dè bêu tính cách bất hợp pháp của nó và có lẽ nó phải chịu đau khổ sâu xa.

Eva mang một tuổi thơ bất hạnh và khốn khổ. Bị cha mẹ ruồng bỏ, bạn bè ngược đãi, nàng đã sớm thu mình lại. Với bản chất kiên quyết và hung tợn, nàng đã trở thành một con thú bướng bỉnh, đa nghi và hư hỏng. Cha mẹ nàng đã không dòm dòi gì đến nàng: Nàng là con một tình nhân của cha nàng. Bà vợ của ông ta chán ghét nàng: đối với bà ta, nàng là hiện thân để nhắc nhở thường xuyên vì sự thiếu chung thủy của người chồng. Bà ta đánh đập và giam cầm nàng trong bóng tối hàng giờ liền.

Đến năm mười hai tuổi, Eva được gởi vào tu viện mà ở đó, mẹ bề trên đã quen xem chiếc gậy như là phương tiện độc nhất để khu trục những tư tưởng xấu xa. Cách cư xử như thế chỉ khiến nàng càng ngang bướng hơn. Nàng trốn khỏi tu viện và vào làm công việc của một hầu bàn ở một quán ăn nhỏ trong khu phố người nghèo ở New York. Nàng bắt đầu hơi trong bốn năm, rồi sau đó người ta gặp lại nàng ở một khách sạn nhỏ bé tồi tàn của khu Brooklin với tư cách một nhân viên. Bốn năm đó hiển nhiên là rất gay go. Đó cũng là lúc nàng kết hôn với Charlie Gibbs kể từ khi anh ta xuất hiện.

Charlie Gibbs - một lái xe tải không ma lanh cũng chẳng tham vọng - hoàn toàn không biết rõ người anh ta lấy như thế nào. Eva, với tâm hồn nghiệt ngã và bản chất quý ám, đã trấn áp và làm cùn nhụt anh ta tới nơi tới chốn như thể anh ta bị bánh xe máy cán lấn qua người. Nàng nhanh chóng chán chê chuyện gia đình và - sau vô số những sự việc mà Charlie giữ làm kỷ niệm trong nhiều năm trời - vào một ngày đẹp trời, nàng cuốn gói ra đi, trở lại khách sạn ở Brooklin.

Nàng sớm trở thành tình nhân của một thương gia giàu có, ông này đem nàng về một căn hộ nhỏ nơi ông ta ghé đến những khi công chuyện làm ăn cho phép. Ông ta đã phải sớm ân hận về sự lựa chọn của mình: Eva quá độc lập để chấp nhận sự chi phối của một người đàn ông đứng tuổi cứ sai lầm khi tưởng bở là mình luôn luôn hấp dẫn được nàng. Chẳng mấy chốc nàng trở nên con ngựa bất kham, đập phá mọi thứ lọt vào tay mình vì những nguyên cớ không đâu, và cuối cùng thì nhà buôn kia phải tống khứ nàng đi cùng với một món tiền lớn mà ông ta cho nàng.

Không được giáo dục, không những mỗi dây ràng buộc, thiếu tất cả các thiên hướng đạo đức, nàng chỉ có thể trở nên hư hỏng. Việc mai dâm với nàng giống như một phương thuốc chống lại ý thức về sự thấp hèn của mình: vì bọn đàn ông theo đuổi, nàng tự nhủ rằng mình không phải là tầm thường, cũng không ngu dần như mình tưởng tượng. Nàng tiếp tục giả vờ tìm kiếm một việc làm, nhưng từng chút một, nàng quen dần cuộc sống lang chạ với bọn đàn ông rồi cuối cùng thì nàng dọn hẳn về ngôi nhà nhỏ ở đường Laurent Canyon và công khai hành nghề.

Chuyện về Eva như vậy đó. Nó không thể hiện một nét độc đáo nào cả. Nếu nó không bị ảnh hưởng của mặc cảm tự ty, thì bất kỳ cô gái đứng đường nào cũng có thể kể lại tương tự như thế.

Điều chắc chắn là dù cho những hình phạt về nhục thể, cuộc sống tu viện hẳn đã làm nảy sinh nơi Eva một niềm khao khát được nể vì không bao giờ tắt lịm hẳn. Nàng sống hai cuộc sống khu biệt rạch ròi: cuộc

sống nghề nghiệp nhơ nhớp và ô nhục và một cuộc sống khác hoàn toàn trong trí tưởng tượng mà nàng không ngừng mơ tưởng đến.

Khi hồi tưởng lại những cuộc chuyện trò trong suốt kỳ nghỉ cuối tuần của chúng tôi, giờ đây tôi đã hiểu ra sự xảo quyệt mà nàng đã dụng công thực hiện nhằm làm cho mình khác biệt với bọn gái giang hồ. Người chồng độc đáo với một nghề nghiệp đáng trọng kia chỉ là một điều bịa đặt, kể cả ngôi nhà ở Los Angeles mà nàng xiết bao tự hào! Đường như tôi còn nghe được giọng nói kiêu kỳ khi nàng bảo với tôi, ‘Anh đừng cứ nghĩ rằng tôi ở đường Laurent Canyon đâu đấy nhé, đó chỉ là một địa chỉ nghề nghiệp mà thôi.’ Ngôi nhà ở Los Angeles biểu hiện giấc mơ của nàng, một nhãn hiệu của tư thế đáng kính nể, nhưng giấc mơ đó không bao giờ trở thành sự thật.

Jack Hurst là một tay cờ bạc chuyên nghiệp chỉ sống được nhờ vào trò quỷ thuật của mình. Hắn đã lấy một người vợ, nhưng vì mệt mỏi với những thói ngông cuồng cùng tính cách cục súc của hắn, cô ta đã bỏ hắn vài tháng trước khi hắn quen biết với Eva. Hắn không phải là người chồng phải chịu những rắc rối của một vụ ly hôn, và thậm chí khi hắn cho rằng chuyện chia tay với vợ mình một cách hợp pháp là phải lẽ thì tôi cũng không tin rằng hắn sẽ lấy Eva.

Ngay cả hôm nay, tôi cũng không hiểu rõ là tại sao nàng lại giữ được quá lâu người tình của mình như vậy. Không nghi ngờ gì nữa, đó là một kẻ bạo dâm: cái cách hắn đối xử với nàng lúc nàng bị sái mắt cá chân chứng tỏ điều đó và cô tóc hung cũng đã kể lại cho tôi nghe nhiều trường hợp tương tự như vậy. Nhưng hắn càng ngược đãi nàng thì hình như nàng lại càng ngưỡng mộ hắn hơn thêm, nàng là nô lệ của hắn. Có thể nào dưới dáng vẻ kiên quyết và kín đáo kia, Eva lại là một kẻ khổ tâm chăng? Không chắc rằng một ai khác ngoài Hurst ra có thể khơi dậy trong nàng những hồi ức của một thời thơ ấu bị hành hạ. Tuy nhiên, có lẽ chỉ như thế mới giải thích được mối liên hệ của họ mà thôi.

Hiển nhiên là Eva khao khát lấy Hurst. Chính vì lẽ đó mà tới chu kỳ thì nàng lại đi gặp Charlie Gibbs để trút cơn thịnh nộ lên đầu anh ta. Nàng cần phải trả thù một ai đó để đừng vội đẩy Hurst vào thế đoạn tuyệt với mình.

Hiếm hoi những cô gái điếm không tìm một người đàn ông nào đó để mình trút cạn nhu cầu yêu đương và tận tụy cùng người đó. Đó luôn luôn là những gã đàn ông thuộc loại tệ hại nhất. Họ biết rằng các nàng cô đơn, thiếu thốn tình cảm, sống ngược lại với bản năng tự nhiên của mình và rằng các nàng một lòng một dạ cảm ơn kẻ đã đối xử với mình chỉ như một sinh vật người. Khi đã chiếm lĩnh trái tim các nàng, họ sẽ tận tình đào mỏ. Điều đáng kinh ngạc là những người đàn bà này, rất khó chịu và hay mè nheo với khách của mình, lại chấp nhận nuôi bao một gã đàn ông thường khi bộc lộ rất nhanh tính cách cục súc của hắn. Nhưng cái nhu cầu cần có mối dây ràng buộc, cho dù là ô nhục, đã quá sâu xa đến nỗi các nàng chịu đựng tất cả, miễn là các nàng có thể tin rằng bọn đàn ông kia tha thiết và trung thành với mình.

Eva may mắn rơi vào tay một gã đàn ông chỉ hiếm khi cần tiền. Lúc Hurst đến hồi thua bạc lớn, hắn mới hỏi đến nàng, nhưng đó không phải là một thói quen thường có của hắn. Ngoài hắn ra, không người đàn ông nào có được một cơ hội nhỏ nhoi khiến nàng phải rung động, hắn là người duy nhất có thể làm cho nàng xiêu lòng. Trong mười năm lợi dụng đàn ông, nàng hiểu mọi thủ thuật, mọi sự yếu đuối của họ, và cuộc sống đó đã giết chết những tình cảm đàn bà cũng triệt để như chất thạch tín tàn phá cổ đại. Nàng còn biết yêu là gì nữa không? Tôi không tin rằng nàng thật sự yêu Hurst. Nàng ngưỡng mộ hắn bởi vì là người đàn ông duy nhất đã chế ngự được nàng. Nhưng tôi tin chắc rằng cũng có lúc nàng ghê tởm hắn ta. Điều ngạc nhiên nhất là nàng không hề để lộ ra ngoài sự mất phẩm giá của mình, nhưng cũng không nghi ngờ gì nữa là nàng đã âm thầm oán hận. Không có những kỷ niệm để gắn bó, và không có hy vọng về tương lai, có gì lạ lùng đâu khi nàng cố gắng tạo dựng một thế giới của tưởng tượng?

Tôi không biết nàng có đùa giỡn với những người khách kia cùng một kiểu như nàng đã đối với tôi, nhưng điều đó cũng có thể. Bây giờ thì tôi hiểu rằng trong suốt kỳ nghỉ cuối tuần kia, nàng đã không ngớt đối trá với tôi và nó tỉnh vì đến nỗi tôi không hề có một chút nghi ngờ. Một trong những lời nói láo tuyết tồi nhất là chuyện nàng đã liệt kê một danh sách dài thòng thướt những nhà hàng hạng sang mà nàng cho là không thể xuất hiện vì sợ chạm mặt bạn bè của chồng mình! Và khi nàng cực kỳ trang trọng nói với tôi, ‘Tôi là bà Pauline Hurst!’ Rồi khi nàng kể lể rằng mình chỉ thích tiêu tiền tiền túi và thích đi vào thế giới lịch sự hơn là chuốc lấy những lời khiển trách của đức ông chồng!

Ngồi trên bao lơn với một chai scotch bên cạnh, tôi cố gắng xác định tính cách của Eva sau những gì tôi giờ đây đã biết. Đó là một á dối trá và nát rượu: không ai có nổi bất kỳ lòng tin nào đối với nàng. Nàng sử dụng đàn ông giống như tôi sử dụng chiếc xe để đi đến nơi nào tùy thích trong khi biết rằng tôi có thể thay đổi nó trong ngày một ngày hai. Nàng đã đi tới giới hạn của sự mất phẩm giá, nàng chỉ được săn đón bởi những kẻ vô lại, sự thô tục của nàng không có biên giới, tính cách của nàng không thể chịu đựng nổi và lòng ích kỷ kia thì đã đến chỗ cùng cực. Chỉ còn có mỗi một phẩm cách lương thiện. Ta hãy thừa nhận là nàng chưa đến nỗi lấy trộm ví tiền của bạn mà thôi, nàng thích thắng thường đòi tiền của bạn hơn. Mặt khác, nàng có được thiên hướng khôi hài và một tiếng cười dễ chịu. Nàng duyên dáng và biết cách ăn mặc. Và nàng có tính thẳng thắn thường khiến cho tôi nổi cơn thịnh nộ. Không bao giờ nàng ‘dắt mũi tôi’ như bao

nhieu người đàn bà khác đã từng làm vì một mục đích vụ lợi. Nàng luôn luôn bảo với tôi rằng chỉ có Hurst là người đàn ông duy nhất đáng kể đối với nàng và tôi chỉ có thể tự trách mình khi đã đeo đuổi nàng dai như đũa đối.

Dù sao, nàng đã thành công trong việc tô vẽ những lời dối trá của nàng giống y như thật, đến nỗi tôi đi đến chỗ tự hỏi liệu mọi chuyện mà cô tóc hung kể lại cho tôi có đúng là sự thật hay không. Nàng cứ nhắc lại mãi với tôi là Jack Hurst không hề biết đến sự tồn tại của căn nhà nhỏ ở đường Laurent Canyon nữa kia! Không phải nàng đã từng bảo với tôi rằng đến ngày mà hắn biết ra tất cả, nàng chỉ còn có nước yêu cầu sự bảo bọc của tôi hay sao? Dù sao cũng dễ xác minh: chỉ cần gọi điện thoại cho nàng. Tôi rót thêm một cốc rượu đầy nữa rồi nhìn đồng hồ: mười hai giờ mười lăm. Chuông điện thoại reo vang quá lâu đến nỗi tôi tưởng rằng mình nghe lầm, rồi có tiếng nhắc máy và giọng Eva, 'Allô!'

Như thế thì hay quá. Lẽ ra tôi không nói gì cả, nhưng lòng khao khát được chứng tỏ với nàng rằng tôi không dễ bị lừa phỉnh thẳng thế hơn.

'Tôi đánh thức cô đấy ư?'

'Chà! Phải anh không, Clive? Thế anh không thể cho tôi yên thân được năm phút sao?' Giọng nàng khàn khàn và mềm nhão.

'Cô say rồi,' tôi bảo.

'Cứ nói! Có điên tôi mới uống rượu tối nay.'

'Cô biết không, chồng cô tôi thích lắm.'

'Vâng, điều này không làm tôi ngạc nhiên. Nhưng tôi xin anh, Clive à, lúc này tôi không nói chuyện với anh được.'

'Hiện anh ta đang ở với cô chẳng?'

'Ừm... ừ, anh ấy đang ở đây.'

Tôi không chờ đợi sự thừa nhận này, nhưng cô ta đã quá say để giữ mồm giữ miệng.

'Này, tôi tưởng rằng anh ta không biết căn nhà đó mà?'

Một lúc im lặng và tôi không kiềm được phải mỉm cười. Giá tôi có thể nhìn thấy bộ mặt nàng.

'Tôi... tôi hơi ngà ngà say, thế là tôi dẫn anh ấy về đây chẳng nghĩ ngợi gì cả... Anh ấy nổi giận... Tôi sợ rằng mọi chuyện giữa chúng tôi sẽ chấm dứt.'

'Cô nói gì với tôi thế kia? Thế thì cô sẽ ra sao?'

'Tôi không biết nữa...', giọng của nàng có vẻ giả dối.

'Thôi đi, Clive à, tôi nhức đầu, mọi chuyện đều không ổn...'

'Anh ta có ở lại lâu không?'

'Kh... không. Ngày mai anh ấy đi rồi.'

'Thế bây giờ, anh ta biết tất cả rồi sao?' tôi hỏi, nhất quyết chọc tức nàng.

'Này, tôi không thể nói gì cả với anh... Mặc kệ anh... anh ấy gọi tôi.' Rồi nàng gác máy.

Lần này thì nàng lộ tẩy. Tôi đã lột trần những mảnh khoe vụn vặt của nàng. Tuy vậy, tôi không cảm thấy thỏa mãn chút nào cả. Hơn thế nữa, tôi còn có chút hổ thẹn khi nhận ra cái hàng rào nàng ẩn nấp bên trong nó mỏng manh đến cỡ nào.

'Em đã tìm anh khắp nơi,' cô tóc hung nói ở ngưỡng cửa.

Tôi quay lại thật nhanh. Tôi đã quên bằng sự có mặt của cô ta. Nhìn thấy mớ tóc sút sổ và khuôn mặt đỏ lựng vì rượu của cô ả, tôi cảm thấy bức dọc và lộn mửa.

'Tôi sẽ đưa cô về,' tôi bảo cô ta, tôi quyết định tổng khứ cô ả càng sớm càng tốt. 'Nào, ta đi.'

'Anh không điên chứ? Tôi ngủ lại đây, tôi mệt. Anh đã mời tôi qua đêm và anh hãy tin rằng tôi không đi đâu hết.'

Lúc này cô ta đã cho tôi biết tất cả mọi chuyện mà tôi muốn biết về Eva, tôi không còn mong muốn nào khác nữa, ngoài chuyện nhìn thấy cô ả cút đi cho được việc. Tôi phải điên rồi lắm mới mang cô ta về nhà mình.

'Không được,' tôi xẵng giọng. 'Trong một tiếng đồng hồ nữa, cô sẽ ở nhà mình. Đi thôi.'

Cô ta nặng nề buông mình xuống một chiếc ghế bành và cởi giày ra. 'Không, tôi ở lại,' ả ta ngoan cố nói.

'Này, nhanh nhanh lên. Tôi đã sai lầm khi dẫn cô về đây.'

'Anh nên nghĩ sớm hơn mới phải,' cô ta vừa ngáp vừa nói. 'Và anh không cần phải tỏ ra bức bối như vậy, anh nên nhớ là tôi không sợ gì anh đâu.'

Giá tôi có thể chịt cổ ả ta với niềm khoái trá.

'Anh mắc chứng thế?' cô ta tiếp tục nói trong lúc nhìn tôi với vẻ tò mò. 'Anh không muốn vui vẻ tí chút sao?'

'Tôi đã đổi ý,' tôi lạnh lùng nói. 'Lần chót, cô có chịu theo tôi hay buộc tôi phải dùng tới sức mạnh?'

Chúng tôi nhìn nhau trong im lặng một lúc. 'Được, tốt thôi,' cô ta vừa nói vừa tuôn lời chửi rủa, 'hãy cho tôi uống rồi ta đi.'

Tôi lên bao lơn để lấy chai whisky. John Coulson đang ngồi ở băng ghế cuối vườn. Anh ta quay lại tôi với một giọng cười nhạo báng. Tôi rót đầy ly và nốc cạn một hơi. 'Anh có thể cười cợt nếu anh thích,' tôi nói, 'nhưng hai ta với nhau, chính anh mới ngu đần, chỉ vì anh quá ngu để hiểu ra điều đó.' Đoạn tôi quay trở lại phòng khách. Cô tóc hung không còn ở đó nữa.

Tôi ở yên một lúc để lắng nghe gian phòng trống vắng. Hơi rượu khiến đầu óc tôi rối mù và tôi bắt đầu tự hỏi liệu mình có hoang tưởng không về chuyện cách đây vài phút cô tóc hung đã ở tại nơi này. Sau ly thứ hai, tôi đã gần như tin rằng mình không hề gặp gỡ cô ta. Với bước chân đường hoàng và chậm rãi, tôi đi về phía phòng ngoài và kêu lên. 'Có ai trong nhà không? Có ai trong nhà không?' Tôi hoài công đóng lỗ tai nghe ngóng, tôi chỉ nghe ra tiếng động xa xăm của một chiếc xe chạy xa dần về hướng núi.

'Thế đấy, không có ai cả,' tôi lớn tiếng nói. Sau đó, tôi trở về phòng khách và rót rượu uống. Trời ơi, chắc tôi say, - đột nhiên tôi nghĩ. Như vậy là tôi tưởng tượng mình đã dẫn một cô gái tóc hung về đây, nơi của Carol, điều quả thực đáng kinh tởm cho tôi. Không, không có ai ở đây, ngoài tôi và gã John Coulson khốn khổ ở ngoài vườn kia, không ai ngoài tôi...

Tôi lấy tay ôm đầu và cố gắng suy nghĩ.

Xem nào, dù vậy chắc chắn tôi đã gặp ở đâu đấy một cô tóc hung... Và vừa làm những gì trong chiếc tàu sòng bạc? Tôi thọc tay vào túi và rút ra một xấp giấy bạc. Ít ra điều này cũng chứng tỏ rằng tôi có đánh bạc. Tôi cố đếm tiền, nhưng cứ hề mỗi lần đếm xong là tôi lại quên bém đi. 'Đ. M...', tôi hét lên và quẳng xấp bạc xuống bàn.

Tôi cũng mơ hồ có một ấn tượng gì đó liên quan đến Eva. Nhưng cái đó có thể là gì nhỉ? Ai đã bảo với tôi là nàng không lấy Hurst thế? Dường như đó là một cô gái tóc hung, nhưng vì cô ta không có ở đây, thì hẳn là tôi nằm mơ rồi. Mọi chuyện này rốt cuộc chỉ có thể là một giấc mơ thôi: có thể khi thức giấc, tôi lại nhận ra mình chưa hề kết hôn với Carol, rằng tôi là một nhà văn có tài, rằng tôi không bao giờ quen biết Eva và rằng John Coulson không ngồi trong khu vườn và đang chế giễu tôi.

Tất cả các ngọn đèn đều bật sáng và trong không khí phảng phất một mùi nước hoa rẻ tiền. Không bao giờ Carol dùng nước hoa loại này. Tôi suy nghĩ với một sự sê thắt trong tim. Trong khi đi ngang qua phòng khách, tôi vấp phải một cái bàn ngã chống chọi và kéo theo nó là chiếc khai băng thủy tinh cùng một chiếc bình đầy hoa. Không để ý tới nó, tôi tiến đến gần trường kỷ: ai đó đang nằm dài, nệm gối hãy còn nhàu nát và bốc ra mùi nước hoa.

'Cô ở đâu? Bước ra,' tôi hét lên.

Không tiếng trả lời. Bỗng nhiên tôi hiểu ra: cô ở trong phòng tôi. Một luồng máu nóng dồn lên trên mặt: Tôi bước đến phòng và vặn nắm cửa: cô ta đã khóa trái.

'Bước ra!' tôi la lên và dọng nắm đấm vào cửa. 'Bước ra, nghe không?'

'Cút đi, tôi đang ngủ.'

'Ra không hay tôi giết cô,' tôi nói lạc giọng vì phẫn nộ.

'Tôi muốn ngủ,' cô tóc hung trả lời. 'Anh nghĩ là tôi nghe lệnh cái thằng keo kiệt già đời như anh đấy hử?'

Tôi lại đập cửa đến nỗi tay đau điếng. Rồi bất thần tôi nảy sinh một ý, 'Nếu cô chịu về nhà, tôi sẽ cho cô năm trăm đôla,' tôi vừa nói vừa áp tai vào cánh cửa.

'Thật không?' Tôi nghe ả nhảy ra khỏi giường.

'Hứa danh dự.'

'Thế thì tuần qua khe cửa đi.'

Tôi chạy ra phòng khách và gom xấp tiền không buồn đếm lại. Tôi sẵn sàng đưa cả cho ả để ả xéo đi.

'Này, xem đây,' tôi đẩy những tờ giấy bạc dưới cánh cửa, nói. Nhưng vì sốt ruột, ả ta đã vặn khóa và mở cửa. Tôi lùi lại, kinh hoàng. ả ta đã tìm cách nhét cái thân hình to lớn mềm nhão của mình vào một trong những bộ pyjama của Carol và vắt lên vai chiếc áo choàng lông chồn của nàng. Những tờ giấy bạc còn lại rơi tuột khỏi tay tôi và tôi đứng đó, bất lực không thể làm một động tác hay nói một lời nào. ả cúi xuống để vớ mấy tờ giấy bạc và lần lựa móng của chiếc quần rách toạc ở đầu gối.

'Vợ anh chắc phải gầy nhom như một cây sậy,' ả cười ngờ nghếch, nói, nhưng không nhóm dậy.

Ngay lúc đó, có cái gì đó khiến tôi quay lại.

Đứng ở lối ra vào, Carol nhìn chúng tôi. Đôi mắt nàng như hai cái lỗ to khoét trên một miếng giấy bồi. Nàng giật nảy và thở hào hển. ả tóc hung đứng lên nhìn Carol đắm đắm.

'Bà muốn gì?' cô ta xấc xược nói trong lúc cô ả che giấu bộ ngực đồ sộ của mình dưới chiếc áo choàng lông chồn. 'Anh bạn tôi và tôi đây đang bạn!'

Không bao giờ tôi quên được cái nhìn của Carol. Tôi bước dậm một bước về phía nàng, nhưng nàng đã quay lại và vừa đi vừa chạy. Cánh cửa lối ra vào đóng sầm. Tôi chạy theo nàng. Ngay lúc tôi mở cửa, tôi nghe tiếng tỳ lên bộ phát khởi động của nàng và tôi đến đúng vào lúc nhìn thấy ánh đèn sau của xe đang vụt nhanh theo ngõ ra.

'Carol!' tôi gào lên. 'Trở lại, Carol! Đừng bỏ anh! Trở... lại!'

Ánh đèn đỏ biến mất sau khúc quanh. Tôi chạy như bay trên con đường thẳng băng trong khoảng một cây số cho đến khúc quanh đột ngột dẫn ra sườn núi. Carol lái nhanh, quá nhanh là khác. Tôi quen thuộc với con đường hơn nàng và tôi lại tiếp tục chạy, la lên với tất cả sức lực của mình.

‘Đừng chạy quá nhanh. Carol, em yêu, đừng nhanh quá. Coi chừng cua quẹo! Chậm lại... Carol, coi chừng!...’

Dù cách xa, tôi vẫn nghe tiếng rít lên của bánh xe ngay khúc quanh đột nhiên hiện ra trước mặt nàng. Tôi thấy ánh sáng các ngọn đèn pha phóng về phía trái, tôi nghe tiếng động của sỏi va vào cái chắn bùn lúc xe trượt bánh.

Tôi dừng lại và khụy gối xuống. Những tiếng động của bánh xe nghe ra đau lòng xé ruột, chiếc xe bất thần lệch khỏi đường đi và nhảy chồm lên trên chiếc rào chắn màu trắng. Tôi nghe thấy tiếng vang âm của cây bị bật gốc. Trong một giây, tôi thấy chiếc xe lơ lửng trên không, rồi lao xuống dưới đáy thung lũng và bẹp dúm.

Lúc xuống phố Laurent Canyon, tôi đi ngang qua nhà của Eva. Ngôi nhà không có ánh sáng. Có thể nàng đã ngủ hoặc nàng chưa về. Tôi dừng lại một chốc trước khi quay trở lại. Tiếng đồng hồ treo tường từ xa vọng lại báo nửa đêm. Tôi canh chừng con đường đủ mọi hướng. Không có ai cả, ngoại trừ John Coulson đứng trong bóng tối, hai bàn tay đút vào túi, đầu hơi nghiêng về một bên đang nhìn tôi.

Điều xảy ra về John Coulson cũng khá là kỳ lạ. Lúc đầu anh ta làm tôi sợ hãi, rồi sau đó tôi đã quen với sự hiện diện của anh ta và giờ đây tôi lại nhớ đến anh ta mỗi khi anh vắng mặt. Tôi biết rõ rằng đây chỉ là một trò chơi của trí tưởng tượng của tôi, nhưng dù vô hình đối với mọi người, anh ta hoàn toàn có thật đối với tôi. Tôi có cảm giác như anh sẽ ám ảnh tôi đến hơi thở sau cùng, anh là hình ảnh của lương tâm tôi.

Nhưng tối nay, tôi có việc khác để làm hơn là bận tâm đến John Coulson. Tôi đẩy cửa rào và bước vào bằng cách dò dẫm lối đi nhỏ. Một cử động lờ đã khiến tôi va vào một chồng vỏ chai xếp dựa vào tường. Tôi dừng lại, tai căng ra. Không nghe động tĩnh gì cả, tôi thận trọng đi tới tận cánh cửa sổ mở hé hé. Tôi đẩy cánh cửa và lắng tai nghe ngóng: ngôi nhà im lặng hoàn toàn. Với ánh sáng của một que diêm, tôi nhận ra trước mặt mình một nhà bếp nhỏ và tôi vui mừng vì sự thận trọng của mình, bởi lẽ một chiếc chậu đựng đầy chén đĩa dơ được đặt đúng ngay trước cửa sổ. Thêm một que diêm, tôi bước qua chậu chén bát và đặt chân xuống đất không gặp trở ngại gì, ở đó toát ra mùi bếp núc lạnh lẽo lẫn lộn với mùi ngai ngái của nước hoa Eva dùng; mùi thơm này làm bùng lên lòng thù hận của tôi. Tôi mở cánh cửa và vào phòng ngoài. Vẫn luôn luôn im ắng.

Chắc chắn hiện giờ ngôi nhà này vắng người, tôi đi về phía căn phòng cửa để mở. Tôi đứng ở đó một lúc lâu trước khi bước vào và bật đèn. Không có mặt Eva, gian phòng mang một hộ mặt hoàn toàn khác: chăn mền xếp gọn, những cánh cửa lá sách xếp lại, chiếc áo ngủ màu xanh lơ trải dài trên giường. Trên bàn ngủ, một tấm ảnh để lộn ngược tôi cầm lấy và mặt đối mặt với Jack Hurst. Tôi ngắm nghía nó một lúc rồi chợt nổi cơn tức giận, tôi toan dí nát nó vào tường. Nhưng tôi đã kịp thời kiềm lại: đồ là vật đầu tiên Eva chú ý khi bước vào. Trong lúc đặt nó lại chỗ cũ, tôi tự hỏi Hurst sẽ nghĩ gì khi biết ra Eva đã chết. Biết đâu được khi chính cảnh sát cũng không nghi ngờ gì đến hắn đi nữa?

Trên lò sưởi, chiếc đồng hồ nhịp nhẹ nhàng. Mười hai giờ kém hai mươi. Eva có thể sẽ về trong giây lát. Không lo lắng, tôi ngồi lên mép giường, cầm chiếc áo ngủ và vùi đầu vào đó để lần cuối cùng hít lại cái mùi vị của nó. Tôi nhớ lại đã thấy nó lần đầu tiên ở đẳng Tam Điểm, và cái hồi ức đó khiến lòng tôi tràn đầy cay đắng. Từ lúc đó biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra!

Có vẻ như không thực khi đã năm ngày trôi qua kể từ lúc tôi chứng kiến cái chết của Carol. Tôi cần phải có hơn hai tiếng đồng hồ để đến tận đáy hồ sâu. Ngay lúc nhìn thấy chiếc xe tan tành manh mún, tôi đã hiểu là Carol không thể nào còn sống nổi, điều đó phải xảy ra cực nhanh. Tấm thân nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng mắc giữa chiếc xe và sườn núi: không gỡ nàng ra được, tôi ở bên cạnh nàng, nâng lấy đầu nàng trong tay tôi, cảm thấy nàng lạnh dần đi cho đến lúc người ta đến dẫn tôi đi.

Sau chuyện đó, không còn gì là quan trọng nữa. Ngay cả Gold: ông ta đã trả được mối thù, ông ta đã hoàn toàn gạt bỏ được tôi. Rồi sau đó? Như tôi đã đoán ra, ông ta biết *Cơn mưa ngập ngừng* không phải là của tôi. Cuối cùng thì ông ta nắm được câu chuyện về John Coulson và đã thông báo cho Câu lạc bộ văn học. Nơi này gởi ngay một gã khô khan nhỏ người đến đề nghị với tôi làm chìm câu chuyện, nhưng buộc tôi phải hồi hoàn tác quyền mà tôi đã thu nhận. Tôi nghe anh ta tiếng được tiếng mất và khi anh ta đưa cho tôi một giấy ủy quyền yêu cầu ngân hàng của tôi trả bảy mươi lăm ngàn đôla cho người đại diện của Coulson, tôi ký ngay mà không tranh cãi. Đương nhiên là vì tôi không còn tiền, họ lấy tất cả những gì tôi có: chiếc Chrysler, sách vở, đồ đạc, quần áo: như thế vẫn chưa đủ, nhưng người ta đâu thể xiết nợ một gã khổ rách áo ôm...

Thậm chí tôi cũng không phản đối khi người ta lấy cả những chiếc áo dài của Carol. Tôi không cần ai hết để nhớ đến nàng: nàng sống trong ký ức tôi như lần cuối cùng tôi nhìn thấy nàng, bị kẹt sát sườn núi, với một dây máu chảy từ môi xuống cằm. Đó là một kỷ niệm vĩnh cửu trong tôi.

Tôi nghĩ rằng mình sẽ đỡ xót xa về cái chết của nàng hơn nếu tôi có thể thuyết phục được nàng rằng cô tóc hung kia không là gì của tôi cả. Nhưng đã quá muộn và nàng chết đi trong khi vẫn đinh ninh rằng ả gái

điểm với thân thể mềm nhão kia đã chiếm chỗ của mình. Ý nghĩ đó khiến tôi hóa rồ. Giá như tôi nói được sự thật, có lẽ giờ đây tôi đã không ở trong căn nhà gớm ghiếc này để chuẩn bị một vụ giết người.

Và mọi chuyện từ Eva mà ra. Vào thời điểm không còn gì ràng buộc tôi với cuộc đời nữa, thì nàng lấy quyền gì để sống? Nhưng thời giờ không còn cho suy nghĩ nữa. Chính tại đây, trong căn phòng nhỏ mà mọi sự bắt đầu này, thì cũng ở đây, mọi sự sẽ kết thúc: không còn giải pháp nào khác nữa.

Tôi đi đến cánh cửa, tắt đèn và dò dẫm leo lên cầu thang. Ngay khi tôi bước đến hành lang, chuông điện thoại vang lên. Suýt nữa thì tôi mất thăng bằng, tôi đứng vững lại và lắng tai nghe tiếng chuông. Ai có thể gọi điện thoại vào giờ này? Cuối cùng thì tiếng chuông ngừng bật.

Hơi chùng hững, tôi băng ngang hành lang với bước chân ngập ngừng và đi vào một phòng nhỏ bên cạnh phòng tắm. Chân tôi cọ xát vào sàn nhà trần trụi và bỗng nhiên, một ánh sáng lọt qua cánh cửa sổ không che rèm. Từ chỗ đó, tôi có thể nhìn thấy con đường, khu vườn và lối đi nhỏ dẫn đến ngôi nhà. Đứng tựa cửa sổ, tôi nhìn ra bên ngoài: John Coulson vẫn luôn luôn ở đấy, anh ta đến gần và giương cặp mắt nhìn tôi.

Tôi muốn uống chút gì. Tôi cũng muốn hút thuốc, nhưng không nên, vì Eva có thể ngửi thấy mùi khói thuốc lúc trở về: cần phải để nàng không chút ngờ vực. Tôi tự hỏi mọi kẻ giết người có cảm thấy những điều như tôi cảm nhận hay không. Tôi chờ đợi là mình sẽ bồn chồn, tôi tưởng rằng mình sợ hãi, nhưng không. Tôi chỉ cảm thấy một cơn cuồng nộ lạnh lùng, một nỗi khao khát không nguôi được xiết cổ Eva trong bàn tay tôi.

Nàng ở đâu? Có lại dẫn về một người khách không? Tôi đã không nghĩ đến chuyện đó. Điều này không chỉ có thể mà thậm chí còn có khả năng xảy ra, và trong trường hợp đó, mọi kế hoạch của tôi sẽ tiêu tùng. Đột nhiên có cái gì đó mềm và êm lướt qua chân tôi. Toàn thân tôi co rúm lại như lò xo bị nén, miệng tôi khô ran. Tôi bật một tiếng kêu trong cổ họng và rời khỏi cửa sổ.

Dưới chân tôi, một con mèo to tướng hai màu đen trắng nhìn tôi với cặp mắt sáng rực. Khi đã hơi dịu lại cảm xúc, tôi cúi xuống để vuốt ve nó, nhưng nó đã phóng mình qua khe cửa trốn mất. Lúc tôi trở lại cửa sổ, tôi chợt nghe có tiếng động cơ xe. Dán sát người vào tường, tôi đánh liều liếc mắt về con đường trống vắng: John Coulson đã mất tăm. Chiếc tắc xi đỗ lại trước cổng. Tôi thấy Eva bước ra, lục lọi ví và trả tiền cho người tài xế. Anh ta đi ngay mà không buồn từ tạ. Nàng đi vào ngõ với dáng điệu mệt mỏi, đôi vai rũ xuống, chiếc ví kẹp chặt dưới cánh tay. Thêm một vài giây nữa và...

Tôi không còn sợ sệt gì cả, hai bàn tay tôi khô ran và không run rẩy. Tôi nhón chân băng qua phòng và mở cửa. Eva ở phòng ngoài đang cài then. Nghiêng người trên lan can, tôi thấy nàng đi vào phòng mình. Ánh sáng hắt lên. Mọi chuyện xảy ra chính xác như tôi đã dự kiến. Tôi cảm thấy mình như bị thúc đẩy bởi cái cảm giác về quyền lực, bởi sự vững tin rằng chúng tôi chỉ độc có hai người và nàng không thể thoát khỏi tay tôi được. Tôi nghe nàng cọ xát diêm quẹt và tôi đoán là nàng sắp hút một điếu thuốc, đoạn nàng ngáp dài, tiếng ngáp kết thúc bằng một tiếng lầu bầu vì mệt nhọc nhưng không hề gọi cho tôi bất kỳ sự thương xót nào. Sau đó, nàng cởi quần áo và đi về phía nhà bếp. Tiếng động của chén đĩa bị xáo trộn cho tôi biết là nàng đang chuẩn bị bữa ăn nhẹ. Tôi thấy nàng mang chiếc khay về phòng mình. Tôi trở lại chỗ núp và khóa cửa lại. Gần như liền sau đó, Eva leo lên cầu thang. Nàng vấp chân khi đến hành lang và tôi nghe nàng kêu thật lớn, 'Mẹ kiếp!....' Nàng đã say.

Một lúc sau nàng ra khỏi phòng tắm và trở xuống. Mở cửa một cách hết sức nhẹ nhàng, tôi tiến tới một bước trên hành lang và nhận ra nàng ngồi ở bậc thang cuối cùng, đang vuốt ve con mèo. 'Sammy thân yêu tội nghiệp à,' nàng nói, 'tao cứ để mày một mình.' Nàng nói với nó như với một đứa trẻ. Đột nhiên, con mèo giương mắt lên nhìn về phía tôi, nó xù lông ra và gầm gừ. Tôi, vội lùi lại.

'Gì thế kia,' Eva nói, 'bộ có một chú chuột trên kia à? Nào, người đẹp, đừng giỡn nữa, tao đang mệt đây. Nếu mày biết, Sammy à, tao mệt tới cỡ nào!'

Tôi rút khăn tay lau mặt và hai bàn tay dầm mồ hôi. Eva đã trở vào phòng và tiếp tục nói chuyện với con mèo. Thật là một ấn tượng kỳ lạ khi nghe nàng lớn tiếng nói mà không một ai trả lời. Cuối cùng thì giường kêu lên lách cách, nàng đã đi nằm. Tôi ngồi trên đầu cầu thang châm một điếu thuốc. Sự chờ đợi kéo dài. Tôi nhớ lại kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên của chúng tôi, cái ảo tưởng tôi chất chứa trong lòng khi muốn gợi niềm tin nơi nàng và niềm vui tôi cảm nhận được khi có nàng bên cạnh. Tôi nắm chặt tay lại: nếu nàng tỏ ra dễ gần gũi hơn, đỡ ích kỷ đi một chút, chúng tôi đã không như thế này. Tôi chỉ cầu mong được là bạn của nàng, nhưng vẫn luôn luôn bị nàng khước từ.

Trong phòng nàng, ánh đèn đã tắt. Tôi phải buộc mình ngồi yên. Đây không phải là lúc làm hỏng tất cả chỉ vì quá vội vã. Tôi phải chờ nàng ngủ mới được.

Lúc đó một tiếng động lạ lẫm nổi lên từ trong bóng tối sâu thẳm vọng đến tận chỗ tôi. Eva khóc. Nó bắt ngờ đến nỗi tim tôi lạnh toát. Nàng thốn thức như một người đàn bà tuyệt vọng đã đánh mất tất cả và cảm thấy hoàn toàn cô đơn, nàng phó mặc cho nỗi buồn tuôn tràn không kiềm chế. Cuối cùng, tôi nhìn thấy nàng như tôi đã từng muốn biết, không mặt nạ, không những nét nhả mặt nghề nghiệp, cô gái giang hồ đã nhường chỗ cho một người đàn bà.

Tôi nghe nàng trở mình trên giường và kêu la trong khi đập nắm đấm vào nhau trong một trạng thái cực độ của nỗi sầu thảm. Rồi dần dần nàng dịu lại và chẳng mấy chốc đã bắt đầu ngáy nhẹ nhàng, âm thanh nghẹn thở, đứt đoạn bởi những tiếng nấc nghe ra cũng khổ não như những tiếng thốn thức của nàng.

Tất cả sự bình tĩnh đã trở lại với tôi. Tôi đứng dậy và bẻ ngón tay lách cách. Hãy chờ đấy, tôi nghĩ thầm, rồi cô sẽ nhanh chóng thoát khỏi thôi.

Lúc bước xuống cầu thang, tôi lại suy nghĩ về Carol, về Gold và về tất cả mọi kẻ khác. Họ sẽ khiếp hãi đến chừng nào nếu nhìn thấy tôi trong lúc này! Chính bản thân Frank Imgram cũng không thể nghĩ ra một tình cảnh tương tự: một con người như tôi, một nhà văn tiếng tăm đã để mình bị mê hoặc bởi một Eva cho đến nỗi phải trở thành kẻ ra tay giết nàng. Có thể đến lúc cuối cùng người ta rồi sẽ tóm được tôi: Marty sẽ nói và Gold cũng vậy. Nếu chuyện đó xảy ra, tôi sẽ thú nhận tất cả. Nói dối để làm gì! Đã có quá nhiều lời dối trá trong chuyện này. Tôi tưởng tượng ra khuôn mặt của ông chủ tọa lắng nghe câu chuyện tội ác của tôi, tôi nghe ông ta phán, ‘Tòa quyết định về hình phạt của tội sát nhân với dự mưu mà anh là người phạm tội, Clive Thurston, anh sẽ lãnh án tử hình và sẽ thi hành chiếu theo phong tục tập quán của đất nước này. Xin Chúa rủ lòng thương xót anh.’

Nhưng Chúa không làm gì cả. Tôi chắc chắn rằng chính Đức Chúa cũng chán ngấy tôi.

Tôi dừng lại trước phòng nghe Eva trần trở và rên rỉ. Sau đó, tôi thận trọng tiến vào, bước tới gần và sờ soạng tấm chăn trải giường, rồi hết sức nhẹ nhàng, tôi ngồi xuống mép giường. Chiếc giường lách cách yếu ớt, nhưng không đủ để đánh thức. Tôi cảm giác thân hình nàng vụn vẹo dưới lớp chăn và hơi thở nàng nồng nặc mùi whisky. Tim tôi bắt đầu đập, tôi giơ một bàn tay lần tìm ổ công tắc và tay kia mò tìm cổ họng nàng. Bỗng nhiên tôi chạm vào mái tóc nàng, tôi thở thật sâu, nghiêng rặng và bật công tắc.

Tôi giữ nàng như thế trong tay tôi, và tôi không làm nổi một cử động nào. Nàng tuyệt nhiên không chống cự, nàng có vẻ trẻ quá, tội tình quá, với đôi mắt viền bởi những quầng thâm đen lan rộng. Bàn tay tôi nhũn lại buông thõng, và như thế dùng một cái tất cả nỗi oán hận của tôi tan biến như bọt xà phòng, tôi hiểu rằng tôi đã điên rồ và cái nhìn của nàng vừa trả lại lý trí cho tôi.

Giết ư, nàng ấy? Miệng tôi trở nên khô khốc với độc một ý nghĩ là tôi có thể làm được điều đó. Tôi không còn gì ngoài một khao khát: Ôm nàng trong vòng tay và cảm nhận được sự đáp ứng mà nàng dành cho lòng triu mến của tôi. Tôi muốn bảo với nàng rằng tôi sẽ chăm lo cho nàng và rằng nàng sẽ không bao giờ đau khổ nữa. Tôi ngắm nghía khuôn mặt bé nhỏ tinh nghịch của nàng, nó mang hình trái tim với một chiếc cằm bướng bỉnh cùng hai nếp gấp giữa đôi lông mày. Nếu như ít ra, tôi nghĩ, nàng có thể luôn giữ được cái vẻ mặt trẻ con đang cần sự che chở kia, nếu như ít ra tôi có thể tin chắc rằng nàng thôi không dối trá, không gian ngoan, không nát rượu và không làm khổ tôi nữa. Chao ôi! Điều đó không thể, nàng không bao giờ thay đổi.

Con mèo đến cạ vào người tôi, tôi vuốt ve nó: đây là lần đầu tiên từ sau cái chết của Carol, tôi mới được cái cảm giác thư giãn, bình thản. Rồi đột nhiên, Eva mở choàng mắt và nhìn tôi với dáng vẻ ngạc nhiên, sợ hãi và thù hận. Nàng không làm bất kỳ một cử động nào, hơi thở nàng như ngưng bật. Chúng tôi nhìn vào mắt nhau trong suốt một phút.

‘Đừng sợ, Eva,’ tôi nói trong lúc cố nắm lấy bàn tay nàng.

Tôi không thể tưởng nổi có người lại cử động nhanh nhẹn như vậy. Trước khi tôi chạm được người nàng, nàng đã nhảy xuống giường, chụp lấy chiếc áo ngủ và lao ra cửa. Khuôn mặt nàng căng ra như chỉ còn tơ xương và một tia sáng kỳ lạ lóe lên trong đôi mắt.

‘Tôi không muốn làm cô sợ,’ tôi nói, hoàn toàn hoảng loạn, ‘tôi đau khổ quá, Eva, tôi...’

Đôi môi nàng mấp máy nhưng không một thanh âm nào thoát ra được. Tôi nhận thấy đầu óc nàng còn nặng nề bởi cơn mê ngủ và rượu, và chỉ duy có thân xác nàng là còn tự động tuân theo bản năng sinh tồn. Tuy nhiên, tôi còn sợ nàng hơn là nàng sợ tôi.

‘Bình tĩnh lại, Eva,’ tôi dịu dàng nói. ‘Chính tôi là Clive đây, và tôi sẽ không làm cô đau đâu.’

‘Anh làm gì ở đây?’ nàng nói với một giọng khàn khàn và nghẹn thở.

‘Tôi đi qua đây và tôi muốn ghé thăm cô, hãy đến đây ngồi, cô sợ gì nào?’

Cặp mắt nàng linh hoạt hơn, nàng liếm môi và giọng nói rõ ra. ‘Làm sao anh vào đây được?’

‘Cô đã để một cánh cửa sổ mở,’ tôi nói, cố ra vẻ đùa cợt. Thế là tôi không ngăn được mình cho cô một mẻ kinh ngạc, ‘nhưng tôi không có ý định làm cho cô phải hoảng sợ.’

Nàng luôn luôn đứng gần cánh cửa. Đôi mắt bắt đầu lấp lánh, đôi cánh mũi hờm lại và tái xanh.

‘Vậy anh vào đây như một kẻ trộm?’

‘Tôi biết là làm sai, nhưng... mà này, tôi hết sức muốn được gặp cô...’

Nàng tái xanh ghê gớm, ‘Cút đi, cút ngay lập tức cho tôi nhờ, đồ chó ghê!’

‘Tôi xin cô, Eva,’ tôi van nài, ‘đừng giận tôi. Tôi không thể nào sống như vậy được nữa, tôi muốn đem cô đi, tôi sẽ làm tất cả những gì cô muốn, miễn cô đừng giận tôi.’

‘Ngu xuẩn và hèn nhát,’ nàng nói, miệng vụn vẹo vì phẫn nộ, và bắt đầu tuôn ra một tràng chửi rủa tục tĩu.

Tôi lấy bàn tay bịt hai lỗ tai lại: nàng nghiêng về phía tôi và lời lẽ nàng xuyên thấu như những lưỡi lam nung già lửa. ‘Anh cho rằng tôi lại phí thì giờ với một thằng hèn hạ như thứ anh sao? Tôi bảo anh hãy rút đi và đừng bao giờ đặt chân tới đây nữa. Chỉ nhìn thấy anh là tôi lộn mửa. Cũng như mấy tờ hai mươi đôla dơ bẩn bần xỉn của anh vậy, anh có thể lấy lại, tôi không cần đâu. A lê, xéo đi và đừng để tôi thấy mặt nữa.

Bây giờ thì tôi không sợ nữa, tôi sôi lên vì cuồng nộ. ‘Đồ điếm, tôi sẽ cho cô hiểu là nói chuyện với tôi giọng đó sẽ ra sao,’ tôi hét lên.

Nhưng nàng còn hét lớn hơn tôi, ‘Tôi thấy rõ là qua cách chơi của anh, anh đáng tởm hơn tất cả. Chà! anh muốn được tôi mà không mất đồng nào trong khi có khối kẻ như anh và giàu có hơn anh nữa, anh kiết xác khốn khổ kia ạ, họ chỉ mong một lấy tôi thôi đấy. Anh cứ việc chạy đua hoài đi, tôi ghê tởm tất cả và anh thì tôi còn tởm hơn.’

Đánh đập nàng, hành hạ nàng, xé xác nàng ra từng mảnh bằng chính bàn tay của mình, đó là điều tôi bây giờ đang mong muốn. ‘Tôi giết cô đấy,’ tôi chậm rãi nói mà không lớn tiếng, ‘tôi sẽ dọn cái mồm ti tiện thối tha của cô vào tường cho đến lúc hộp sọ của cô vỡ tung ra. Như vậy cô mới không còn làm khổ ai nữa.’

Nàng dẫu môi ra và nhổ toẹt về phía tôi. Tôi đi vòng qua giường và bước tới nàng. Nàng đối đầu lại, đôi mắt lấp lánh hai bàn tay giơ ra trước, và lúc tôi sắp sửa tóm lấy, nàng đã quào vào mặt tôi như một con mèo. Tôi chỉ giữ được mắt khỏi bị chạm phải, còn má và mũi tôi đã bị nàng cào xước. Điên lên vì giận và vì đau, tôi phóng một nắm đấm nhưng nàng đã né tránh được với một sự nhanh nhẹn không tưởng nổi, và nắm đấm của tôi đập vào tường. Tôi lùi lại bật lên một tiếng rên.

Nàng vội chạy ra khỏi phòng và phóng xuống bếp. Chính điện thoại đặt ở đó, nhưng tôi không để nàng có đủ thời giờ gọi máy. Tôi đã chặn ngang cánh cửa là lối thoát duy nhất. Tôi cảm giác máu chảy trên mặt. Nàng dán sát người vào bức tường trong cùng, hai bàn tay để sau lưng. Cặp mắt lóe ra những tia sáng lấp lánh: nàng không tỏ ra chút gì sợ hãi khi tôi lao vào người nàng. Ngay lúc tôi sắp đụng tới, nàng giơ tay lên, một cây roi ngựa vụt vào mặt tôi. Sự bất ngờ và đau đớn làm tôi phải lùi lại. Phản ứng theo bản năng, tôi đưa tay lên và một lần nữa, ngọn roi quất mạnh vào vai như một thanh sắt nung đỏ. Hai lần, ba lần, tôi cố giật lấy cây roi trong tay nàng: uyển chuyển như con rắn, nàng né tránh tôi và đánh tôi túi bụi lúc tôi cố tìm cách lấy lại thể quân bình.

Từng bước một, quất tả vụt hữu, nàng đẩy tôi lùi dần ra phòng ngoài. Một cú đánh vào mắt khiến tôi vấp phải một chiếc ghế, tôi chổng gối té xuống rên lên vì đau trong khi nàng tiếp tục loạn đả không thương tiếc, dường như tôi cảm thấy mình cụng mạnh vào cánh cửa ra vào. Những ngọn đèn đã ngừng lại và tôi nằm xụi lơ trên mặt đất thờ hồn hển. Như trong một giấc mơ, tôi nghe những giọng nói, rồi một bàn tay nắm lấy tay tôi và dùng sức mạnh vực tôi đứng dậy. Tôi lấy tàn lực cố mở mắt và nhận ra trước mặt tôi là Harvey Barrow.

‘Mẹ kiếp,’ hắn nói giọng lè nhè say, ‘cô gần như đã giết chết tươi hần rồi!’

‘Tổng hần đi khỏi chỗ này,’ Eva nói.

‘Rất sẵn lòng,’ hần vừa nói vừa nắm lấy áo gi-lê của tôi lắc lia lịa. ‘Mày nhớ tao chứ?’ Hần nói thêm và kề mặt vào sát mặt tôi. ‘Tao thì tao nhớ mày kỹ lắm. Nào, đến đây ra chơi một vỏ cón con đi.’

Khi bước qua cửa, tôi cố vùng ra, nhưng hần mạnh quá. Chúng tôi níu kéo nhau một hồi và ngay lúc hần đẩy tôi ra ngoài, tôi nhìn thấy Eva.

Tôi còn thấy nàng đứng đó, khoanh tay trên ngực áo ngủ, mặt đanh lại, miệng mím chặt. Khi ánh mắt chúng tôi giao nhau, nàng ngẩng đầu lên trong một cử chỉ xác xược và đắc thắng. Với một chấn động mạnh, tôi đã bị Barrow quăng ra ngoài đường.

‘Bây giờ, đồ khoác lác kia,’ Barrow nói và nhe hàm răng vàng khè của hần ra, ‘tao hy vọng là mày để cho cô ấy yên, hử?’

Rồi hần giáng một quả đấm ngay giữa mặt tôi.

Tôi nằm dài dưới đất không cựa quậy. Hần cúi xuống tôi, ‘Tao nợ mày đúng như vậy... ủa, tao còn nợ mày món khác nữa,’ hần nói và ném một tờ trăm đôla và một tờ mười đồng vào người tôi. Tôi thấy hần đi theo lối nhỏ vào nhà. Cánh cửa đóng sầm sau lưng hần.’

Lúc tôi với tay để nhặt những tờ giấy bạc, John Coulson phá lên một tràng cười dữ dội.

Một câu chuyện không bao giờ kết thúc cả. Ném một hòn sỏi xuống ao, nó biến mất trong vài giây nhưng chỗ hòn sỏi rơi xuống lan rộng ra cho đến khi toàn bộ mặt ao đông đưa những dao động nhẹ nhàng. Phải có nhiều thời gian để nó yên tĩnh trở lại. Tôi ngồi đây, trước chiếc máy đánh chữ trong căn phòng nhỏ bé thâm hại và qua cửa sổ, tôi nhìn bãi biển của một cảng nhỏ trên bờ Thái Bình Dương. Russell kiên nhẫn chờ đợi tôi bắt tay vào việc, nhưng hôm nay tôi không vội vã để tiếp nối công việc. Chúng tôi sở hữu một chiếc tàu mà chúng tôi đã dành để chở hàng trăm du khách thăm viếng những hòn đảo lân cận. Chính tôi là người lái tàu trong khi Russell, ngồi ở phía trước kè cho du khách nghe những câu chuyện về bọn cướp biển cùng bọn buôn lậu Trung Hoa ngày trước đã ghé qua các hòn đảo này. Anh ta tâm đầu ý hợp với đám hành khách. Còn tôi thì họ khiến tôi bức mình vì những bộ mặt ngơ ngẩn và những tiếng nói ầm ĩ của họ.

Nhưng vì tôi ngồi ở buồng lái suốt đoạn hành trình, tôi không phải tiếp xúc với họ.

Chúng tôi không kiếm được nhiều tiền nhưng chúng tôi cũng không quá khó khăn để xoay sở cho qua ngày tháng. Russell cực kỳ dè sẻn, anh ta đã để dành được kha khá nhằm bảo đảm cho những mùa ít công ăn việc làm.

Ở đây, không ai đã từng nghe nói về tôi, người ta không biết tôi là ai, nhưng nếu có ngày quyển sách này ra mắt được, tôi sẽ thấy lại tên mình được ghi nhớ. Chuyện cũng lạ, đối với tôi thì việc mình là một kẻ không tên không tuổi có can hệ gì. Lúc ban đầu, chuyện đó cũng gây cho tôi một cái gì đó, nhưng rồi tôi đã nhận ra rằng mình không còn phải moi óc để cố gắng viết lách nữa, không còn những hóa đơn để thanh toán, những con người để tiếp xúc, không còn bất kỳ những bốn phận mà một nhân vật tiếng tăm nào cũng buộc phải tuân theo, và mặc dù có một vài bức xúc nho nhỏ của tự ái, tôi đã hiểu rằng như thế tôi đã được hạnh phúc nhiều hơn rồi.

Nếu không có Russell, tôi không biết mình sẽ ra sao. Tôi mang nợ anh ta đủ thứ: chính anh ta đã tìm thấy tôi thập tử nhất sinh nằm trong rãnh nước trước nhà Eva.

Nếu anh không đến kịp thời, tôi nghĩ rằng mình phải đến chỗ tự sát thôi.

Cũng chính anh ta đã sắm chiếc tàu với món tiền tiết kiệm được. Tôi những muốn cản ngăn anh ta, nhưng cuối cùng rồi cũng nhượng bộ. Điều này với tôi có vẻ phi lý, nhưng Russell đã tính toán tất cả. Anh ta khẳng định là cuộc sống ngoài trời sẽ phục hồi sức khỏe cho tôi và chính anh ta cũng cần đến nó. Hơn nữa, tôi đã nhanh chóng thay đổi ý kiến khi chúng tôi đi thăm chiếc tàu. Russell đã dàn xếp để làm cho tôi tin rằng vấn đề này là một mối liên kết bình đẳng, và cuối cùng tôi thấy đương nhiên mình phải trở thành thuyền trưởng trong khi anh ta giữ vị trí thứ hai. Chúng tôi chỉ tranh cãi nhau khi nảy sinh vấn đề đặt tên cho chiếc tàu: Tôi muốn gọi nó là Eva, với ý định rằng tên đó có thể làm thích thú khách du lịch. Nhưng Russell khẳng khái phản đối tôi chưa bao giờ am hiểu công việc. Cuối cùng thì tôi đã suýt nổi giận rồi bảo anh ta cứ tự tiện đặt tên theo như anh ta muốn. Sáng hôm sau, khi bước xuống bến cảng, tôi thấy người ta đã sơn cái tên Carol với nét chữ lớn ở đằng lái. Tôi dừng lại hồi lâu nhìn tên đó, rồi đến ngồi ở đầu con đê chắn sóng ngắm nhìn đại dương. Khi Russell đến gặp tôi một giờ sau đó, tôi bảo với anh ta rằng anh ta đã có lý và kể từ lúc đó, chúng tôi tâm đầu ý hợp với nhau một cách tuyệt vời.

Mọi chuyện này sẽ kéo dài bao lâu? Quyển tiểu thuyết này rồi sẽ thành công không? Để khẳng định, có thể tôi phải quay về Hollywood. Ở một khía cạnh khác, Hollywood thiếu Carol là một nơi chốn buồn thảm và thù địch. Chính vì thế mà giờ đây tôi mới cảm thấy mình thật sự gắn bó với nàng biết là đường nào: quá thường khi người ta đánh giá toàn bộ giá trị của một người hay một vật khi họ đã để nó vượt khỏi tầm tay. Nhưng hiện tại, dường như một lần nữa tôi có thể đương đầu với tương lai bằng niềm tin bởi lẽ kỷ niệm về Carol sẽ nâng đỡ tôi.

Dù rằng tôi không gặp lại Eva hai năm nay rồi, tôi vẫn luôn luôn nghĩ đến nàng. Đã có lúc đột nhiên tôi khao khát muốn biết nàng đã ra sao, không phải để nối lại mối dây liên hệ mà đơn giản là vì lòng tò mò. Tôi nhận thấy ngôi nhà ở đường Laurent Canyon trống vắng, không màn che cửa sổ và khu vườn đã bị bỏ hoang. Những người láng giềng không cung cấp cho tôi một tin tức nào cả: Người đàn bà ra mở cửa bảo với tôi rằng bà ta chỉ biết là Eva đã đi khỏi và bà nói thêm, 'Thế là rảnh.'

Tiếc thật, tôi những thích theo sau nàng xa xa mà không khiến nàng nghi ngờ gì cả. Nàng sẽ làm gì? Nàng sẽ quay về bên cạnh Charlie Gibbs hay dần dà trở nên một ả nát rượu khốn khổ và rề rề, đêm đêm đứng ở vỉa hè để kiếm được chút gì cho cuộc sinh tồn khốn nạn của mình?

Một lần nữa, tôi không hiểu gì cả. Tôi có cảm tưởng rằng ở một tầm rộng lớn mà Eva duy trì tương lai của mình, nàng không thiếu ý chí và tôi hy vọng rằng ngày đó, nàng sẽ tìm lại được thể quân bình như tôi đang gặp. Tôi thường khi tự hỏi tại sao tôi không bao giờ tạo được niềm tin nơi nàng. Tôi luôn suy nghĩ rằng những tình cảm của một phụ nữ không thể kháng cự bền bỉ với ý chí của một người đàn ông. Tôi đã đa cảm quá đáng, đã bộc lộ tâm tư quá sớm chăng? Công việc quả là khó khăn, không chỉ vì Eva biết quá rõ mọi mảnh khoe của nghề nghiệp nàng mà cũng là vì trong trái tim của một người đàn bà, cái ranh giới phân cách giữa tình yêu và lòng thù hận quá ư là mong manh. Có thể tôi đã vụng về.

Hiện tại, cùng với khoảng cách thời gian, tôi có thể nói được rằng tôi không tiếc nuôi gì cả về những đau khổ mà nàng đã bắt tôi gánh chịu. Trong suốt thời gian của kỳ nghỉ cuối tuần cùng trải qua, tôi đã biết sự trần trụi của khoái cảm xác thịt mà chỉ những kẻ được đặc ân hiếm hoi mới thụ hưởng. Và tôi chắc chắn rằng nàng cũng cảm nhận nó như tôi. Điều sai lầm duy nhất của tôi là cứ muốn tiếp tục gặp nàng thay vì cắt đứt mọi mối liên hệ từ sau cuộc phiêu lưu đó.

Tôi có thể nói thêm điều gì? Tôi đã trải qua một kinh nghiệm và giờ đây tôi cần nghĩ về tương lai. Chúng ta hãy dừng lại vậy, Russell đang nhìn về cửa sổ của tôi, ánh mặt trời chiếu lấp lánh lên mặt thủy tinh của chiếc đồng hồ anh ta cầm trên tay. Chiếc Carol đã chứa đầy hành khách: người ta đang đợi tôi.